

155.3

ร. 6950

8.3

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความรับผิดชอบ

ด้านการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม)

กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์

ของ

สาธิต บรู้งสิงห์

18 S.A. 2539

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

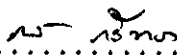
เมษายน 2539

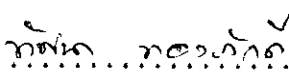
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ป. 62132

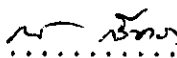
คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญาโทฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
จิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

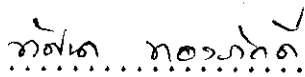
คณะกรรมการควบคุม

.... ประธาน
(รศ.กมลรัตน์ กรีกทอง)

.... กรรมการ
(อาจารย์ทัศนากองมุกดี)

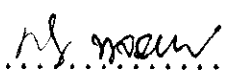
คณะกรรมการสอบ

.... ประธาน
(รศ.กมลรัตน์ กรีกทอง)

.... กรรมการ
(อาจารย์ทัศนากองมุกดี)

.... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผศ.พรหมชิตา แสนคำเครือ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญาโทฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศิริยุภา พุดสุวรรณ)

วันที่ ๕.๖.๖๓ เดือน .. พฤษภาคม .. พ.ศ. ๒๕๖๓

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง ประธานกรรมการที่ปรึกษาและควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ทัศนีย์ ทองภักดี กรรมการที่ปรึกษปริญญานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ กรรมการสอบ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ข้อคิด และตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์บังอร เสดนนท์ อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ และอาจารย์พรหมพิศ วาณิชยการ ที่กรุณาให้ความรู้ คำแนะนำ และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการกองสภพ ประยูรหงษ์ ผู้อำนวยการกอง ดร.อารมณี จินดาพันธ์ อาจารย์รังสรรค์ พงทิเทพ และอาจารย์นิรันดร์ เสถียรสาคร ที่กรุณาให้คำปรึกษา ช่วยเหลือสนับสนุน และให้กำลังใจในการทำงานปริญญานิพนธ์จนสำเร็จ

ขอขอบคุณผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ คณะครู-อาจารย์ และขอขอบใจนักเรียนระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างยนต์ รอบเช้า ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณอาจารย์ปัญญา ผิวเกลี้ยง อาจารย์ใหญ่โรงเรียนเซนต์จอห์นโบสถ์เทคนิค และขอขอบใจนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างยนต์ ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองแบบสอบถาม

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้วิจัยเสมอมา

และท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ และสมาชิกทุกคนในครอบครัวที่ทำให้กำลังใจอันสำคัญยิ่งจนทำให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จ

สาลิน ปรงสิงห์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
คำนำ.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำให้คำปรึกษา.....	11
การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	24
การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล.....	33
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ.....	40
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	47
ประชากร.....	47
กลุ่มตัวอย่าง.....	47
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	48
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ.....	49
การดำเนินการทดลอง.....	59
แบบแผนการทดลอง.....	59
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	61

บทที่	หน้า
สถิติที่เข้าในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ศึกษากันแล้ว.....	63
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่เข้าในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	82
บทย่อ.....	82
ความมุ่งหมายของการศึกษากันแล้ว.....	82
สมมติฐานของการศึกษากันแล้ว.....	82
ขอบเขตของการศึกษากันแล้ว.....	82
เครื่องมือที่เข้าในการศึกษากันแล้ว.....	83
การดำเนินการทดลอง.....	83
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	85
สรุปผลการศึกษากันแล้ว.....	85
อภิปรายผล.....	85
ข้อเสนอแนะ.....	88
บรรณานุกรม.....	90
ภาคผนวก.....	98
ประวัติของผู้วิจัย.....	175

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Two Group Pretest- Posttest Design.....	60
2	เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานของ นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	64
3	เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จ ส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	65
4	เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ และการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	66
5	เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานของ นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล.....	67
6	เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จ ส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล.....	68
7	เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียน อย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของ นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา เป็นรายบุคคล.....	69
8	เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงาน ของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	70

9	เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จ ส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียน (ครูผู้สอน ประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา เป็นกลุ่ม.....	71
10	เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่าง สม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการ ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	72
11	เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงาน ของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล.....	73
12	เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จ ส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียน (ครูผู้สอน ประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา เป็นรายบุคคล.....	74
13	เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียน อย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการ ให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล.....	75
14	เปรียบเทียบความแตกต่างของความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการตั้งใจทำงานของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็น กลุ่มและเป็นรายบุคคล.....	76

15	เปรียบเทียบความแตกต่างของความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด ของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล.....	77
16	เปรียบเทียบความแตกต่างของความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียน ได้ทันตามเวลาของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษา เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล.....	78
17	เปรียบเทียบความแตกต่างของความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการตั้งใจทำงานของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจาก ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล.....	79
18	เปรียบเทียบความแตกต่างของความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลอง ที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล.....	80
19	เปรียบเทียบความแตกต่างของความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียน อย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่ม ทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล.....	81
20	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความรับผิดชอบ ด้านการเรียน.....	111

21	แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการตั้งใจทำงานของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	112
22	แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา เป็นกลุ่ม.....	113
23	แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียน อย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	114
24	แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจ ทำงานของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา เป็นรายบุคคล.....	115
25	แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา เป็นรายบุคคล.....	116
26	แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทัน ตามเวลาของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการ ให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล.....	117
27	แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการ ตั้งใจทำงานของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	118

28	แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด ของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	119
29	แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ ทันตามเวลาของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่ม ทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	120
30	แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการตั้งใจทำงานของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็น รายบุคคล.....	121
31	แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่ กำหนดของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่ม ทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นราย บุคคล.....	122
32	แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียน ได้ทันตามเวลาของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ใน กลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็น รายบุคคล.....	123

33	แสดงการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนความรับผิดชอบ ด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล.....	124
34	แสดงการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนความรับผิดชอบ ด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวน และเวลาที่กำหนดของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษา เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล.....	125
35	แสดงการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนความรับผิดชอบ ด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการ เข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล.....	126
36	แสดงการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการตั้งใจทำงานของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่ม ทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษา เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล.....	127
37	แสดงการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของ นักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่ม ทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็น รายบุคคล.....	128

38	แสดงการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนความรับผิดชอบด้านการรพ เวลาของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล.....	129
----	---	-----

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาและการพัฒนาดังกล่าวส่งผลกระทบให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายด้าน โดยเฉพาะปัญหาด้านสังคมที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบ นับเป็นปัญหาที่แทรกแซงอยู่ในชีวิตประจำวันของมนุษย์เรา แทรกแซงอยู่ในกิจกรรมทุกอย่างตั้งแต่กิจการในครอบครัว ในโรงเรียน ในชุมชน ตลอดจนในองค์การระหว่างประเทศ งานใด ๆ จะประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลวย่อมขึ้นอยู่กับบุคคลผู้มีหน้าที่รับผิดชอบต่องานนั้น ๆ เป็นสำคัญ (พิจิตรา พงษ์จินดากร. 2525 : 3)

ความรับผิดชอบเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยลดปัญหาต่าง ๆ ในสังคมได้ ดังเห็นได้จากแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนา และศิลปวัฒนธรรม ระยะที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) มีนโยบายในการส่งเสริมจริยศึกษากับนักเรียนและเยาวชนให้เป็นผู้มีคุณธรรม ค่านิยม ในเรื่องของความกตัญญูต่องาน ความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ ความขยันหมั่นเพียร และการพึ่งตนเอง (กระทรวงศึกษาธิการ. ม.ป.ป. : 38) และความรับผิดชอบต่อสังคม ประเทศชาติ เป็นหนึ่งในคุณลักษณะ 10 ประการ ที่เป็นทั้งแนวทางและเป้าหมายในการจัดการศึกษา และอบรมสั่งสอนนักเรียน นักศึกษา ของสถานศึกษาทุกระดับ (ชาเลื่อง วุฒิจันทร์. 2524 : 24-25)

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นเห็นได้ว่า ความรับผิดชอบมีความสำคัญและจำเป็นต้องปลูกฝังให้กับนักเรียน เพราะความรับผิดชอบเปรียบเสมือนรากฐานที่สำคัญที่พาให้กิจการต่าง ๆ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และความรับผิดชอบเป็นลักษณะสำคัญของความเป็นพลเมืองดี มีลักษณะที่ช่วยให้การอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นไปอย่างราบรื่นและสงบสุข (จรรยา สุวรรณทัต, ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบปัจฉิม. 2521 : 24)

ความรับผิดชอบมีหลายประการ เช่น ความรับผิดชอบด้านการเรียน ความรับผิดชอบ
 ด้านการทำงาน เป็นต้น ความรับผิดชอบด้านการเรียนเป็นคุณลักษณะที่มีความสำคัญและควรปลูกฝัง
 ให้กับนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง ในทางตรงกันข้ามหากนักเรียนมีพฤติกรรมที่แสดงถึงความไม่รับผิดชอบ
 ด้านการเรียน ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายต่อการเรียนทำให้การเรียนไม่บรรลุเป้าหมายที่วางไว้
 และจะเห็นได้ว่าถ้านักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนต่ำก็จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
 ไปด้วย ดังที่ สัญญา สัญญาวิวัฒน์ (2514 : 76) กล่าวว่า การกระทำทุกอย่างจะดีหรือเลวขึ้น
 อยู่กับความรับผิดชอบของบุคคล บุคคลที่มีความรับผิดชอบสูงย่อมเอาใจใส่ต่อหน้าที่ของตน ทั้งใน
 ส่วนที่เกี่ยวข้องกับตนเองและเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ส่วนบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่ำย่อมไม่สนใจ
 หน้าที่ของตนปล่อยปละละเลยเป็นผลให้ตนเองและสังคมเสียหาย

จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน นักเรียน และการสำรวจปัญหาเบื้องต้นระดับชั้นแบบ
 สอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับสภาพของนักเรียน ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 รอบเช้า
 แผนกช่างยนต์ โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538
 จำนวน 109 คน ปรากฏว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อันเป็นผลมาจากมีความรับผิดชอบด้าน
 การเรียนในวิชาสามัญน้อย คิดเป็นร้อยละ 60 ซึ่งแสดงออกในลักษณะดังนี้ คือ ไม่เอาใจใส่ใน
 งานที่ตนปฏิบัติหรือได้รับมอบหมาย ทำงานไม่เสร็จและส่งงานไม่ทันตามเวลา ตลอดจนปริมาณงาน
 ตามที่ครูกำหนดให้ เข้าเรียนสายทำให้การเรียนไม่ต่อเนื่อง ขาดเรียนบ่อยครั้งมีผลให้เวลาเรียน
 ไม่ถึงร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมดในรายวิชานั้น ๆ จึงหมดสิทธิ์ในการเข้าสอบ ซึ่งสาเหตุ
 ต่าง ๆ ดังกล่าวทำให้การเรียนการสอนไม่บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ อีกทั้งเป็นพฤติกรรม
 ที่ไม่เหมาะสม หากปล่อยไว้เป็นปัญหาเรื้อรังต่อไปจะเป็นผลเสียต่อนักเรียน ทำให้เป็นบุคคลที่
 สัมเหลว ไม่ประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติงานทุกอย่าง ทั้งในด้าน การเรียน การงาน
 การดำเนินชีวิต และเป็นแบบอย่างในทางที่มิชอบ

ดังนั้น ครูจึงมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งในการปลูกฝังความรับผิดชอบด้านการเรียนให้
 เกิดขึ้นในตัวนักเรียน ด้วยวิธีการที่ทำให้เขาได้มีโอกาสสำรวจตนเอง เข้าใจ และยอมรับตนเอง

ตลอดจนสามารถปรับปรุงและพัฒนาตนเองไปในทางที่ดีขึ้น ซึ่งการพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การให้คำปรึกษา การใช้เทคนิคแม่แบบ การใช้กิจกรรมกลุ่ม และการแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

จากการศึกษาทฤษฎีต่าง ๆ ของการให้คำปรึกษาผู้วิจัยมีความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมน่าจะ เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนได้ ซึ่งการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ เป็นกระบวนการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษาหรือนักเรียน โดยเน้นการปรับหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้รับคำปรึกษาในปัจจุบันให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ตลอดจนสามารถปฏิบัติได้จริง โดยใช้กระบวนการที่มีเป้าหมายชัดเจนและมีระบบ (สมพร สุทธิชัย. 2533 : 158-160) ในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่ผู้วิจัยสนใจที่จะให้คำปรึกษาทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคล

เนื่องจากการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นวิธีการที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมนักเรียนให้ดำเนินการต่าง ๆ เพื่อตนเอง ยอมรับตนเอง สนับสนุนให้มีการตัดสินใจ การวางแผนและการแก้ปัญหาต่าง ๆ ตลอดทั้งการปรับตัวที่เหมาะสมด้วย (ทองเรียน อมรัชกุล. 2520 : 1) และอาจกล่าวได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเหมาะสมกับวัยรุ่นมากเพราะเป็นวิธีการที่ตรงกับความต้องการและธรรมชาติของวัยรุ่นหลายประการ พลังของกลุ่มสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของบุคคลที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มได้อย่างถาวร (วัชรินทร์พรม. 2518 : 39) ส่วนการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลจะ เน้นความสำคัญอยู่ที่จุดมุ่งหมาย คือ การสร้างสภาพการณ์เรียนรู้ใหม่ให้แก่ผู้รับคำปรึกษา ซึ่งการเรียนรู้ที่ได้จะแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ โดยผู้รับคำปรึกษาเป็นผู้ตั้งและกำหนดจุดมุ่งหมายของการปรับหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมว่าควรจะมีขอบเขตมากน้อยเพียงใด การประเมินผล และการให้คำปรึกษาจะกระทำพร้อมกันไปตลอดระยะเวลาของการให้คำปรึกษา คอรัล (สุนันท์ บุญอา. 2537 : 20: อ้างอิงมาจาก corley. 1991 : 295)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบ
พฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียน ระดับชั้น
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 รอบเช้า แผนกช่างยนต์ โรงเรียนเทคนิควิทยา
(ช่างกลสยาม) กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและ
หลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและ
หลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนที่ได้รับการ
ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านดีขึ้นหลังการได้รับการให้
คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านดีขึ้นหลังการได้รับการให้
คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็น
รายบุคคลมีความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแนวทางแก่ครูแนะแนว และผู้ที่มีความชำนาญในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนำไปใช้ในการพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียน ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่เข้าในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 รอบเช้า แผนกช่างยนต์ โรงเรียนเทคนิครีบบัณฑิต (ช่างกลสยาม) เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2538 ที่มีความรับผิดชอบด้านการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ลงมา จำนวน 32 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่เข้าในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 รอบเช้า แผนกช่างยนต์ โรงเรียนเทคนิครีบบัณฑิต (ช่างกลสยาม) เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2538 ที่มีความรับผิดชอบด้านการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร และสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองสองกลุ่ม กลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่เข้าในการศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียน แบ่งออกเป็น 2 วิธี ได้แก่

3.1.1 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

3.1.2 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความรับผิดชอบด้านการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเหตุการณ์นิยม หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือนักเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้แนวทางการที่จะพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของตนได้อย่างเหมาะสม ในที่นี้ผู้วิจัยใช้การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีนี้เป็นกลุ่มและรายบุคคล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม หมายถึง กระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือนักเรียนเป็นกลุ่ม ที่มีความรับผิดชอบด้านการเรียนน้อย เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มสำรวจตนเองสามารถตัดสินใจร่วมกับแก้ปัญหา และเรียนรู้ที่จะนำความคิดหรือประสบการณ์จากกลุ่มไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนที่ดีขึ้น ซึ่งการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนี้แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นขั้นสร้างสัมพันธภาพระหว่าง

ผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบเหตุการณ์นิยม เพื่อให้นักเรียนเกิดความอบอุ่น สบายใจ ปลอดภัย ไร้กังวล เป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ

ในการให้คำปรึกษา ซึ่งได้แก่ การฟัง การซักถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการขาดความรับผิดชอบและอุปสรรคต่อการเรียน ตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

2.1 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.2 ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.3 ผู้ที่ศึกษาให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ หรือเรียกว่า "เงื่อนไขนำ" และผลเกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น เรียกว่า "เงื่อนไขตาม" ดังแผนภาพ

เงื่อนไขนำ -----> พฤติกรรม -----> เงื่อนไขตาม

จากแผนภาพอธิบายได้ว่า การที่จะแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาต้องมีเงื่อนไขนำ หรือเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นก่อน จึงทำให้ต้องแสดงพฤติกรรมนั้นออกมา และเมื่อแสดงพฤติกรรมนั้นออกมาแล้วก็จะได้รับผลจากการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ นั่นคือ เงื่อนไขตาม นอกจากนี้เราสามารถควบคุมเงื่อนไขนำหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหรือควบคุมผลที่ตามมาหรือเงื่อนไขตาม หรือควบคุมทั้ง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนและผลที่ตามมาได้ก็จะช่วยทำให้นักเรียนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปสู่พฤติกรรมมาใหม่ได้

2.4 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการขาดความรับผิดชอบ ที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และเป็นอุปสรรคต่อการเรียน นักเรียนควรแก้ไขพฤติกรรมนั้น ๆ แล้วผู้ที่ศึกษาให้นักเรียนทำสัญญาหรือข้อตกลง เพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

2.5 ผู้ที่ศึกษาใช้เทคนิคในการศึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ซึ่งได้แก่ การให้ดูตัวแบบที่เป็นวีดิทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับ ได้แก่ การให้นักเรียนดูตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบด้านการเรียนโดยไม่ส่งงานตามที่ได้รับมอบหมาย และนักเรียนที่มีความรับผิดชอบ แล้วให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตามแบบ ที่นักเรียนแสดงความคิดเห็น และผู้ที่ศึกษาให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนที่สามารถเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ผู้ที่ศึกษาให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบด้านการเรียน และแนวทางการแก้ไข

พฤติกรรมดังกล่าวแล้วผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม

วิธีใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

1.2 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคลที่มีความรับผิดชอบด้านการเรียนน้อยให้ได้พบกับผู้ให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยให้นักเรียนได้รู้จักตนเอง ยอมรับตนเอง มีความรับผิดชอบ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียน การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนี้ แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นขั้นสร้างสัมพันธภาพและบรรยากาศของการให้คำปรึกษา เพื่อให้นักเรียนเกิดความอบอุ่น ไว้วางใจ และเป็นกันเอง ระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน จนเกิดความมั่นใจที่จะให้ความร่วมมือในการพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียน ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในด้านการเรียนของนักเรียน และการปฏิบัติตนเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนตามลำดับ ดังนี้

2.1 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ การเสริมแรงทางสังคม การให้ข้อมูลย้อนกลับและการให้ตัวแบบ เพื่อให้นักเรียนแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเอง ที่มีต่อการขาดความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนอันมีผลกระทบต่อการสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ต่ำลง เป็นอุปสรรคในการเรียนและหาแนวทางการปฏิบัติตนในการเรียนที่ต้องการแก้ไข

2.2 ให้นักเรียนประเมินพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบด้านการเรียนตามความเป็นจริงว่าเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมหรือไม่ และให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่ตนเองต้องการแก้ไข โดยเรียงลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่า พฤติกรรมการขาดความรับผิดชอบด้านการเรียนที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนและพฤติกรรมที่ทำให้นักเรียนขาดความรับผิดชอบ ว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เป็นสาเหตุให้เกิดพฤติกรรมการขาดความรับผิดชอบด้านการเรียนขึ้น

2.5 เป็นขั้นที่นักเรียนเข้าใจผลเสียของการขาดความรับผิดชอบด้านการเรียนและต้องการปรับปรุงแก้ไข ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนทำสัญญาข้อตกลงเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการขาดความรับผิดชอบด้านการเรียน และแนวทางแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว แล้วผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2

2. ความรับผิดชอบด้านการเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนด้านการเรียน ในรายวิชาสามัญ ได้แก่ วิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ ตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ และทำงานนั้นเสร็จบรรลุตามเป้าหมายและทันเวลา ได้แก่ การตั้งใจทำงาน การทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด มีการเรียนอย่างสม่ำเสมอโดยมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด และเข้าเรียนได้ทันตามเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 การตั้งใจทำงาน ได้แก่ การปฏิบัติตามคำสั่งของอาจารย์ ทำงานตามที่ได้รับมอบหมายจนงานนั้นสำเร็จและมีคุณภาพ

2.2 การทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด ได้แก่ ความถี่ของการทำงานเสร็จ และส่งงานตามกำหนดเวลา

2.3 การมาเรียนอย่างสม่ำเสมอโดยมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด ได้แก่ การที่นักเรียนมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ โดยมีเวลาการเข้าชั้นเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมดในวิชานั้น ๆ และเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียนในแต่ละวิชา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องโรคเรื้อรัง
ลำดับหัวข้อดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษาและการให้คำปรึกษาแบบ

พฤติกรรมนิยม

1.1.2 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

1.1.3 หลักการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการปรับหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

การเรียนรู้เงื่อนไขพฤติกรรม

1.1.4 กลวิธีและเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

1.1.5 ขั้นตอนในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

1.1.6 ลักษณะ บทบาท และหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

1.1.7 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

1.1.8 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ

2.1.1 ความหมายของความรับผิดชอบ

2.1.2 ประเภทของความรับผิดชอบ

2.1.3 ความสำคัญของความรับผิดชอบ

2.1.4 ลักษณะของบุคคลที่มีความรับผิดชอบ

2.1.5 การพัฒนาและปลูกฝังความรับผิดชอบ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษาและการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

(1) การให้คำปรึกษา

เบิร์กส์และสเทฟเฟิลส์ (Burks and Steffle. 1979 : 14)

กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นสัมพันธภาพในวิชาชีพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมมาแล้วกับผู้รับคำปรึกษา เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจและมีความกระจำงานในแนวความคิดเกี่ยวกับชีวิตของตน และเรียนรู้ที่จะพยายามก้าวไปให้ถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ด้วยทางเลือกและวิธีการอันเหมาะสม

ปิโตรเฟซา ฮอฟแมน และสปลีท (Pietrofesa, Hoffman

and Splete. 1984 : 6) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาว่า เป็นสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาซึ่งผ่านการฝึกอบรมทางวิชาชีพและมีสมรรถภาพทางวิชาชีพที่เหมาะสมกับบุคคลซึ่งแสวงหาความช่วยเหลือ เพื่อที่จะช่วยให้บุคคลที่แสวงหาความช่วยเหลือเข้าใจตนเองได้ดีขึ้น มีการตัดสินใจ มีทักษะในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อขจัดปัญหา เพื่อให้เติบโตและเจริญงอกงามตามขั้นพัฒนาการอย่างสมวัย

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 1) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา

เป็นกระบวนการที่แสดงถึงมนุษยสัมพันธ์ที่ละเอียดอ่อนระหว่างบุคคล โดยบุคคลหนึ่งทำหน้าที่ให้คำปรึกษาและอีกคนหนึ่งคือผู้มาขอรับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษา หมายถึง บุคคลที่ได้รับการศึกษามีประสบการณ์ มีความรู้ความสามารถในทางการให้คำปรึกษาและทางจิตวิทยา สามารถให้ความช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่ผู้มาขอรับคำปรึกษา เพื่อให้บุคคลที่มาขอรับคำปรึกษาเข้าใจ

ปัญหาหรือเรื่องราวที่นำมาปรึกษา สามารถใช้พลังปัญญาและความสามารถของตนเองในการตัดสินใจ ตกลงที่จะเลือกกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งตามวิธีทางที่เหมาะสมที่เขาปรารถนาและในที่สุดบุคคลที่มาขอรับคำปรึกษาจะสามารถป้องกันปัญหา แก้ปัญหา และพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 5) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการของสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาซึ่งเป็นนักวิชาชีพที่ได้รับการฝึกอบรมกับผู้รับคำปรึกษา ซึ่งต้องการความช่วยเหลือเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่นและเข้าใจสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น ได้ปรับปรุงทักษะในการตัดสินใจและทักษะในการแก้ปัญหา และปรับปรุงความสามารถในการที่จะทำให้ตนเองพัฒนาขึ้น

อาภา จันทรสกุล (2535 : 2) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการให้ความช่วยเหลือ โดยผู้ขอรับคำปรึกษาพบปะกับผู้ให้คำปรึกษา ภายใต้สัมพันธภาพที่ช่วยให้ผู้ขอรับคำปรึกษาเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง สภาพแวดล้อม และปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ดีขึ้น ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคและวิธีการทางจิตวิทยาช่วยให้ผู้ขอรับคำปรึกษามีโอกาสสำรวจความรู้สึก ค่านิยม ตลอดจนข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับตนเอง เพื่อนำไปสู่การตัดสินใจเลือกวิธีการในการแก้ปัญหาและการตัดสินใจเลือกเป้าหมายในการดำเนินชีวิตของตนเองได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ และลงมือปฏิบัติรับผิดชอบต่อการเลือกนั้น

จากความหมายของการให้คำปรึกษาดังกล่าวสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษา คือ กระบวนการช่วยเหลือซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ร่วมมือกันอย่างดีระหว่างบุคคลอย่างน้อยสองคน ได้แก่ ผู้ให้คำปรึกษาที่มีคุณสมบัติด้านส่วนตัวและคุณสมบัติด้านวิชาชีพอย่างเหมาะสม ให้ความช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาซึ่งประสบปัญหา ต้องการพัฒนาและต้องการความช่วยเหลือเพื่อให้เขาเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น มีทักษะและความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสมและลงมือปฏิบัติรับผิดชอบต่อการเลือกนั้น

(2) การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ผู้นำของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม คือ ครัมโบลท์ (Krumholtz) ศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด สหรัฐอเมริกา ทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญต่อบุคลิกภาพในรูปของพฤติกรรมที่แสดงออกซึ่งสามารถสังเกตและประเมินได้ เป้าหมายของการให้คำปรึกษา คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เมื่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้นได้รับการแก้ไขเปลี่ยนแปลง ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองย่อมเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

ปัญหาของผู้รับคำปรึกษาเกิดจากการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมไม่เหมาะสม หรือเนื่องมาจากการเรียนรู้ที่ผิด ๆ ในอดีต ผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษามีการวางแผนหรือกลวิธีอย่างมีขั้นตอนที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยผู้รับคำปรึกษาให้มีกำลังใจที่จะเดินไปสู่จุดหมายปลายทางไว้ (อาภา จันทรสกุล. 2535 : 220)

1.1.2 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

คอร์เลย์ (สัทนัท์ บุญอ่ำ. 2537 : 20; อ้างอิงมาจาก Corley. 1991 : 295) กล่าวว่า ความสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมอยู่ที่จุดมุ่งหมาย คือ การสร้างสภาพการณ์เรียนรู้ใหม่ให้แก่ผู้รับคำปรึกษา ซึ่งการเรียนรู้ที่ได้จะแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ โดยผู้รับคำปรึกษาเป็นผู้ตั้งและกำหนดจุดมุ่งหมายของการปรับ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมว่า ควรจะมีขอบเขตมากน้อยเพียงใด การประเมินผล และการให้คำปรึกษาจะกระทำพร้อมกันไปตลอดระยะเวลาของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

สรุปได้ว่าการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีจุดมุ่งหมาย 3 ประการดังต่อไปนี้ ครัมโบลท์ (เจียรนัย ทรงชัยกุล. 2533 : 773-774; อ้างอิงมาจาก Krumholtz. 1966)

(1) เป้าหมายที่กำหนดขึ้นสำหรับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนควรแตกต่างกัน หมายความว่า เป้าหมายที่กำหนดขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนเป็นเป้าหมายเฉพาะของเขา ซึ่งไม่ควรเหมือนกับเป้าหมายเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษา

คนอื่น ๆ เนื่องจากผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนมีความเป็นเอกลักษณ์ ดังนั้น ผู้ให้คำปรึกษาจึงควรที่จะกำหนดเป้าหมายเฉพาะสำหรับให้ความช่วยเหลือ ด้วยเหตุนี้เป้าหมายในการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาคนหนึ่งอาจตรงกันข้ามกับเป้าหมายในการให้ความช่วยเหลือสำหรับผู้รับคำปรึกษาอีกคนหนึ่ง ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนให้สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ตามเป้าหมายเฉพาะที่เขาประสงค์

(2) เป้าหมายของการให้คำปรึกษาสำหรับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนควรจำกัดเฉพาะที่สอดคล้องกับค่านิยมของผู้ให้คำปรึกษา หมายความว่า ผู้ให้คำปรึกษาควรพิจารณาและประเมินดูว่าเป้าหมายของการให้คำปรึกษาแต่ละคนนั้นสอดคล้องหรือใกล้เคียงกับค่านิยมที่ผู้ให้คำปรึกษายึดถืออยู่หรือไม่ แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้ให้คำปรึกษาจะพยายามเปลี่ยนแปลงเป้าหมายของการให้คำปรึกษาที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการให้สอดคล้องกับค่านิยมของผู้ให้คำปรึกษา แต่ควรพิจารณาอย่างรอบคอบว่าสมควรหรือไม่ที่จะให้ความช่วยเหลือ

(3) เป้าหมายที่กำหนดขึ้นควรเป็นเป้าหมายที่สังเกตหรือประเมินผลความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับผู้รับคำปรึกษาได้ หมายความว่า เป้าหมายที่ผู้ให้และผู้รับคำปรึกษาได้ร่วมกันกำหนดขึ้นมานั้นควรกำหนดออกมาในลักษณะที่เป็นเป้าหมายเชิงพฤติกรรม ซึ่งสามารถสังเกตหรือประเมินความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้ภายหลังจากที่ผู้รับคำปรึกษาได้รับการให้คำปรึกษาแล้ว

1.1.3 หลักการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการปรับหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้เงื่อนไขพฤติกรรม

สกินเนอร์ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2536 : 20-21; อ้างอิงมาจาก Skinner, 1930 : 168-177) กล่าวถึง หลักพฤติกรรมของอินทรีย์ว่า พฤติกรรมของอินทรีย์อยู่ภายใต้การควบคุมของเงื่อนไขพฤติกรรมที่อินทรีย์ได้รับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

เงื่อนไขพฤติกรรมแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. เงื่อนไขเสริมแรง (Contingency of Reinforcement)

หมายถึง เงื่อนไขของการทำให้พฤติกรรมที่อินทรีย์พอใจ

2. เงื่อนไขการลงโทษ (Contingency of Punishment)

หมายถึง เงื่อนไขของการทำให้พฤติกรรมที่อินทรีย์ไม่พอใจ

สำหรับคำว่า เงื่อนไข (Contingency) ในที่นี้จะเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับผลกรรมในสภาพหนึ่ง ๆ ซึ่งสามารถเขียนได้ว่า ถ้า...แล้ว....ได้... ดังตัวอย่างต่อไปนี้

<u>พฤติกรรม</u>	<u>ผลกรรม</u>
ถ้า ขับรถชนต้นไม้	รถพัง
ถ้า วิ่งไปชนกระจก	ได้รับบาดเจ็บ
ถ้า ขยันเรียน	สอบได้

จากตัวอย่าง อินทรีย์จะเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่อินทรีย์กระทำและผลกรรม ผลกรรมหนึ่ง ๆ อาจเกิดจากพฤติกรรมที่แตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกัน การเรียนรู้ความสัมพันธ์ดังกล่าวจะทำให้อินทรีย์เรียนรู้ว่าพฤติกรรมอะไรจะนำไปสู่ผลกรรมอะไร เป็นการเรียนรู้เงื่อนไขพฤติกรรม

1.1.4 กลวิธีและเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 151) จำแนกเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นเทคนิควิธีเดียวและเทคนิคหลายวิธีผนวกกัน ผู้ให้คำปรึกษาควรเลือกใช้ให้เหมาะสม และสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการปรับพฤติกรรมเป้าหมาย เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่

(1) เทคนิคเดียว ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้วิธีใดวิธีหนึ่งในการให้คำปรึกษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย เช่น ใช้วิธีการให้การเสริมแรงทางบวกเพื่อเพิ่มความถี่ของ

การเกิดพฤติกรรมเป้าหมาย หรือเพื่อลดความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หรือ เพื่อสร้าง หรือสอนพฤติกรรมใหม่

(2) เทคนิคหลายวิธีผนวกกัน ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้เทคนิคหลาย ๆ เทคนิคผนวกกัน เพื่อปรับพฤติกรรมเป้าหมาย เพื่อให้บรรลุพฤติกรรมเป้าหมายได้เร็วขึ้น เช่น ใช้วิธีการให้การเสริมแรงทางบวกผนวกกับวิธีการให้ตัวแบบ เป็นต้น

อาภา จันทรสกุล (2535 : 236-240) กล่าวถึง เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีหลายวิธี ทั้งนี้ ผู้ให้คำปรึกษาสามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสมของเป้าหมายในการให้คำปรึกษา เทคนิคที่สำคัญ ได้แก่

(1) เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement Technique)

เทคนิคการเสริมแรงในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม คือ การเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมโดยการให้แรงเสริมบวก (Positive reinforcer) หรือ ขจัดแรงเสริมลบ (Negative reinforcer) ออก ภายหลังที่บุคคลแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามเป้าหมายจากหลักการเรียนรู้ที่ว่าพฤติกรรมใดที่บุคคลกระทำแล้วเขาได้รับความพึงพอใจ บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก จากหลักการดังกล่าวผู้ให้คำปรึกษานำมาใช้กับผู้รับคำปรึกษาเพื่อให้เกิดการแก้ไขพฤติกรรมได้

หลักสำคัญในการใช้เทคนิคการเสริมแรงในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

(1.1) ผู้ให้คำปรึกษาให้การเสริมแรงทางบวกทันทีที่พฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้ถึงผลของพฤติกรรมของตนเองทันที เมื่อพฤติกรรมที่ทาส่งผลให้เกิดความพึงพอใจ ผู้มารับคำปรึกษาก็มีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นอีก

(1.2) ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาอาจทำข้อตกลงร่วมกันในการแก้พฤติกรรมและวางแผนร่วมกันว่า ผู้มารับคำปรึกษาควรจะได้รับเสริมแรงอย่างไร และควราะทำอะไรเป็นแรงเสริม และผู้ให้คำปรึกษาต้องตระหนักว่า แรงเสริมที่ใช้ควรเป็นแรง

เสริมชนิดที่ผู้มารับคำปรึกษาต้องการ และควรรู้ในปริมาณที่เหมาะสม จึงจะมีประสิทธิภาพให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้

(1.3) ในระยะแรกของการเรียนรู้ การเสริมแรงทางบวก อาจจะเป็นทุกครั้งที่เกิดพฤติกรรม แต่เมื่อการเรียนรู้เกิดขึ้นแล้ว การทำให้พฤติกรรมมีความคงทนถาวร การเสริมแรงอาจกำหนดเป็นช่วงเวลา หรือช่วงเวลาที่ได้ตามความเหมาะสม วิธีการถอดถอนแรงเสริมก็ควรจะทำให้เหมาะสมสอดคล้อง เพื่อป้องกันการสลายของพฤติกรรมที่พึงประสงค์

(2) เทคนิคการเรียนรู้จากการมีตัวแบบ (Modeling Technique)

การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมใช้เทคนิคการเรียนรู้จากการมีตัวแบบ มีพื้นฐานสำคัญมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura. 1969, 1977) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา ดังนี้

(2.1) เพื่อการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ โดยการสังเกตจากพฤติกรรมของตัวแบบสามารถช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้ทักษะใหม่ที่จำเป็นต่อการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

(2.2) เพื่อการลดหรือเพิ่มพฤติกรรมที่เคยเรียนรู้มาแล้ว การเรียนรู้จากการสังเกตสามารถช่วยเพิ่มหรือลดการแสดงออกของพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาให้เป็นไปตามที่พึงประสงค์

(2.3) เพื่อส่งเสริมการตอบสนองต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การได้สังเกตตัวแบบแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะมีผลให้ผู้รับคำปรึกษาตอบสนอง โดยการแสดงพฤติกรรมจากที่ได้เรียนรู้แล้วด้วยความสมัครใจ

สจ๊วต และคนอื่น ๆ (สมพร สุทธิชัย. 2533 : 164; อ้างอิงมาจาก Stewart and others. 1978 : 148-149) อธิบายถึงการใช้ตัวแบบทางสังคมว่าเป็นเครื่องมือในการให้คำปรึกษา ซึ่งมีหลักการใช้ตัวแบบทางสังคมในการพัฒนาพฤติกรรมสรุปได้ดังนี้

(1) ตัวแบบทางสังคมที่ใช้ในการให้คำปรึกษานั้น อาจจะเป็น
 ตัวแบบจริง (Life Model) ในสถานการณ์จริง หรือสถานการณ์จำลอง ตัวแบบดังกล่าว ได้แก่
 ผู้ให้คำปรึกษา พ่อ แม่ เพื่อน ๆ ตัวแบบจริงที่นับว่ามีประสิทธิภาพมากที่สุดหนึ่ง คือ ตัวแบบที่
 เป็นตัวผู้รับคำปรึกษา เรียกว่า "ตัวแบบตนเอง" ตัวแบบอีกประเภทหนึ่ง คือ ตัวแบบที่เป็น
 สัญลักษณ์ ได้แก่ ตัวแบบในภาพยนตร์ วรรณคดี เป็นต้น

(2) ลักษณะของตัวแบบย่อมมีอิทธิพลต่อผู้รับคำปรึกษาเป็นอย่างยิ่ง
 ซึ่ง ครัมเบลล์และทอริเซน กล่าวว่า ควรเลือกใช้ตัวแบบที่มีชื่อเสียง มีความสามารถ มีความรู้
 มีเสน่ห์ และมีอำนาจ นอกจากนี้ควรเป็นตัวแบบที่มีลักษณะใกล้เคียงกับผู้รับคำปรึกษา เช่น
 เพศเดียวกัน วัยใกล้เคียงกัน

(3) ควรให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบซ้ำ ๆ หลายครั้งสลับกับการให้
 คำชี้แนะของผู้ให้คำปรึกษา

(4) ควรใช้ตัวแบบหลายลักษณะ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาผสมผสาน
 พฤติกรรมของตัวแบบ เข้าด้วยกัน

(5) ควรเตรียมการก่อนดูตัวแบบ ผู้ให้คำปรึกษาควรจะต้องบอกให้
 ผู้รับคำปรึกษาทราบว่าควรระวังอะไรจากตัวแบบ และจัดอันดับสิ่งที่จะสังเกต เป็นต้น

(6) วิธีการใช้ตัวแบบมีหลายวิธี ควรใช้ให้เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษา
 เช่น วิธีแรกให้ผู้รับคำปรึกษาดูแบบอย่างเดียว วิธีที่สองให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบแล้วแสดง
 พฤติกรรมตามตัวแบบทันที วิธีที่สามให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบแล้วแสดงพฤติกรรมตามแบบโดยมี
 ผู้ให้คำปรึกษาคอยชี้แนะและแก้ไข ผลจากการให้คำปรึกษาทั้งสามวิธี พบว่าวิธีที่สามจะมี
 ประสิทธิภาพที่สุด

(7) การเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบจะมีประสิทธิภาพสูงสุด ถ้า
 ผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบทันที

(8) บางครั้งอาจใช้การแสดงบทบาทสมมุติช่วยในการฝึกแสดง

พฤติกรรมตามตัวแบบเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ในสถานการณ์ที่ปลอดภัยกว่า

(9) เมื่อผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบได้ ผู้ให้คำปรึกษา

ต้องเสริมแรงทางบวกทันที

(10) หลังจากการฝึกซ้อมพฤติกรรมในสถานการณ์ในห้องให้คำปรึกษา

จนเกิดความมั่นใจแล้ว ให้ผู้รับคำปรึกษาไปทดลองปฏิบัติในสถานการณ์จริงพร้อมรายงานผลการแสดงพฤติกรรม

(3) เทคนิคการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก (Assertive

Training Technique)

การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกจะได้ผลดีกับบุคคลที่ต้องการจะแก้ไขพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าเข้าสังคม ไม่กล้าติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น โดยการฝึกพฤติกรรมจะเน้นถึงเรื่องต่าง ๆ คือ

(3.1) การยืนยันถึงสิทธิส่วนบุคคลที่พึงมี โดยไม่ก้าวท้าวสิทธิของผู้อื่น

(3.2) การออกคำสั่งหรือการขอร้องอย่างมีเหตุผล ให้บุคคลอื่นปฏิบัติตามกฎข้อตกลงร่วมกัน

ตามกฎข้อตกลงร่วมกัน

(3.3) การแสดงความรู้สึกทั้งทางด้านบวกและด้านลบออกมาอย่าง

เหมาะสมและเป็นไปอย่างเปิดเผยจริงใจให้ผู้ที่เราสัมพันธ์ด้วยรับรู้

เทคนิคในการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมสามารถทำได้หลายรูปแบบที่

นิยมกัน มีดังนี้

3.3.1 การใช้ตัวแบบ

3.3.2 การแสดงบทบาทสมมุติ

3.3.3 การฝึกซ้อมพฤติกรรม

3.3.4 การฝึกฝนเป็นกรณีงาน

3.3.5 การใช้การเสริมแรงทางบวก

3.3.6 การทำให้ข้อมูลย้อนกลับ

3.3.7 การให้ข้อมูลโดยตรงหรือแบบเห็นภาพ

(4) เทคนิคการจัดความรู้สึกกังวลอย่างเป็นระบบ (Systematic Desensitization)

เป็นการช่วยจัดการการกลัวหรือปัญหาทางด้านอารมณ์ในวันติดต่อกันสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หลักสำคัญของวิธีนี้คือ หลักการเปลี่ยนเงื่อนไขกลับ (Counter-Conditioning) คือ การตัดความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าที่เป็นตัวเร้าทำให้เกิดความวิตกกังวล กับพฤติกรรมความวิตกกังวลออกจากกัน ซึ่งกระทำโดยให้ผู้รับคำปรึกษาเผชิญกับสิ่งเร้าที่เคยทำให้เกิดความกลัวหรือความวิตกกังวล โดยจัดลำดับสิ่งเร้าที่กลัวน้อยที่สุดไปจนถึงสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดความกลัวมากที่สุด การเสนอสิ่งเร้าเสนอภายใต้สภาวะที่ป้องกันไม่ให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความวิตกกังวล คือ ผูกเทคนิคการผ่อนคลายกล้ามเนื้อให้ผู้รับคำปรึกษาไว้ก่อนแล้ว

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเทคนิคต่าง ๆ มาใช้ในการให้คำปรึกษาดังนี้คือ เทคนิคการฟัง การชักถามแบบปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การให้กำลังใจ และการใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การใช้ตัวแบบที่เป็นวิดิทัศน์ การเสริมแรง และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

1.1.5 ขั้นตอนในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

คมเพชร จัตรสุภกุล (2530 : 119) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษาเป็นส่วนที่สำคัญในสถานการณ์การเรียนรู้ ความสัมพันธ์ดังกล่าวจำเป็นต่อการสร้างประสิทธิภาพของการให้คำปรึกษา ซึ่งกระบวนการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม จะประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การวัดหรือการประเมินผู้มารับคำปรึกษาว่ามีปัญหาอะไร

ขั้นที่ 2 ตั้งจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษา

ขั้นที่ 3 การพิจารณาที่จะนำเทคนิคมาใช้

ขั้นที่ 4 การประเมินผลและการยุติ

สำหรับการศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยได้สรุปขั้นตอนการให้คำปรึกษา ดังนี้

(1) การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้ให้คำปรึกษาใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์ และใช้แบบทดสอบ กับผู้มาขอรับคำปรึกษา ซึ่งข้อมูลที่ได้จะช่วยให้เข้าใจปัญหาของผู้มารับคำปรึกษาได้ชัดเจน เพื่อเลือกเทคนิคที่เหมาะสมมาช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา

(2) การตั้งเป้าหมาย ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันวางเป้าหมายในการแก้ไขพฤติกรรมว่าจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในลักษณะใด ซึ่ง ครัมโบลท์และ ทอรีเสน (สมพร สุทัศน์ไศ, 2533 : 161-162; อ้างอิงมาจาก Kumboltz and Thoresen, 1969 : 1-2) กล่าวถึงเกณฑ์การตั้งเป้าหมายว่า การตั้งเป้าหมายจะต้องอยู่ในรูปของพฤติกรรมที่ชัดเจน เฉพาะเจาะจง จึงจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- (2.1) เป้าหมายนั้นตรงกับความต้องการของผู้รับคำปรึกษา
- (2.2) ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาไปสู่เป้าหมาย
- (2.3) เป็นเป้าหมายที่สามารถประเมินได้

(3) หน้าที่และบทบาทของผู้ให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงให้ผู้รับคำปรึกษาทราบถึงเทคนิควิธีการที่เหมาะสม และขั้นตอนในการปฏิบัติตามเทคนิค จูงใจให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เป็นตัวแบบ ซึ่งผู้รับคำปรึกษาต้องให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตาม และนำประสบการณ์ที่เรียนรู้ไปใช้ปฏิบัติในสภาพแวดล้อมที่เป็นจริงภายนอกห้องให้คำปรึกษาด้วย

(4) การประเมินผลของการให้คำปรึกษา ผู้รับคำปรึกษาจะต้องรายงานผลความคืบหน้าของพฤติกรรมที่ตนต้องการแก้ไข เพื่อให้ผู้ให้คำปรึกษาประเมินได้ว่าเทคนิคและวิธีการที่เลือกใช้นั้นเหมาะสมหรือไม่ ถ้าไม่เหมาะสมควรเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้

1.1.6 ลักษณะ บทบาท และหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ผู้ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ควรมีลักษณะบทบาท และหน้าที่ ดังนี้ คมเพชร จิตรสุภกุล (2530 : 123-124) และอาภา จันทรสกุล (2535 : 221)

(1) มีการวางเป้าหมายของการให้คำปรึกษาและวิธีการให้คำปรึกษาอย่างชัดเจนเพื่อช่วยในการประเมินเทคนิคและวิธีการให้คำปรึกษา ตลอดจนชี้เฉพาะพฤติกรรมที่เป็นปัญหาซึ่งพฤติกรรมนั้นสามารถสังเกตเห็น วัดได้และประเมินได้

(2) ผู้ให้คำปรึกษามีบทบาทที่จะนำทางในสถานการณ์การให้คำปรึกษา โดยจะทำหน้าที่คล้ายครูผู้ชี้ทาง และผู้เชี่ยวชาญในการแยกแยะพฤติกรรมที่ผิด ตลอดจนเป็นผู้วางแนวทางการให้ความช่วยเหลือ

(3) การเลือกใช้เทคนิคและวิธีการแก้ไขพฤติกรรมมีหลายวิธี ผู้ให้คำปรึกษาจะพิจารณาความเหมาะสมตามลักษณะปัญหาเฉพาะบุคคล

จากเอกสารดังกล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม มีหลักการและเทคนิคการให้คำปรึกษาในการปรับพฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจงของผู้รับคำปรึกษา โดยมีเป้าหมายที่เด่นชัดขึ้นเพื่อช่วยปรับเปลี่ยนแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้เขาได้เรียนรู้พฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ซึ่งจะนำไปสู่การแก้ปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้น ช่วยว่าเขาเปลี่ยนแปลงตนเองและปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้น และสิ่งสำคัญที่ให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้ที่จะปรับตัวได้อย่างเหมาะสม คือ การใช้เทคนิคต่าง ๆ ซึ่งไว้อย่างมากมาย การที่ผู้ให้คำปรึกษาเลือกนำเทคนิคมาใช้หรือจะใช้เทคนิคหลายรูปแบบอย่างผสมผสานกันขึ้นอยู่กับเป้าหมายที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการรับความช่วยเหลือ เป็นสำคัญจึงจะประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

1.1.7 เอกสารการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

(1) ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

เชอรัทเชอร์และสโตน (Shertzer and Stone, 1968 : 448-449) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า หมายถึง การที่บุคคลมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในด้านใดด้านหนึ่ง หรือต้องการที่จะแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งร่วมกัน มาปรึกษาหารือกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาร่วมอยู่ด้วย เน้นกลุ่มเป็นศูนย์กลาง สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเอง กล่าวที่จะเผชิญปัญหา ได้ใช้ความถนัดในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง ทั้งยังได้รับฟังความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้อื่น และได้ตระหนักว่าผู้อื่นมีปัญหาลักษณะกัน วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะทำให้สมาชิกแต่ละคนเกิดความรู้สึกภูมิใจว่าตนเองสามารถให้ข้อคิดอันเป็นประโยชน์แก่กลุ่ม

โอลเซน (Ohlsen, 1970 : 31) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไว้ว่า เป็นการให้ความช่วยเหลือบุคคลที่ปกติ โดยยอมรับปัญหาต่าง ๆ ของตนเองและพยายามแก้ไขปัญหานั้นก่อนที่จะกลายเป็นปัญหารุนแรง การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มยังจะช่วยให้ผู้มีปัญหามีความสามารถเรียนรู้ที่จะนำเอาความรู้คิดจากกลุ่มมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

สุรางค์ นามสูตร (2526 : 20) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่าเป็นกระบวนการหนึ่งที่บุคคลในกลุ่มซึ่งประกอบด้วยผู้ให้คำปรึกษาและสมาชิกมีความสมัครใจมาเข้ากลุ่มร่วมกัน ซึ่งมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใด เรื่องหนึ่ง หรือต้องการจะแก้ปัญหาคือปัญหาหนึ่งร่วมกัน จึงมาปรึกษาร่วมกัน บุคคลในกลุ่มจะต้องมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน บรรยากาศในกลุ่มจะต้องก่อให้เกิดความอบอุ่นในการยอมรับ ไว้วางใจซึ่งกันและกัน เพื่อที่จะให้สมาชิกในกลุ่มเกิดความสบายใจ พร้อมทั้งจะพูดถึงปัญหาและร่วมปรึกษาหารือเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่ต้องการจะปรับปรุงแก้ไขหรือพัฒนาให้ดีขึ้น

สุจิตรา พรหมนุชาธิป (2530 : 129) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไว้ว่า เป็นกระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาจัดขึ้น เพื่อให้ความช่วยเหลือผู้มารับบริการ

ซึ่งมีจำนวนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ความสัมพันธ์ภายในกลุ่มจะก่อให้เกิดบรรยากาศแห่งความอบอุ่น ความยอมรับ ความไว้วางใจ และความเข้าใจซึ่งกันและกัน ภายใต้มรรยาการแบบนี้จะช่วยให้สมาชิกพูดถึงตนเอง และสิ่งที่ทำให้เขากังวลใจ

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 271-272) กล่าวว่า การทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการที่บุคคลซึ่งมีความต้องการตรงกันที่ต้องการจะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือต้องการจะแก้ปัญหาคิดปัญหาหนึ่งร่วมกัน มาปรึกษาหารือซึ่งกันและกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาร่วมอยู่ด้วย สมาชิกในกลุ่มจะได้มีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของแต่ละคน เป็นการได้สำรวจตนเอง ได้ฝึกการยอมรับตนเองกล้าที่จะเผชิญปัญหา และได้รับความคิดเห็นการที่จะแก้ปัญหามาปรับปรุงตนเอง

จากความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มดังที่ได้กล่าวแล้วสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการช่วยเหลือบุคคลซึ่งมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาร่วมปรึกษาหารือ ภายใต้มรรยาการแห่งความอบอุ่น การยอมรับ และความเข้าใจซึ่งกันและกัน อันจะเป็นแนวทางให้สมาชิกนำเอาความคิดจากกลุ่มมาปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น

(2) จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

เกลแมน (เกลิมชัย หาญกล้า. 2537 : 25-26; อ้างอิงมาจาก Kelman. 1963 : 399-432) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษามเป็นกลุ่ม ดังนี้

1. ทำให้บุคคลารู้สึกโดดเดี่ยว
2. ทำให้บุคคลรู้จักตนเองและยอมรับตนเอง
3. ทำให้บุคคลรู้จักปรับตัวและพัฒนาตนเอง
4. ทำให้เป็นตัวของตัวเองและกล้าแสดงความรู้สึกที่แท้จริง
5. ทำให้เกิดความรับผิดชอบตนเองและแก้ปัญหามาปรับปรุงตนเองได้
6. เป็นการฝึกทักษะในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น

7. ช่วยทำให้บุคคลเปลี่ยนเจตคติและพฤติกรรม

8. นำทักษะและแนวความคิดที่ได้จากกลุ่มไปปรับปรุงตนเอง

ในชีวิตประจำวัน

วัชร ชูระคำ (2523 : 52) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการ

นำคำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า มุ่งที่จะช่วยบุคคลในเรื่องดังต่อไปนี้ คือ

1. ทำให้สำรวจและประเมินตนเอง เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับ

ตนเองให้มากที่สุด

2. ทำให้สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเองและนำตนเองได้ สามารถ

รับผิดชอบต่อตนเองและสังคมได้

3. ทำให้สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติเกิดการเปลี่ยนแปลง

ทางพฤติกรรม

จุดมุ่งหมายของการนำคำปรึกษาเป็นกลุ่มสรุปได้ว่า การนำ

คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีจุดมุ่งหมายให้บุคคลรู้จักและยอมรับตนเองให้มากขึ้น มีความรับผิดชอบ สามารถ

นำตนเอง นำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกลุ่มไปปฏิบัติ และพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ให้ดีขึ้น

(3) การจัดตั้งกลุ่ม

นักจิตวิทยาหลายท่านได้เสนอแนวทางการจัดตั้งกลุ่มไว้ ดังนี้

(3.1) การเลือกสมาชิกเข้ากลุ่ม

เชอรัทเชอร์และสโตน (Shertzer and Stone,

1968 : 457) ได้เสนอแนวทางการเลือกสมาชิก คือ ควรเลือกผู้ที่มีความสนใจหรือมีปัญหา

คล้ายคลึงกัน และประกอบด้วยทั้งสองเพศ มีวัยใกล้เคียงกัน เป็นผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ

และเต็มใจจะแสดงความคิดเห็น การเลือกจะต้องหาวิธีสัมภาษณ์ที่ละคน บุคคลที่ไม่เหมาะสม

การเข้ากลุ่ม คือ พวกก้าวร้าว เหมินมอวยมากเกินไป ยึดตัวมาก และไม่รู้จักคนที่ เป็นญาติ

หรือเพื่อนสนิทในกลุ่มเดียวกัน เพราะ ว่าต่างคนต่างรู้ปัญหาของอีกฝ่ายหนึ่งอยู่แล้ว อาจทำให้

ไม่สามารถเปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริงออกมาได้

ทรอตเซอร์ (Trotzer, 1977 : 181) ได้เสนอ

แนวทางการเลือกสมาชิกว่า มีแนวทางปฏิบัติมากมาย บางกลุ่มอาจจะมีการจัดสมาชิกที่มีลักษณะคล้ายกันหรือเหมือนกัน (Homogeneous Group) เช่น อายุ ความสนใจหรือปัญหา ซึ่งอาจก่อให้เกิดประโยชน์ คือ สมาชิกกลุ่มจะรับรู้สิ่งใดคล้ายๆ กัน แต่จะมีความรู้สึกเข้าใจซึ่งกันและกัน พร้อมที่จะแลกเปลี่ยนความรู้สึกที่เกิดขึ้นต่อกัน สมาชิกจะได้รู้จักการแก้ปัญหาที่คล้ายคลึงกับตนเอง และบางกลุ่มมีสมาชิกที่มีลักษณะต่างกัน (Heterogeneous Group) ซึ่งสมาชิกจะมีประสบการณ์แตกต่างกัน อันจะเป็นประโยชน์ที่จะช่วยสมาชิกได้รับรู้และแลกเปลี่ยนเจตคติซึ่งกันและกันนำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมใหม่ แต่อย่างไรก็ตามหากสมาชิกแตกต่างกันมากเกินไป อาจจะทำให้สมาชิกไม่สามารถยอมรับซึ่งกันและกันได้ ฉะนั้นกลุ่มที่จะจัดขึ้นอยู่กับผู้นำกลุ่มจะต้องพิจารณา เพื่อให้สมาชิกได้รับประโยชน์มากที่สุด ซึ่งขึ้นกับวัตถุประสงค์ของกลุ่มและความเหมาะสมกับบุคลิก และลักษณะความถนัดของผู้นำกลุ่มด้วย

ส่วนโอลเซน (Ohlsen, 1977 : 23-24) ได้เสนอ

แนวทางการเลือกสมาชิกว่า โดยทั่วไปแล้ว การเลือกสมาชิกจะใช้วิธีการสัมภาษณ์และความสมัครใจของสมาชิกที่จะเข้าร่วมกลุ่มโดยการสัมภาษณ์และบอกวัตถุประสงค์ของการเข้ากลุ่ม ซึ่งจะช่วยให้สมาชิกในการตัดสินใจปฏิบัติพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสม และสมาชิกที่สนใจจะเข้ากลุ่มและปรารถนาที่จะช่วยซึ่งกันและกัน ดังนั้น การเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มจึงขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของกลุ่มและการจัดกลุ่มเพื่อบุคคลประเภทใดโดยเฉพาะ หรือจัดขึ้นเพื่อบุคคลโดยทั่วไป

(3.2) ขนาดของกลุ่ม

ยาโลม (Yalom, 1975 : 284) กล่าวว่า โดย

ทั่วไปแล้วสมาชิกกลุ่ม ประมาณ 5-10 คน จะเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่ว ๆ ไป

ทรอตเซอร์ (Trotzer, 1977 : 186) เสนอว่า

การทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม มีลักษณะเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ดังนั้น ความเข้าใจเรื่องขนาดของกลุ่มเล็ก

ว่ามีส่วนสำคัญเป็นอย่างยิ่ง กลุ่มขนาดเล็กที่มีการประชุมกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด สมาชิกกลุ่มไม่ควรจะมีเกิน 6-8 คน

คอรี่ (Corey, 1985 : 69) ได้ให้ข้อสรุปว่า สมาชิก 8 คนจะเป็นการเอื้อต่อประสิทธิภาพของกลุ่มเป็นอย่างมากที่สุด

จากข้อเสนอต่าง ๆ ดังกล่าวจะสรุปได้ว่า ในการดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มการกำหนดสมาชิกที่มีความสำคัญมาก เพราะจำนวนสมาชิกที่พอเหมาะจะทำให้สมาชิกได้สำรวจปัญหาของตนเองอย่างชัดเจนในเวลาที่มีจำกัด ควรจะมีสมาชิกกลุ่มอยู่ระหว่าง 5-10 คน ซึ่งสมาชิกสามารถให้ความช่วยเหลือและมีส่วนร่วมได้อย่างเพียงพอ นอกจากนี้ผู้นำให้คำปรึกษายังสามารถสังเกตพฤติกรรมและให้ความช่วยเหลือสมาชิกแต่ละคนได้อย่างทั่วถึงอีกด้วย

(3.3) เวลาและจำนวนครั้งในการให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจะให้มีบรรลุจุดมุ่งหมายนั้นต้องมีการให้คำปรึกษากลุ่มอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สมาชิกได้ใช้เวลาที่จะพัฒนาและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมบางอย่างในทางที่ดีขึ้น ดังการศึกษาดังต่อไปนี้

ยาโลม (Yalom, 1975 : 278) ได้ศึกษาว่า เพื่อเป็นการพบกันอย่างต่อเนื่องและระยะเวลาไม่ห่างกันเกินไป อาจจะให้คำปรึกษากลุ่มวันละ 4-8 ชั่วโมงต่อ 1 ครั้ง หรืออาจจะช่วงวันติดต่อกันสุดสัปดาห์เป็นกลุ่มมาราธอน (Marathon Group) โดยใช้เวลาประมาณ 4-48 ชั่วโมง

สเวน โอลเซน (Ohlsen, 1977 : 6) เสนอว่าควรจะมีการประชุมให้คำปรึกษากลุ่ม 8-10 ครั้ง ระยะเวลาไม่ต่ำกว่า 90 นาที อาทิตย์ละ 2-3 ครั้ง

เนลสัน-โจนส์ (Nelson-Jone, 1983 : 185) เสนอว่า การให้คำปรึกษากลุ่มแบบมาราธอนนั้นอาจจะจัดเป็น 6 ครั้ง ๆ ละ 3 ชั่วโมงติดต่อกันเป็นเวลา 2 วัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเป้าหมายของกลุ่มและการพิจารณาของผู้ให้คำปรึกษาและความพร้อม

ของสมาชิกกลุ่ม

และ คอรี (Corey. 1985 : 69-70) กล่าวว่า โดยทั่วไปจะให้คำปรึกษากลุ่ม อาทิตย์ละ 1 ครั้ง ใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมง แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับชนิดของกลุ่มหรือประสบการณ์ของผู้นำกลุ่ม

สำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยจัดให้มีการให้คำปรึกษา สัปดาห์ละ 1 ครั้ง โดยมีช่วงเวลากำหนดให้คำปรึกษากลุ่มครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที และรายบุคคล มีช่วงเวลากำหนดให้คำปรึกษารายละ 50 นาที

(3.4) การจัดสถานที่

มาเลอร์และโอลเซน (Mahler. 1969 : 58-59; Ohlsen. 1970 : 29) กล่าวว่า สถานที่ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ควรเป็นห้องที่มีลักษณะ เป็นสัดส่วนและมีขนาดพอเหมาะกับจำนวนสมาชิก แก้วอี้ควรมีลักษณะที่นั่งได้สบายและจัดเป็นวงกลม เพื่อให้สมาชิกได้มองเห็นอย่างทั่วถึง พื้นห้องสะอาด และพร้อมที่จะให้สมาชิกนั่งพื้นได้ถ้าสมาชิก ต้องการที่จะเปลี่ยนอิริยาบถบ้าง

นอกจากนี้ พงษ์พันธ์ุ พงษ์โสภา (ม.ป.ป. : 235) กล่าวว่า ห้องที่เหมาะสมกับการให้คำปรึกษากลุ่มควรเป็นห้องที่แสงกระทัดรัดเหมาะกับจำนวน สมาชิกในห้อง เพื่อให้สมาชิกรู้สึกอิสระและไม่มีสิ่งภายนอกรบกวน หรือป้องกันมิให้สมาชิกหันไปสนใจกับสิ่งภายนอก

(3.5) ขั้นตอนการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ทิพวรรณ กิตติพร (2536 : 252-254) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไว้ 5 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา (Initial Stage) เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพกับผู้รับคำปรึกษาเพื่อให้เกิดความอบอุ่น มีความรู้สึกเป็นอิสระและกล้าเปิดเผยตนเอง ผู้ให้คำปรึกษาต้องอธิบายวัตถุประสงค์ ข้อตกลงร่วมกัน

บทบาทหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ตลอดจนสนับสนุนให้ผู้รับคำปรึกษาเล่าปัญหาและความคับข้องใจของตน

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสำรวจปัญหา (Exploration Stage)

เป็นขั้นตอนของการให้ผู้รับคำปรึกษาระบายความรู้สึกและความคับข้องใจ ตลอดจนปัญหาต่าง ๆ โดยผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่เอื้ออำนวย เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาสำรวจจุดมุ่งหมายและปัญหาต่าง ๆ ของเขา โดยผู้ให้คำปรึกษาจะใช้ทักษะต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษาอย่างเหมาะสม

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นของการดำเนินงาน (Working Stage)

เป็นขั้นตอนของการตัดสินใจและลงมือปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหา การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และการพิจารณาเลือกต่าง ๆ อย่างเหมาะสมที่เกิดจากความรับผิดชอบและความต้องการของผู้มารับคำปรึกษา ในขั้นตอนนี้ผู้ให้คำปรึกษามักใช้ทักษะการแก้ปัญหและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เพื่อช่วยผู้รับคำปรึกษาพิจารณาแนวทางการปฏิบัติเพื่อการแก้ไขปัญหาและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นประเมินผล (Evaluation Stage)

เป็นขั้นตอนที่ผู้ให้คำปรึกษาประเมินผลผู้มารับคำปรึกษาว่า เขาสามารถลงมือปฏิบัติเพื่อการแก้ไขปัญหา การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และการตัดสินใจเลือกอย่างเหมาะสมมากน้อยเพียงใด หากพิจารณาว่าการให้คำปรึกษาเป็นไปตามจุดมุ่งหมาย กล่าวคือ ผู้ขอรับคำปรึกษาสามารถสำรวจตนเอง เข้าใจตนเองและลงมือปฏิบัติได้อย่างเหมาะสมเพื่อไปสู่ขั้นการยุติการให้คำปรึกษา หรืออาจมีการส่งต่อให้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านเพื่อช่วยเลือกผู้ขอรับคำปรึกษาต่อไปในกรณีที่เป็น

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา (Termination Stage)

เป็นขั้นสุดท้ายของการให้คำปรึกษาเมื่อผู้รับคำปรึกษาบรรลุจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแล้ว คือ ผู้รับคำปรึกษาสามารถสำรวจตนเอง เข้าใจตนเอง และสามารถลงมือปฏิบัติเพื่อการแก้ไขปัญหาและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามแนวทางที่พึงปรารถนา ซึ่งในขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องใช้ทักษะในการปฏิบัติให้คำปรึกษาอย่างเหมาะสมโดยพิจารณาจากความพร้อมของผู้มารับคำปรึกษาประกอบ จากนั้นจึงมีการติดตามผลโดยวิธีการต่าง ๆ เช่น สัมภาษณ์และสอบถาม เป็นต้น

(4) หลังในการทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ในการดำเนินการทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องรู้และเข้าใจที่เน้นาหลังต่าง ๆ มาใช้ในการดำเนินการทำให้คำปรึกษาให้มีความสมบูรณ์ (คมเพชร นัตรศุภกุล. 2521 : 97) สรุปได้ดังนี้

(4.1) ข้อผูกพัน (Commitment) สมาชิกจะได้รับประโยชน์จากการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม สมาชิกรับรู้และยอมรับว่ามีความต้องการที่จะรับคำปรึกษา เปิดเผยปัญหาของตนเอง ยอมที่จะพูดปัญหาของตน

(4.2) ความรับผิดชอบ (Responsibility) สมาชิกที่มีปัญหาจะต้องพยายามเพิ่มความรับผิดชอบสำหรับตนเองและเพื่อแก้ปัญหาในกลุ่ม

(4.3) การยอมรับ (Acceptance) เมื่อสมาชิกให้การยอมรับตนเอง จะเป็นผลให้บุคคลเกิดความเคารพนับถือตนเอง และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาด้วย

(4.4) ความดึงดูดใจ (Attractiveness) ทำให้การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่มเพิ่มขึ้น

(4.5) ความปลอดภัย (Security) เมื่อสมาชิกมีความรู้สึกปลอดภัยในขณะที่อยู่ในกลุ่ม เขาจะมีความเป็นตัวของตัวเอง มีการอธิบายปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเอง มีการยอมรับความคิดของสมาชิกอื่นที่ต่อตัวเขา และสามารถแสดงความรู้สึกของตนเองต่อสมาชิกอื่น

(4.6) ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Belonging) สมาชิกทุกคนมีความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่มซึ่งจะเป็นผลดีต่อการช่วยเหลือกลุ่ม

(4.7) ความเครียด (Tension) การที่สมาชิกมีความเครียดและบ่มพึงพอใจอยู่ในระดับที่พอเหมาะ จะเป็นแรงจูงใจที่จะเปลี่ยนพฤติกรรม แต่ถ้าความเครียดมากเกินไปจะทำให้บุคคลไม่สามารถใช้ความสามารถที่จะเปลี่ยนสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จ

(4.8) บรรทัดฐานของกลุ่ม (Group Norm) เมื่อสมาชิกเข้าใจและ

ยอมรับเงื่อนไขที่จำเป็นในการเข้ารับการปรึกษา เขาจะไม่ละเลยต่อที่สถานของกลุ่ม เพราะสมาชิกต้องการได้รับความช่วยเหลือ และเขาไม่ต้องการให้ผู้อื่นมองข้ามเขาไปในแง่ของบุคคลที่แตกต่างจากสมาชิกอื่น ๆ ในกลุ่ม

(5) ประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

แกซดาและมิวซอส์ (Gazda and Measows. 1963 : 305-310)

ได้รวบรวมประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไว้ ดังนี้

(5.1) สมาชิกในกลุ่มได้พบว่าคุณอื่น ๆ ก็มีปัญหาเช่นเดียวกับเขาเหมือนกัน

(5.2) การยอมรับการสนับสนุนจากสมาชิกภายในกลุ่ม จะกระตุ้นให้

สมาชิกในกลุ่มยอมรับที่จะเผชิญกับปัญหาของเขา

(5.3) กลุ่มเป็นตัวแทนของสังคม เป็นที่ซึ่งสมาชิกทุกคนมีโอกาที่จะแสดง

และทดลองพฤติกรรมบางอย่าง เช่น การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

(5.4) สมาชิกแสดงพฤติกรรมและความรู้สึกของตน ตลอดจนเปลี่ยนแปลง

พฤติกรรมของตนได้จากการที่ตระหนักถึงความปลอดภัย ความไว้วางใจสมาชิกอื่นภายในกลุ่ม

(5.5) สมาชิกเรียนรู้ที่จะมีการให้และได้รับความช่วยเหลือ ตามบทบาท

ของตนภายในกลุ่ม

(5.6) สมาชิกมีโอกาสที่จะเรียนรู้วิธีการแก้ปัญหของสมาชิกคนอื่นด้วย

การสังเกต

(5.7) การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมักจะทำให้สมาชิกในกลุ่มต้องการที่จะ

ได้รับการช่วยเหลือเป็นรายบุคคล

(5.8) บรรยากาศแห่งความเป็นกันเองของกลุ่ม ทำให้สมาชิกเป็น

ครอบครัวเดียวกัน ทำให้นำไปสู่การเปิดเผยปัญหาทางครอบครัว

(5.9) การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มได้ผลมากกว่ารับวิทยุ ซึ่งเป็นวิทยุที่

แสวงหาเอกลักษณ์ของตนและต้องการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน

(5.10) การที่ผู้ให้คำปรึกษาได้พบปะกับสมาชิกหลายคนในเวลาเดียวกัน ช่วยประหยัดเวลา และเปิดโอกาสแก่ผู้ให้คำปรึกษาได้ใช้เวลาสำหรับบุคคลอื่น ๆ ได้ทั่วถึงยิ่งขึ้น

จากประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มใช้ได้ผลมากสำหรับวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์ของตน และต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ผู้ให้คำปรึกษาสามารถให้คำปรึกษาได้หลายคนในเวลาเดียวกันเป็นการประหยัดเวลาของผู้ให้คำปรึกษา บรรยากาศของกลุ่มทำให้สมาชิกเกิดความรู้สึกปลอดภัย ไร้ความกังวล และสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น กล้าเปิดเผยปัญหาของตนเอง นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม สมาชิกมีโอกาสเรียนรู้บทบาทของการเป็นผู้ให้และผู้รับความช่วยเหลือภายในกลุ่ม

1.1.8 เอกสารการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

(1) ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

วิลเลียมสันและโรเลย์ (Williamson and Roley, 1949 : 192) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลว่า เป็นการให้คำปรึกษาที่เป็นการพบกันระหว่างบุคคลสองคน โดยบุคคลหนึ่งได้รับการฝึกฝนมีทักษะและความไว้วางใจ ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นผู้ต้องการความช่วยเหลือบุคคลหนึ่งจะช่วยบุคคลที่สองให้เผชิญการรับรู้ เกิดความรู้สึกกระจ่างและแก้ปัญหาได้

บุหงา วชิระศักดิ์มงคล (ม.ป.ป. : 181) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลว่า เป็นกระบวนการช่วยเหลือบุคคลโดยมีการพบปะเป็นส่วนตัวระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น จนสามารถที่จะแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ ตลอดจนเกิดทักษะและความสามารถในการแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตได้อีกด้วย

พ่อมพรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 179) อธิบายความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลว่า เป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือส่วนบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับบริการเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม สามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 407) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลเป็นการให้คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ขอรับคำปรึกษา โดยให้คำปรึกษาเป็นการส่วนตัวแก่บุคคลเฉพาะรายในแต่ละครั้ง เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาด้วยตนเองได้อย่างเหมาะสม สามารถวางแผนการชีวิตของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มขีดความสามารถ

(2) ข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 411) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ดังนี้

(2.1) ผู้รับคำปรึกษาได้รับความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาเฉพาะของเขาจากผู้ให้คำปรึกษาโดยตรงด้วยความละเอียด ครอบคลุม และรอบคอบอย่างเพียงพอ

(2.2) ผู้รับคำปรึกษาเป็นจุดสนใจของผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในการให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง เขาจึงเป็นผู้ที่ควรจะได้รับประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเต็มที่

(2.3) ผู้รับคำปรึกษากล้าที่จะเปิดเผยตนเองอย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งจะช่วยให้การวินิจฉัยปัญหาและหาทางแก้ไขได้ถูกต้องรวดเร็วขึ้น

(2.4) ผู้รับคำปรึกษาไม่ต้องกังวลถึงความคิดเห็นและความรู้สึกหรือข้อเสนอแนะของผู้อื่น นอกจากของผู้ให้คำปรึกษาเพียงผู้เดียวระหว่างการให้คำปรึกษา

(2.5) ผู้รับคำปรึกษาไม่ต้องวิตกกังวลถึงความไม่พร้อมทางด้านทักษะในเรื่องมนุษยสัมพันธ์หรือบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมของเขาในการแสดงออกกับผู้อื่น เพราะเขา

จะมีความสัมพันธ์เฉพาะกับผู้ให้บริการปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในระหว่างการทำคำปรึกษา

(3) ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 412) ได้กล่าวถึงข้อจำกัดบางประการของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ดังนี้

(3.1) ผู้รับคำปรึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่นโดยทั่วไปมีความเชื่อว่า ปัญหาที่ตนประสบนั้นเพื่อนรุ่นเดียวกันจะเข้าใจ และหาทางออกให้ได้ดีกว่าความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ต่างวัย และต่างความคิดจากเขา เช่น ครูแนะแนว เป็นต้น

(3.2) ผู้รับคำปรึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่น โดยธรรมชาติไม่ต้องการแสดงตนอย่างเปิดเผยว่าไม่มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาด้วยตนเองให้ผู้ใหญ่ได้รู้ เพราะเกรงจะเสียสถานภาพที่ตนจะถูกมองว่าเป็นเด็ก

(3.3) ผู้รับคำปรึกษาเสียโอกาสอันดีที่จะเสริมสร้างทักษะทางมนุษยสัมพันธ์และการปรับตัวต่าง ๆ กับเพื่อนคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกันที่เผชิญปัญหาที่คล้ายคลึงกับตน

(3.4) ผู้รับคำปรึกษาอาจจะเกิดความเคยชินที่จะไปวางใจและต้องการพึ่งพาความช่วยเหลือเฉพาะจากผู้ให้คำปรึกษาเท่านั้น

(3.5) การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เป็นกิจกรรมที่ต้องใช้เวลาและบุคลากรซึ่งมีอยู่จำกัด ดังนั้น นักเรียนบางคนที่ต้องการได้รับการให้คำปรึกษาจึงอาจจะไม่ได้รับบริการโดยทั่วถึง

ความเหมือนกันและความแตกต่างกันของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล

บุหงา วชิระศักดิ์มงคล (ม.ป.ป. : 182-183) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาทั้งสองประเภทนี้ทั้งความเหมือนกันและความแตกต่างกัน ซึ่งพอสรุปให้เห็นได้ดังนี้ คือ

ความเหมือนกัน

1. การให้คำปรึกษาทั้งสองประเภทมีจุดมุ่งหมายเป็นอย่างเดียวกัน คือ ต่างก็มุ่งให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถนำตนเองได้ (Self Direction) มีบูรณาการ (Integration) และมีความรับผิดชอบต่อตนเอง (Self Responsibility)

2. มีการสร้างบรรยากาศที่เป็นที่ยอมรับและตามใจกันบ้าง การให้คำปรึกษาทั้งสองประเภท ต้องการให้ผู้คลมีความรู้สึกเป็นอิสระที่จะได้ตรวจสอบความรู้สึกและประสบการณ์ของตนเอง ซึ่งจะเป็นเช่นนี้ได้ก็ต้องการให้ความเคารพซึ่งกันและกัน ยอมรับความรู้สึกนึกคิดของผู้รับคำปรึกษา

3. การให้คำปรึกษาทั้งที่เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล อาศัยกลวิธีที่ผู้ให้คำปรึกษาได้รับการฝึกฝนอย่างมีทักษะ ซึ่งได้แก่ การทำให้เกิดความกระจ่างแจ้ง (Clarification) การสะท้อนความรู้สึก (Reflection of Feeling) การเรียบเรียงด้วยคำใหม่แต่ให้ได้ความคงเดิม (Paraphrasing) การวางแผน (Planning) การยอมรับ (Acceptance) และอื่น ๆ เป็นต้น

4. ผู้รับบริการการให้คำปรึกษาทั้งสองประเภทเป็นเกณฑ์ แต่มีปัญหาเกี่ยวกับพัฒนาการในด้านต่าง ๆ การให้คำปรึกษาทั้งสองประเภทจะกระทำตามความต้องการ ความสนใจและประสบการณ์ของผู้รับคำปรึกษา

5. การให้คำปรึกษาทั้งที่เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม ต้องการความสัมพันธ์ในลักษณะส่วนตัว และเป็นความลับ ทั้งนี้เพื่อช่วยให้บุคคลได้ใช้ศักยภาพของตนอย่างเต็มที่

ความแตกต่างกัน

1. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม จะเปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับข้อเสนอแนะจากเพื่อนานวัยเดียวกับตน และได้เสนอแนะสิ่งควรปฏิบัติในทัศนะของตนให้ผู้อื่นด้วย ทั้งยังมีโอกาสที่จะได้รับทราบการรับรู้ของคนอื่นที่มีต่อตนอีกด้วย ซึ่งการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลไม่อาจให้โอกาสเช่นนี้ได้

2. ในขบวนการทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนั้น ผู้รับคำปรึกษามีได้คอยรับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นแต่ฝ่ายเดียวไม่ เขาจะต้องช่วยผู้อื่นด้วย อันทำให้เกิดการให้และการรับระหว่างกลุ่มสมาชิก ซึ่งจะช่วยให้สมาชิกเกิดความรู้สึกใกล้ชิดกัน มีความเข้าใจกัน และพฤติกรรมของสมาชิกย่อมมีอิทธิพลต่อกันและกันได้ด้วย

3. ภาระของผู้ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจะยุ่งยากและซับซ้อนกว่า เพราะต้องเข้าใจความรู้สึกของสมาชิกแต่ละคน ช่วยสมาชิกแต่ละคนได้ตระหนักสิ่งที่ตนได้กระทำไป และต้องใช้ความสังเกตว่าความคิดของสมาชิกมีอิทธิพลต่อสมาชิกอื่น ๆ ในกลุ่มอย่างไรด้วย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าผู้ให้คำปรึกษาต้องไม่เพียงแต่ตระหนักถึงสิ่งที่อภิปรายกันอยู่ แต่จะต้องรับรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มด้วย

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

งานวิจัยต่างประเทศ

ไบรอันและไบรอัน (รวิวรรณ ชินะตระกูล. 2537 : 210; อ้างอิงมาจาก Bryan and Bryan. 1977) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่ออัตมโนภาพและพฤติกรรมทางสังคมของนักเรียนที่ด้อยความสามารถทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ในมลรัฐฮาวาย จำนวน 53 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจำนวน 23 คน และกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการให้ข้อสนเทศ จำนวน 30 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีอัตมโนภาพและพฤติกรรมทางสังคมที่ด้อยความสามารถทางการเรียนสูงขึ้น และมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กาวัลลาส และนิโคลาส (Gavalas and Nicholas. 1977 : 171-A) ได้ทดลองใช้เทคนิคการจัดความรู้สึกกังวลอย่างเป็นระบบกับกลุ่มนักเรียนเกรด 9 เพื่อลดความกังวลในการสอบ ซึ่งได้รับการปฐมนิเทศเรื่องการควบคุมตนเองต่างกันโดยใช้แบบทดสอบ TAG ผลการศึกษาพบว่า เทคนิคการจัดความรู้สึกกังวลอย่างเป็นระบบของกลุ่มนักเรียนเกรด

9 สามารถลดความกังวลในการสอบได้ผลดี

และ โฮลท์ (Holt. 1979 : 6546-A) ได้ศึกษาผลของการทำให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบต่อตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการฝึกซ้อมบทบาทและการวิเคราะห์วิจารณ์ตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 15 คน จากเมืองเชอร์วีพอร์ท (Shreveport) ในหลุยส์เซียนา (Louisiana) โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียน มีพฤติกรรมที่มีปัญหาในห้องเรียน และมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน โดยแบ่งเป็น กลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุม และกลุ่มลวง กลุ่มละ 5 คน ให้อ่านสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองเป็นแบบสอบถามวัดความรับผิดชอบในการเรียน (Intellectual Achievement Responsibility Questionnaire-IAR) และแบบวัดสภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socio-Economic-Status-SES) ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีความรับผิดชอบสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนกลุ่มทดลองและกลุ่มลวง มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยในประเทศ

สุนันท์ บุญอ่ำ (2537 : 75-80) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่ออัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกาย และการลดน้ำหนักของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2536 จำนวน 12 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการให้ข้อเสนอแนะกลุ่มละ 6 คน ผลการศึกษาพบว่า หลังการทดลองนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีอัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกายดีขึ้นและน้ำหนักของนักเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนกลุ่มทดลองมีอัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกายดีขึ้นกว่า และน้ำหนักลดลงมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประภาพรรณ นาคขำพันธุ์ (2537 : 65-66) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อลดพฤติกรรมการก่อกวนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2536 จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการให้ข้อสนเทศกลุ่มละ 8 คน ผลการศึกษาพบว่า หลังการทดลองนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียนลดลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้ กรองทอง คงใหญ่ลย์ (2538 : 98-100) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความวิตกกังวลและการปฏิบัติตนต่อการเป็นโรคเบาหวาน ของผู้ป่วยโรคเบาหวานในระยะเริ่มแรกและระยะเรื้อรัง โรงพยาบาลตากสิน กรุงเทพมหานคร ปีพุทธศักราช 2537 จำนวน 14 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองสองกลุ่มซึ่งได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล กลุ่มละ 7 คน ผลการศึกษาพบว่า หลังการทดลองผู้ป่วยโรคเบาหวานในกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่ม มีการปฏิบัติตนต่อการเป็นโรคเบาหวานในระยะเริ่มแรกและระยะเรื้อรัง มีความวิตกกังวลและการปฏิบัติตนต่อการเป็นโรคเบาหวานเหมาะสมขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ป่วยโรคเบาหวานกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มมีความวิตกกังวลและการปฏิบัติตนต่อการเป็นโรคเบาหวานในระยะเริ่มแรกและระยะเรื้อรังแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เป็นกลุ่มและรายบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงและพัฒนาพฤติกรรมของบุคคลที่ไม่พึงประสงค์ได้ ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าควรนำวิธีการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาใช้ในการพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนต่อไป

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ

2.1.1 ความหมายของความรับผิดชอบ

แคทเทล (Cattell. 1963 : 145) ได้กล่าวถึงบุคคลที่มีความสามารถในความรับผิดชอบไว้ว่า คือ บุคคลที่รับผิดชอบในหน้าที่ มีความบากบั่น พากเพียร ถือศักดิ์ศรี ยึดมั่นในกฎเกณฑ์ ลักษณะผู้มีความรับผิดชอบน้อย คือ คนที่ถือความสะดวกเป็นเกณฑ์ หลีกเสี่ยง ขี้ขลาด

ฟลิปโป (Flippo. 1966 : 122) กล่าวว่า ความรับผิดชอบ คือ ความผูกพันในการทำงานที่จะปฏิบัติหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วงไปได้และความสำเร็จนี้เกี่ยวข้องกับปัจจัย 3 ประการ คือ พันธะผูกพัน หน้าที่การงาน และวัตถุประสงค์

กู๊ด (Good. 1973 : 498) ได้ให้ความหมายของความรับผิดชอบไว้ว่า ความรับผิดชอบเป็นภาระหน้าที่ที่แต่ละคนครองอยู่ ซึ่งบุคคลจะรับไม่ว่าจะเป็นงานทั่วไปที่ได้รับมอบหมายหรืองานในหน้าที่ จะต้องทำให้บรรลุความสำเร็จ ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพและมีความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ท้าย่างเต็มความสามารถ สอดคล้องกับความมุ่งหมาย ต้องยอมรับทั้งความผิดพลาดและความสำเร็จ สามารถเชื่อถือได้ในเรื่องการปฏิบัติภาระหน้าที่

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง พฤติกรรมความตั้งใจ ใฝ่ใจที่จะปฏิบัติหน้าที่การงานและการเรียนตามที่ได้รับมอบหมายด้วยความพากเพียรพยายาม และตรงต่อเวลาเพื่อให้บรรลุความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย

2.1.2 ประเภทของความรับผิดชอบ

คู่มือปลูกฝังและสร้างเสริมค่านิยมพื้นฐานเรื่องความรับผิดชอบ (คู่มือการปลูกฝังจริยธรรมและวัฒนธรรมแก่เด็ก. 2522 : 12) ได้กล่าวถึงความรับผิดชอบของนักเรียนว่า ควรประกอบด้วย

(1) ความรับผิดชอบในการเล่าเรียน หมายถึง การที่นักเรียนศึกษาเล่าเรียนจนประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวัง ด้วยความขยันหมั่นเพียร อดทน และส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามเวลาที่กำหนด

(2) ความรับผิดชอบต่อสถานศึกษา หมายถึง การที่นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานศึกษา ไม่ทะเลาะวิวาทกับโรงเรียนอื่น รักษาชื่อเสียงของโรงเรียนและให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนอย่างเต็มที่

(3) ความรับผิดชอบต่อครอบครัว หมายถึง การที่นักเรียนมีความตั้งใจช่วยเหลืองานต่าง ๆ ภายในบ้านเพื่อแบ่งเบาภาระซึ่งกันและกันตามความสามารถของตนเอง และรู้จักแสดงความคิดเห็นและปฏิบัติตนเพื่อความสุขและชื่อเสียงของครอบครัว

(4) ความรับผิดชอบต่อสังคม หมายถึง การที่นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชนและสังคม บำเพ็ญประโยชน์และสร้างสรรค์ความเจริญให้ชุมชนอย่างเต็มที่ ช่วยสอดส่องพฤติกรรมของบุคคลที่จะเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศชาติและสังคม และยังนำความสามารถความรู้ที่ตนมีมาช่วยคิดและแก้ปัญหาต่าง ๆ ของสังคม

2.1.3 ความสำคัญของความรับผิดชอบ

การขาดความรับผิดชอบเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งของปัญหาต่าง ๆ ในสังคม นอกจากนี้หลักสูตรปี 2521 ซึ่งมีความมุ่งหวังให้นักเรียนเป็นแกนดี มีวินัย มีความรับผิดชอบ มีความเสียสละ ซื่อสัตย์ อดทน คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ และรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ (วรวิทย์ วสินสรการ. 2522 : 175) ความรับผิดชอบจึงมีความสำคัญยิ่งในการพัฒนาสังคม ซึ่ง (ไชยรัตน์ ปราณี. 2531 : 56) กล่าวไว้ว่า หากบุคคลมีความรับผิดชอบจะมีผล ดังนี้

(1) คนที่มีความรับผิดชอบจะทำงานทุกอย่างสำเร็จตามเป้าหมายทันเวลา

(2) คนมีความรับผิดชอบย่อมเป็นที่นับถือ ได้รับการยกย่องสรรเสริญ และเป็น

คุณสมบัติทั้งต่อตนเองและสังคม

(3) ความรับผิดชอบเป็นสิ่งที่เกื้อหนุนให้บุคคลปฏิบัติงานสอดคล้องกับกฎจริยธรรม

และหลักเกณฑ์ของสังคม โดยไม่ต้องการบังคับจากผู้อื่น

(4) ไม่ทำให้เกิดเหตุของความเสื่อมและความเสียหายแก่ส่วนรวม

(5) ทำให้เกิดความก้าวหน้า สงบสุข เรียบร้อยแก่สังคม

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่า การขาดความรับผิดชอบเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นในสังคม หากทุกคนในสังคมมีความรับผิดชอบแล้ว ปัญหาต่าง ๆ ของสังคมก็จะลดลง ปัญหาทุจริตและคอร์รัปชันก็จะไม่เกิดขึ้น สังคมจะสงบสุข มีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ดังนั้น จึงควรปลูกฝังความรับผิดชอบต่อแก่นักเรียน ทั้งนี้เพื่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศต่อไป

2.1.4 ลักษณะของบุคคลที่มีความรับผิดชอบ

กรมการศาสนา (2526 : 42-43) กล่าวว่า บุคคลที่มีความรับผิดชอบประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้

- (1) ชื่อตรงต่อหน้าที่
- (2) สำนึกในสิ่งที่รับผิดชอบต่อภาวะและฐานะของตน
- (3) รู้จักวางแผนและดำเนินงานอย่างมีระเบียบ
- (4) มุ่งมั่นตั้งใจใช้วิชาความรู้ และความสามารถปฏิบัติหน้าที่การงานทุกประการ
- (5) ยอมรับผลสำเร็จและความล้มเหลวแห่งการกระทำในการปฏิบัติงานทุกอย่าง
- (6) พยายามปรับปรุงแก้ไขงานการปฏิบัติหน้าที่การงานที่บกพร่องให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
- (7) พยายามปฏิบัติงานในหน้าที่ให้สำเร็จ รวดเร็ว เรียบร้อยด้วยความเต็มใจ

และจริงใจเสมอ

- (8) เคารพในสิทธิเสรีภาพ และความคิดเห็นของคนอื่นเป็นปกติวิสัย

2.1.5 การพัฒนาและปลูกฝังความรับผิดชอบ

บุคคลในสังคมไทยยังขาดความรับผิดชอบต่อผู้อื่นมาก จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาความรับผิดชอบต่อผู้อื่นให้เกิดขึ้นกับคนไทยทุกคน สถาบันทางสังคมทุกระดับ ตั้งแต่ครอบครัว สถานศึกษา และหน่วยงานต่าง ๆ ล้วนแต่อยู่ในฐานะที่ต้องช่วยเหลือกันปลูกฝังความรับผิดชอบต่อผู้อื่นกับคนไทย โดยเฉพาะเยาวชนที่กำลังจะเติบโตขึ้นเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ ความรับผิดชอบเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของสังคม แต่ความรับผิดชอบมิได้มีมาแต่กำเนิด หากแต่สามารถฝึกอบรมและปลูกฝังให้กับคนในสังคมได้ ไซค์แมน (Sideman. 1962 : 408-411) ได้รวบรวมทักษะเกี่ยวกับการฝึกความรับผิดชอบต่อผู้อื่นของมิลตัน (Mitton) และแฮร์ริส (Harris) ไว้ดังนี้

- (1) ควรเริ่มฝึกความรับผิดชอบต่อผู้อื่นตั้งแต่วัยเด็ก
- (2) เด็กทุกคนควรมีโอกาสฝึกให้มีความรับผิดชอบต่อผู้อื่น
- (3) การฝึกให้มีความรับผิดชอบต่อผู้อื่นและการจัดประสบการณ์ความรับผิดชอบต่อผู้อื่น

เหมาะสมกับแต่ละบุคคล

- (4) ควรให้เด็กทราบว่าผู้ใหญ่หวังอะไรจากตัวเขา
- (5) การฝึกให้เด็กรู้จักรับผิดชอบ ผู้ใหญ่ต้องรู้จักยืดหยุ่นในการฝึกไม่เร่งรัดจนเกินไป

เกินไป

- (6) เด็กต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่
- (7) เด็กต้องการความไว้วางใจจากผู้ใหญ่ เมื่อรู้ว่าส่วนไหนอยู่ในความรับผิดชอบต่อผู้อื่น

ของเขา

- (8) เจตคติและพฤติกรรมของผู้ใหญ่ต่อความรับผิดชอบต่อผู้อื่นของตนเอง มีอิทธิพลต่อความรับผิดชอบต่อผู้อื่นของเด็ก

นอกจากนี้ เรวดี วงศ์พรหมเมฆ (2521 : 33) กล่าวถึงการปลูกฝังความรับผิดชอบต่อผู้อื่นว่า มีมาด้วยการว่ากล่าวตักเตือนเท่านั้น แต่ต้องให้เด็กได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจัง จึงจะก่อให้เกิดความเคยชิน และ เกิดเป็นนิสัยที่ฝังแน่นจนกลายเป็นค่านิยมต่อไป

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ

งานวิจัยต่างประเทศ

ฟลาเฮอร์ตี้และรูทเซล (Flaherty and Reutzel. 1965 : 409-411)

ได้ศึกษาเพื่อหาลักษณะบุคลิกภาพของนักเรียนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนสูง และนักเรียนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนต่ำ จากการศึกษพบว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงได้คะแนนบุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบสูงกว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และแม็คเคลแลนด์ (McClelland. 1953 : 10) ได้ศึกษาลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจสูงได้ผลสัมฤทธิ์สูง พบว่าบุคคลนี้มีความรับผิดชอบสูงด้วย

ซูนิค (Zunick. 1963 : 497) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการด้านความรู้สึกรับผิดชอบ

ของเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางสังคมต่ำและฐานะทางสังคมปานกลาง เพื่อต้องการทราบว่า การรับรู้ของเด็กในด้านความรับผิดชอบนั้นแปรตามระดับชั้นทางสังคมหรือไม่ พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะปานกลางมีความรู้สึกรับผิดชอบได้เร็วกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวฐานะต่ำ ส่วน เพคและฮาร์วิงเฮริสท์ (Peck and Harwinghurst. 1963 : 12) ได้ทำการวิจัยพบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวประชาธิปไตยจะมีความเป็นอิสระในตนเอง และมีความรับผิดชอบสูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวแบบอัตตาธิปไตย

ฮอฟแมน (Hoffman. 1970 : 291) ได้ทำการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับการ

อบรมเลี้ยงดูกับลักษณะจริยธรรมสี่ประการ คือ การมีความรู้สึกรับผิดชอบ การยอมรับและการสารภาพผิด การยึดหลักแห่งตน การต้านทานสิ่งชั่วร้าย พบว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบให้ความรักในชวอายุ 4-13 ปี มีลักษณะทางจริยธรรมทั้งสี่ประการสูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักน้อย นอกจากนี้ยังพบว่า การให้เหตุผลในการอบรมสั่งสอนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับลักษณะทางจริยธรรมของเด็กโดยเฉพาะเด็กที่มีอายุ 5 ปี

งานวิจัยในประเทศ

ดวงจันทร์ หนูทอง (2533 : 85) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้แม่แบบหนังสือสูงกับการสอนแบบปกติ ที่มีต่อการทำให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีการทำให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนกลุ่มทดลองมีการทำให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อัจจิมา จินวาลา (2535 : 62) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มกับการมีตัวอย่างที่มีต่อความรับผิดชอบต่อโรงเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมกลุ่มมีความรับผิดชอบต่อโรงเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกรณีตัวอย่างมีความรับผิดชอบต่อโรงเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนอกจากนี้ นักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมกลุ่มมีความรับผิดชอบต่อโรงเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยกรณีตัวอย่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในปีต่อมา ระพีพร นิมประยูร (2537 : 52) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพกับวิธีการสอนแบบปกติ ที่มีต่อความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงานสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงานสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สวน ลักขณา โสภากา (2537 : 61) ได้ศึกษาผลของการใช้ภาพปริศนาแบบกลุ่มกับการสอนแบบปกติที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า

นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความรับผิดชอบด้านการเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนกลุ่มทดลองมีความรับผิดชอบด้านการเรียนดีกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และจากการศึกษาของ โรสภิดา ล้อมวัฒนาพันธ์ (2538 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคการควบคุมตนเองและการเสริมแรงทางบวกด้วยเบียร์อรรถกร เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ 2 และกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุมโดยใช้ ABF Control Group Design ตามลำดับ ที่มีต่อการเพิ่มและการคงอยู่ของพฤติกรรมความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค ชั้นปีที่ 1 พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มที่ใช้เทคนิคการควบคุมตนเองและกลุ่มที่ได้รับการเสริมแรงทางบวกด้วยเบียร์อรรถกร มีพฤติกรรมความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายในระยะทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าระยะ เสนอฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรมความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายสูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุม ทั้งในระยะทดลองและระยะติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษาเอกสารและผลการวิจัยดังกล่าว เห็นได้ว่าความรับผิดชอบเป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่ควรปลูกฝังให้เยาวชน เพื่อส่งผลต่อการพัฒนาตนเองและสังคม อันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ปฏิบัติ ได้แก่ เป็นผู้ที่เชื่อถือไว้วางใจได้ ได้รับความสำเร็จ เจริญก้าวหน้าในการเรียนและงานที่ทำ เกิดความสบายใจเพราะงานไม่ทิ้งค้างและเป็นแบบอย่างงานทางที่ชอบ จึงควรเสริมสร้างและฝึกฝนให้มีขึ้นในตัวบุคคลตั้งแต่ยังเด็กและพัฒนาไปเรื่อย ๆ จนถึงวัยรุ่นด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 เพื่อศึกษาว่านักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนดีขึ้นหรือไม่เพียงใด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 รอบเช้า แผนกช่างยนต์ โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2538 ที่มีความรับผิดชอบด้านการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ลงมา จำนวน 32 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 รอบเช้า แผนกช่างยนต์ ที่มีความรับผิดชอบด้านการเรียน ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ลงมา จำนวน 16 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 รอบเช้า ทั้งหมดจำนวน 65 คน ทำแบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียน
2. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากอาจารย์ผู้สอนวิชาสามัญ ได้แก่ วิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยได้อธิบายความหมายของพฤติกรรมความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านตามที่นิยามไว้ และให้อาจารย์ผู้สอนดำเนินการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนในแต่ละด้าน ทั้ง 3 ด้าน ของแต่ละห้อง ในวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ โดยอาจารย์ผู้สอนสังเกตและบันทึกพฤติกรรมความรับผิดชอบด้านการเรียนตามมาตรฐานประเมินค่าแบบห้าคะแนนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นก่อนการทดลอง

3. ตรวจสอบให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดทั้งแบบสอบถามและแบบประเมิน
4. นำคะแนนที่ได้มาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ในแต่ละด้านทั้ง 3 ด้าน แล้วคัดเลือกผู้ที่มีความรับผิดชอบด้านการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ลงมา ในแต่ละด้าน ได้จำนวน 32 คน แล้วสอบถามความสมัครใจนักเรียนทุกคน ปรากฏว่ามีนักเรียนสมัครใจ 23 คน
5. สุ่มอย่างง่ายจากนักเรียนที่สมัครใจในข้อ 4 แล้ว มาจำนวน 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ มีดังนี้

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. แบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียน 3 ด้าน ได้แก่
 - 3.1 ด้านการตั้งใจทำงาน
 - 3.2 ด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด
 - 3.3 ด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ และเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาการเข้าเรียน

ของโรงเรียน

4. แบบประเมินความรับผิดชอบด้านการเรียน 3 ด้าน ได้แก่
 - 4.1 ด้านการตั้งใจทำงาน
 - 4.2 ด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด
 - 4.3 ด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ และเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาการเข้าเรียน

ของโรงเรียน

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ตลอดจนประสบการณ์ฝึกปฏิบัติให้คำปรึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนการสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่เหมาะสมกับลักษณะปัญหาและผู้รับคำปรึกษา

1.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการวิจัย แล้วนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ บัณฑิต เสดนต์ อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ และอาจารย์พรณิศา วาณิชการ ตรวจสอบให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ ตลอดจนวิธีการและวิธีทำซ้ำ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.3 นำโปรแกรมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วในข้อ 1.2 ไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 รอบเช้า แผนกช่างยนต์ ที่มีความรับผิดชอบด้านการเรียนเล่าที่โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร ที่มีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อหาข้อบกพร่องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษากับกลุ่มทดลองที่ 1 โดยใช้เวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ในวันเสาร์ เวลา 13.15-14.45 น. (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ตลอดจนประสบการณ์ฝึกปฏิบัติให้คำปรึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่เหมาะสมกับลักษณะปัญหาและผู้รับคำปรึกษา

2.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล และนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ บั๋งอร เสดนันท์ อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ และอาจารย์พรรณพิศ วาณิชย์การ ตรวจสอบให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ ตลอดจนวิธีการ และเวลาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.3 นำโปรแกรมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ววนข้อ 2.2 ไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับ ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างยนต์ รอบเช้า ที่มีความรับผิดชอบด้านการเรียนต่ำ ที่โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร ที่มีในกลุ่ม ตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อหาข้อบกพร่องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งก่อนนำไปใช้ในการ ทดลอง

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษากับ กลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้เวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ต่อ 1 คน เวลา 13.15-14.05 น. ผู้วิจัยให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลตั้งแต่วันพุธถึงวันศุกร์ (ดังรายละเอียด ในภาคผนวก)

3. แบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามลำดับ ดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบด้านการเรียน

3.2 สร้างแบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียน จำนวน 89 ข้อ โดยผู้วิจัย สร้างขึ้นเอง และข้อคำถามเป็นเรื่องที่ครอบคลุมลักษณะนักเรียนที่มีความรับผิดชอบด้านการเรียน ตามนิยามศัพท์เฉพาะ 3 ด้าน คือ การตั้งใจทำงาน การทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด และการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลา โดยแบบสอบถามมี ลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แต่ละข้อจะมีคำตอบ 5 ระดับ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างแบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียน

คำชี้แจง ขอให้นักเรียนอ่านแบบสอบถามแต่ละข้อ แล้วพิจารณาตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริง

ที่นักเรียนปฏิบัติมากที่สุด โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ให้ 5 ระดับ

ข้อมูลที่ได้จะไม่เกิดผลเสียต่อตัวนักเรียน และข้อมูลที่ได้จะนำไปใช้ประโยชน์ต่อตัวนักเรียน

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนปานกลาง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
01	ก. <u>ด้านการตั้งใจทำงาน</u> เมื่อมีการบ้านเข้าพเจ้าตั้งใจทำทุกข้อ					
02	ข. <u>ด้านการทำงานเสร็จส่งงานตาม</u> <u>จำนวนและเวลาที่กำหนด</u> เมื่อครูมอบงานให้ทำเข้าพเจ้าส่งทันตามกำหนดทุกครั้ง					
03	ค. <u>ด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ</u> <u>และการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลา</u> เข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเข้าเรียนเป็นวิชาที่ยากจึงไม่อยากมาเรียน					

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

ถ้าเป็นข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ถ้าเป็นข้อความทางลบให้คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความทางบวก

4. แบบประเมินความเห็นของอาจารย์ผู้สอนด้านความรับผิดชอบด้านการเรียน

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามลำดับ ดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบด้านการเรียน

4.2 สร้างแบบประเมินความเห็นของอาจารย์ผู้สอนด้านความรับผิดชอบด้านการเรียน

โดยปรับปรุงและดัดแปลงมาจากแบบประเมินพฤติกรรมวัดความรับผิดชอบด้านการเรียนของ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529. 104-105) ซึ่งแบบประเมินเป็นเรื่องที่ครอบคลุมลักษณะนักเรียน

ที่มีความรับผิดชอบด้านการเรียนตามนิยามศัพท์เฉพาะ 3 ด้าน คือ ด้านการตั้งใจทำงาน ด้านทำงาน

เสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด และด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ และการเข้าชั้นเรียน

ชั้นเรียนได้ทันตามเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียน โดยแบบประเมินมีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า

แบบให้คะแนน 5 ระดับ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างแบบประเมินความเห็นของอาจารย์ผู้สอนด้านความรับผิดชอบด้านการเรียน

คำชี้แจง ขอให้อาจารย์ผู้สอนอ่านแบบประเมินแล้วพิจารณาให้คะแนนให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงที่นักเรียนปฏิบัติมากที่สุด โดยกำหนดให้คะแนนลงในแบบประเมินที่มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่าแบบห้าคะแนน 5 ระดับ และข้อมูลที่ได้จะนำไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียน

แบบประเมินความเห็นของอาจารย์ผู้สอน

ด้านการตั้งใจทำงานของนักเรียน

ชื่อนักเรียน.....

วิชา.....ชั้น.....

ชื่ออาจารย์ผู้สอน.....วัน เดือน ปี.....

คำแนะนำในการให้ความเห็น

ถ้านักเรียนมีความตั้งใจทำงานโดยปฏิบัติตามคำสั่งทุกครั้ง

หรืองานที่ทำสำเร็จมีคุณภาพมากให้ = 5 คะแนน

ถ้านักเรียนมีความตั้งใจทำงานโดยปฏิบัติตามคำสั่งเกือบทุกครั้ง

หรืองานที่ทำสำเร็จมีคุณภาพให้ = 4 คะแนน

ถ้านักเรียนมีความตั้งใจทำงานโดยปฏิบัติตามคำสั่งพอสมควร

หรืองานที่ทำสำเร็จมีคุณภาพปานกลางให้ = 3 คะแนน

ถ้านักเรียนไม่มีความตั้งใจทำงานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรืองานที่

ทำสำเร็จแต่ขาดคุณภาพให้ = 2 คะแนน

ถ้านักเรียนไม่มีความตั้งใจทำงานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือไม่เคย

ส่งงานเลยจึงวัดคุณภาพไม่ได้ให้ = 1 คะแนน

สำนักเรียนเคเคเคมีลักษณะสอดคล้องในประการหนึ่งประการใดขอให้ท่านกรอก

ตัวเลขลงไปในตารางข้างล่างนี้

เลขที่	ชื่อ-ชื่อสกุล	วิชา	ตั้งใจทำงานโดย ปฏิบัติตามคำสั่ง	คุณภาพของ งาน

แบบประเมินความเห็นของอาจารย์ผู้สอน

ด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด

ชื่อนักเรียน.....

วิชา.....ชั้น.....

ชื่ออาจารย์ผู้สอน.....วัน เดือน ปี.....

ค่านะหนักนการาหิความเห็น

ถ้านักเรียนทำงานเสร็จมีความถี่ในการส่งงานมากที่สุด

หรือส่งงานนั้นตามกำหนดเวลาทุกครั้งให้ = 5 คะแนน

ถ้านักเรียนทำงานเสร็จมีความถี่ในการส่งงานมาก

หรือส่งงานนั้นตามกำหนดเวลาทุกครั้งให้ = 4 คะแนน

ถ้านักเรียนทำงานเสร็จมีความถี่ในการส่งงานปานกลาง

หรือส่งงานนั้นตามกำหนดเวลาทุกครั้งให้ = 3 คะแนน

ถ้านักเรียนทำงานเสร็จมีความถี่ในการส่งงานน้อย

หรือส่งงานนั้นตามกำหนดเวลาให้ = 2 คะแนน

ถ้านักเรียนทำงานไม่เสร็จหรือไม่ส่งงานตามเวลา

ที่กำหนดเวลาให้ = 1 คะแนน

สำนักเรียนคนใดมีลักษณะสอดคล้องในประการหนึ่งประการใดขอให้ท่านกรอก

ตัวเลขลงไปบนตารางข้างล่างนี้

เลขที่	ชื่อ-ชื่อสกุล	วิชา	ความถี่ในการ ส่งงาน	การส่งงานตาม กำหนดเวลา

แบบประเมินความเห็นของอาจารย์ผู้สอน

ด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลา

ชื่อนักเรียน.....

วิชา.....ชั้น.....

ชื่ออาจารย์ผู้สอน.....วัน เดือน ปี.....

คำแนะนำในการทำให้ความเห็น

ถ้านักเรียนมาเรียนอย่างสม่ำเสมอโดยมีเวลาเรียนร้อยละ 80 ของเวลาเรียน
ทั้งหมด หรือเข้าชั้นเรียนได้ทันเวลาทุกครั้ง ให้ = 5 คะแนน

ถ้านักเรียนมาเรียนอย่างสม่ำเสมอโดยมีเวลาเรียนร้อยละ 80 ของเวลาเรียน
ทั้งหมด หรือเข้าชั้นเรียนไม่ทันเวลา 1 ครั้ง ให้ = 4 คะแนน

ถ้านักเรียนมาเรียนอย่างสม่ำเสมอโดยมีเวลาเรียนร้อยละ 80 ของเวลาเรียน
ทั้งหมด หรือเข้าชั้นเรียนไม่ทันเวลา 2 ครั้ง ให้ = 3 คะแนน

ถ้านักเรียนมาเรียนอย่างสม่ำเสมอโดยมีเวลาเรียนร้อยละ 80 ของเวลาเรียน
ทั้งหมด หรือเข้าชั้นเรียนไม่ทันเวลา 3 ครั้ง ให้ = 2 คะแนน

ถ้านักเรียนมาเรียนอย่างสม่ำเสมอโดยมีเวลาเรียนร้อยละ 80 ของเวลาเรียน
ทั้งหมด หรือเข้าชั้นเรียนไม่ทันเวลา 4 ครั้ง ให้ = 1 คะแนน

สำนักเรียนคนใดมีลักษณะสอดคล้องงานประการหนึ่งประการใดขอให้ท่านกรอก

ตัวเลขลงไปในตารางข้างล่างนี้

เลขที่	ชื่อ-ชื่อสกุล	วิชา	การมาเรียน ร้อยละ 80	การเข้าชั้น เรียนทันเวลา

หมายเหตุ

- เวลาเรียนไม่ถึงร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมดในรายวิชาเป็นผู้หมดสิทธิ์ในการเข้าสอบในวิชานั้น ๆ
- เวลาการเข้าชั้นเรียนหากช้ากว่า 15 นาที ของการเข้าเรียนในคาบแรก ของรายวิชานั้น ๆ ให้ถือว่าสาย

การหาคุณภาพของแบบสอบถาม

1. นำแบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียนที่สร้างขึ้นจำนวน 89 ข้อ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ บังอร เสดนนท์ อาจารย์ไพศาล อินประเสริฐ และอาจารย์พรณิศ วาณิชการ ตรวจสอบความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วผู้วิจัย นำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 รอบเช้า แผนกช่างยนต์ โรงเรียนเซนต์จอห์นเปสิเทคนิค กรุงเทพมหานคร ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน แล้วนำคะแนนที่ได้ มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Discrimination - t) ในการตรวจสอบคัดเลือกเฉพาะข้อที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 72 ข้อ ได้ค่า t ระหว่าง 2.39 - 10.60

3. นำแบบสอบถามวัดความรับผิดชอบด้านการเรียนที่คัดเลือกแล้วมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 170-171) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9551

การดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้แบบแผนการทดลองที่เรียกว่า Randomized Two Group Pretest-Posttest Design (บุศรี วงศ์รัตนะ. 2528 : 77) ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Two Group Pretest-Posttest Design

กลุ่ม	ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
RE ₁	T ₁ E ₁	XE ₁	T ₂ E ₁
RE ₂	T ₁ E ₂	XE ₂	T ₂ E ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

RE ₁	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่ถูกสุ่มเป็นกลุ่มทดลองที่ 1
RE ₂	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่ถูกสุ่มเป็นกลุ่มทดลองที่ 2
T ₁ E ₁	แทน	ทดสอบก่อนในกลุ่มทดลองที่ 1
T ₁ E ₂	แทน	ทดสอบก่อนในกลุ่มทดลองที่ 2
XE ₁	แทน	การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มซึ่งใช้ในกลุ่มทดลองที่ 1
XE ₂	แทน	การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลซึ่งใช้ในกลุ่มทดลองที่ 2
T ₂ E ₁	แทน	ทดสอบหลังในกลุ่มทดลองที่ 1
T ₂ E ₂	แทน	ทดสอบหลังในกลุ่มทดลองที่ 2

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ขั้นก่อนการทดลอง ผู้วิจัยทำการสอบก่อนการทดลอง (Pretest) โดยการให้กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ทำแบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียน และอาจารย์ผู้สอน ประเมินความรับผิดชอบด้านการเรียน

2. ขั้นทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้คำปรึกษา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ในวันเสาร์ เวลา 13.15-14.45 น. โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 20 มกราคม 2539 ถึงวันที่ 9 มีนาคม 2539

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้คำปรึกษา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ต่อ 1 คน เวลา 13.15-14.05 น. ผู้วิจัยให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ตั้งแต่วันพุธถึงวันศุกร์ โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 17 มกราคม 2539 ถึงวันที่ 8 มีนาคม 2539

3. ขั้นหลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดการทดลองให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียน (Posttest) และอาจารย์ผู้สอนประเมินความรับผิดชอบด้านการเรียนอีกครั้ง

4. นำคะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียน จากข้อ 1 และข้อ 3 มาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

2. เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

3. เปรียบเทียบผลต่างของความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล

วิธีจัดกระทำข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่ามัธยฐาน (Median) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 :

57)

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation) (ชาญวิทย์

เทียมบุญประเสริฐ. 2529 : 50)

2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

2.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียน โดยใช้วิธีทางสถิติ แบบ t-test แบบเทคโนโลยี 25 เปอร์เซนต์ของกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2524 : 187)

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 170-171)

3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

3.1 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนก่อนและหลังการทดลอง ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของวิลคอกัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed - Ranks Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 91-97)

3.2 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของ แมน วิทไย (The Mann-Whitney U Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 120-128)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
Mdn(diff)	แทน	ค่าความแตกต่างมัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D. (diff)	แทน	ค่าความแตกต่างส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของวิลคอกัน
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของแมน-วิทนี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 2 ถึง 19 ดังนี้

ตาราง 2 เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	57.50	13.75	0**
หลังการทดลอง	8	82.00	13.75	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 แสดงว่า ภายหลังการทดลองความรับผิดชอบด้านการเรียน ด้านการตั้งใจทำงานของนักเรียนดีขึ้นก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานดีขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 21 ในภาคผนวก)

ตาราง 3 เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวน และเวลาที่กำหนดของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	66.00	11.25	0**
หลังการทดลอง	8	91.50	6.00	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 แสดงว่า ภายหลังจากการทดลองความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียนดีขึ้นก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 22 ในภาคผนวก)

ตาราง 4 เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	119.50	24.75	0**
หลังการทดลอง	8	135.50	16.00	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่า ภายหลังจากทดลองความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียนดีขึ้นก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาที่ขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 23 ในภาคผนวก)

ตาราง 5 เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	59.00	21.75	0**
หลังการทดลอง	8	83.50	6.50	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 แสดงว่า ภายหลังจากทดลองความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานของนักเรียนดีขึ้นก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 24 ในภาคผนวก)

ตาราง 6 เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวน และเวลาที่กำหนดของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	62.50	23.75	0**
หลังการทดลอง	8	92.00	22.25	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่า ภายหลังจากทดลองความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียนดีขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 25 ในภาคผนวก)

ตาราง 7 เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการ
เข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา
เป็นรายบุคคล

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	113.00	13.25	0**
หลังการทดลอง	8	131.50	13.75	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 แสดงว่า ภายหลังการทดลองความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ และเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียนดีขึ้นก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 26 ในภาคผนวก)

ตาราง 8 เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานของนักเรียน
(ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	9.00	1.50	0**
หลังการทดลอง	8	10.75	2.00	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 แสดงว่า ภายหลังการทดลองความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานของนักเรียนดีขึ้นก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ครูผู้สอนประเมินว่านักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 27 ในภาคผนวก)

ตาราง 9 เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวน และเวลาที่กำหนดของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการ ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	9.25	1.25	0**
หลังการทดลอง	8	12.75	2.00	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 แสดงว่า ภายหลังการทดลองความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียนดีขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ครูผู้สอนประเมินว่านักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 28 ในภาคผนวก)

ตาราง 10 เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	11.50	1.50	0**
หลังการทดลอง	8	13.75	0.75	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 แสดงว่า ภายหลังการทดลองความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียนดีขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ อาจารย์ผู้สอนประเมินว่านักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 29 ในภาคผนวก)

ตาราง 11 เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานของนักเรียน
(ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	9.25	0.75	0**
หลังการทดลอง	8	12.00	1.00	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 11 แสดงว่า ภายหลังการทดลองความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานของนักเรียนดีขึ้นก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือครูผู้สอนประเมินว่านักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 30 ในภาคผนวก)

ตาราง 12 เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวน และเวลาที่กำหนดของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	9.75	1.25	0**
หลังการทดลอง	8	13.25	1.00	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 12 แสดงว่า ภายหลังจากทดลองความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียนดีขึ้นก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ครูผู้สอนประเมินว่านักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 31 ในภาคผนวก)

ตาราง 13 เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	12.50	0.50	0**
หลังการทดลอง	8	14.25	0.75	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 13 แสดงว่า ภายหลังการทดลองความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียนดีขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ครูผู้สอนประเมินว่านักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 32 ในภาคผนวก)

ตาราง 14 เปรียบเทียบความแตกต่างของความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงาน
 ของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษา
 เป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	20.50	4.50	24
กลุ่มทดลองที่ 2	8	23.50	10.00	

จากตาราง 14 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล
 มีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานไม่แตกต่างกัน นั่นคือ การให้คำปรึกษาทั้ง
 เป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคลสามารถพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานได้
 ทั้งสองวิธีไม่แตกต่างกัน (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 33 ในภาคผนวก)

ตาราง 15 เปรียบเทียบความแตกต่างของความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จ
ส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลอง
ที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	24.50	7.50	30
กลุ่มทดลองที่ 2	8	25.50	13.50	

จากตาราง 15 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล
มีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จและส่งงานตามจำนวนและ เวลาที่กำหนด
ไม่แตกต่างกัน นั่นคือ การให้คำปรึกษาทั้งเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคล สามารถพัฒนาความรับผิดชอบ
ด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จและส่งงานตามจำนวนและ เวลาที่กำหนดได้ทั้งสองวิธีไม่
แตกต่างกัน (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 34 ในภาคผนวก)

ตาราง 16 เปรียบเทียบความแตกต่างของความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	15.00	5.00	31
กลุ่มทดลองที่ 2	8	15.50	9.00	

จากตาราง 16 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล มีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาไม่แตกต่างกัน นั่นคือ การให้คำปรึกษาทั้งเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล สามารถพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาได้ทั้งสองวิธีไม่แตกต่างกัน (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 35 ในภาคผนวก)

ตาราง 17 เปรียบเทียบความแตกต่างของความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงาน
ของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้
รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	2.00	0.50	18
กลุ่มทดลองที่ 2	8	3.00	1.00	

จากตาราง 17 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล
มีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงาน (ครูผู้สอนประเมิน) ไม่แตกต่างกัน นั่นคือ
การให้คำปรึกษาทั้งเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลสามารถพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนด้าน
การตั้งใจทำงานได้ทั้งสองวิธีไม่แตกต่างกัน (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 36 ในภาค
ผนวก)

ตาราง 18 เปรียบเทียบความแตกต่างของความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการงานเสร็จ
ส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ระหว่างกลุ่มทดลอง
ที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	3.00	1	27
กลุ่มทดลองที่ 2	8	3.25	1	

จากตาราง 18 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล
มีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด (ครู
ผู้สอนประเมิน) ไม่แตกต่างกัน นั่นคือ การให้คำปรึกษาทั้งเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลสามารถ
พัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด
ได้ทั้งสองวิธีไม่แตกต่างกัน (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 37 ในภาคผนวก)

ตาราง 19 เปรียบเทียบความแตกต่างของความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียน
อย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ระหว่าง
กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นราย
บุคคล

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	1.75	0.75	31
กลุ่มทดลองที่ 2	8	1.50	0.25	

จากตาราง 19 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล
มีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลา
(ครูผู้สอนประเมิน) ไม่แตกต่างกัน นั่นคือ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล สามารถ
พัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตาม
เวลาได้ทั้งสองวิธีไม่แตกต่างกัน (ดังแสดงการวิเคราะห์ในตาราง 38 ในภาคผนวก)

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านดีขึ้นหลังการได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านดีขึ้นหลังการได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลมีความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 รอบเช้า แผนกช่างยนต์ โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2538 ที่มีความรับผิดชอบด้านการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซนต์ที่ 50 ลงมา จำนวน 32 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 รอบเช้า แผนกช่างยนต์ โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2538 ที่มีความรับผิดชอบด้านการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ลงมา จำนวน 16 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากร แล้วสุ่มแบบแบ่งชั้นอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้าง

1. โปรแกรมการให้ค่าการศึกษาเป็นกลุ่ม
2. โปรแกรมการให้ค่าการศึกษาเป็นรายบุคคล
3. แบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียน 3 ด้าน ได้แก่
 - 3.1 ด้านการตั้งใจทำงาน
 - 3.2 ด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด
 - 3.3 ด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลา
4. แบบประเมินความเห็นของอาจารย์ผู้สอนด้านความรับผิดชอบด้านการเรียน
 - 3 ด้าน ได้แก่
 - 4.1 ด้านการตั้งใจทำงาน
 - 4.2 ด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด
 - 4.3 ด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลา

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนการทดลอง
 - 1.1 ผู้วิจัยวัดความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ด้วยแบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียนแล้วเก็บไว้เป็นคะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนก่อนการทดลอง
 - 1.2 ผู้วิจัยขอความร่วมมืออาจารย์ผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ สังเกตและประเมินพฤติกรรมการเรียนตามมาตรฐานประเมินค่า

แบบให้คะแนนนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ก่อนการทดลอง ระหว่างวันที่ 8 มกราคม 2539 ถึงวันที่ 12 มกราคม 2539 แล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง

2. ระยะทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยมตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ในวันเสาร์ เวลา 13.15-14.45 น. โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 20 มกราคม 2539 ถึงวันที่ 9 มีนาคม 2539 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบพฤติกรรมนิยมตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ต่อ 1 คน เวลา 13.15-14.05 น. ผู้วิจัยให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลตั้งแต่วันพุธถึงวันศุกร์ โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 17 มกราคม 2539 ถึงวันที่ 8 มีนาคม 2539 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

3. ระยะหลังการทดลอง

3.1 ผู้วิจัยวัดความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ด้วยแบบสอบถามชุดเดิม นำผลที่ได้จากข้อ 1 และข้อ 3 ไปวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานทางสถิติ

3.2 ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากอาจารย์ผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ สังเกตและประเมินพฤติกรรมความรับผิดชอบด้านการเรียนตามมาตรฐานประเมินค่าแบบให้คะแนนอีกครั้งกับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม หลังการทดลอง ระหว่างวันที่ 11 มกราคม 2539 ถึงวันที่ 16 มีนาคม 2539 ด้วยแบบประเมินชุดเดิมแล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง ผู้วิจัยนำผลการประเมินพฤติกรรมที่ได้จากข้อ 1 และข้อ 3 ไปวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เปรียบเทียบความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. เปรียบเทียบผลต่างของความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลมีความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประกาศียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) กรุงเทพมหานคร ปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนแต่ละด้านดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยมช่วยพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประกาศียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ละเมียด วิเศษสิงห์ (2538 : 73) ที่ทำการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทย

อำเภอวังน้ำเป็น จังหวัดสระแก้ว พบว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่มสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนได้ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของมาทีเลอร์ (1969 : 11-13) ที่ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นการพัฒนาความเชื่อมั่นในการรับรู้ตนเองเรียนรู้ที่จะเข้าใจคนอื่นได้เป็นอย่างดี และเรียนรู้ที่จะรับผิดชอบเกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเองตลอดจนได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ที่มีต่อบุคคลอื่น

จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสามารถพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนได้ ทั้งนี้เพราะการให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการที่ช่วยให้สมาชิกในกลุ่มได้สำรวจตนเองและสำรวจสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเองอันจะก่อให้เกิดความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเองและพยายามที่จะปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้น

2. นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนแต่ละด้านดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 จากผลการวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบพฤติกรรมนิยมช่วยพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กุลดา รัตนารักษ์ (2537 : 57) ที่ทำการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเค็ดครุฑ จังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ เจียรโย ทรงชัยกุล (2529 : 405) ที่ว่าการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลเป็นการให้คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษา โดยให้การปรึกษาเป็นส่วนตัวแก่บุคคลเฉพาะรายในแต่ละครั้งเพื่อให้เขาสามารถเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม สามารถวางโครงการชีวิตของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพและพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มความสามารถ

จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลสามารถพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนได้ ทั้งนี้ เพราะผู้รับคำปรึกษาได้รับความช่วยเหลือในการแก้ปัญหาเฉพาะของเขา กล่าวที่จะเปิดเผยตนอย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษาโดยตรง จึง

ได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ อีกทั้งผู้รับคำปรึกษาสามารถเลือกแนวทางให้ตนเองได้อย่างเหมาะสม และฉลาด สามารถเผชิญและแก้ปัญหาที่ตนประสบอยู่ได้ดีที่สุด

3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลแบบพฤติกรรมนิยม มีความรับผิดชอบด้านการเรียนแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ

3.1 จุดมุ่งหมายในการให้คำปรึกษาทั้งสองวิธีเหมือนกัน คือ เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนแต่ละด้านของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ วัชรินทร์ ทรัพย์มี (2533 : 271-272) ที่กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อช่วยให้สมาชิกปรึกษาหารือร่วมกัน แสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของแต่ละคน ผูกการยอมรับตนเอง กล้าที่จะเผชิญปัญหา และได้รับความคิดในการที่จะแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเองไปในทางที่ดีขึ้น ซึ่งตรงกับจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มของ ฟ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) ที่ว่าเพื่อช่วยให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มรู้จักและเข้าใจตนเอง พัฒนาการยอมรับตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า และพัฒนาแนวทางการแก้ปัญหาของตนเอง และสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาที่ประสบได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนั้น พงษ์ วชิระศักดิ์มงคล (ม.ป.ป. : 182-183) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาทั้งสองประเภทมีจุดมุ่งหมายเป็นอย่างเดียวกัน คือ ต่างก็มุ่งให้ผู้รับคำปรึกษาค้นหาตนเองได้ มีบูรณาการและมีความรับผิดชอบต่อตนเอง ดังนั้นเมื่อทุกคนต่างมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน และปฏิบัติบรรลุจุดมุ่งหมายในการพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของตนเช่นเดียวกัน ดังตาราง 8, 9 และ 10 ผลของการให้คำปรึกษาทั้งสองวิธีจึงไม่แตกต่างกัน

3.2 วิธีดำเนินการทดลอง การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลแม้จะมีวิธีการให้คำปรึกษาแตกต่างกัน ผู้วิจัยก็มีจุดมุ่งหมายที่จะให้บรรลุผลทั้งสองวิธี ตลอดจนทฤษฎีที่ใช้ในการให้คำปรึกษาเป็นทฤษฎีแบบพฤติกรรมนิยมเช่นเดียวกัน (Behavioral Counseling) ซึ่ง อาภา จันทรสกุล (2535 : 234) ได้กล่าวไว้ว่า หลักสำคัญของทฤษฎีนี้คือ พฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ ฉะนั้น จึงสามารถเปลี่ยนแปลงและแก้ไขได้ มีการวางแผนเป้าหมายในการให้คำปรึกษาอย่างชัดเจนโดยผู้รับคำปรึกษาเองเพื่อประโยชน์ในการประเมินผลและติดตามผล ในส่วนของเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาใน ผู้วิจัยได้นำเทคนิคตัวแบบทางสังคม การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรง และการชี้แนะ มาใช้กับนักเรียน พบว่า นักเรียนได้รับ

ประสบการณ์ตรงจากการสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบและพฤติกรรมนั้นเชื่อมโยงกับพฤติกรรมของนักเรียนเอง จึงสามารถมีแบบแผนพฤติกรรมใกล้เคียงกับสิ่งที่เขาต้องการพัฒนาด้วยวิธีการสังเกตรูปแบบที่เหมาะสม อีกทั้งตัวแบบมีลักษณะใกล้เคียงกับนักเรียนตลอดจนนักเรียนเองได้มีการปฏิบัติตามข้อผูกพันที่วางไว้ก่อนการรับคำปรึกษา

ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สะอาด กันทรวิรัตน์ (2535 : 63) ที่ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 14 คน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับเป็นรายบุคคลมีความวิตกกังวลในการศึกษาต่อไม่แตกต่างกัน

จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาทั้งเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคลสามารถพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านของนักเรียนได้ทั้งสองวิธี แต่ด้านผลการวิจัยทั้งสองวิธีมาเปรียบเทียบกันพบว่า ทั้งสองวิธีสามารถพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนแต่ละด้านได้ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

เนื่องจากผลการทดลองพบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลสามารถพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนได้ไม่แตกต่างกัน ผู้เกี่ยวข้องกับผู้เรียนจึงสามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 ควรศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลในระดับการศึกษาชั้นอื่น ๆ เช่น ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบวิธีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมกับวิธีการอื่น เช่น การใช้ชุดแนะแนว การใช้บทบาทสมมติ เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลกับตัวแปรอื่น เช่น ทักษะคิดในการสรุปห้ ทักษะคิดในการใช้เวลาในการเรียน เป็นต้น

2.4 ควรมีการติดตามผลของการวิจัยครั้งนี้ในระยะ 6 เดือน หรือ 1 ปี เพื่อศึกษาความคงทนของพฤติกรรมความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแล้ว

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรองทอง คงไพบูลย์. ผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการวิตกกังวลและการปฏิบัติต่อการเป็นโรคเบาหวานของผู้ป่วยโรคเบาหวาน โรงพยาบาลตากสิน กรุงเทพมหานคร. ปรินทิพไนท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.
- กุลดา รัตนารักษ์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อแรงจูงใจเพื่อสมารถขึ้นการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคัศครุฑ จังหวัดฉะเชิงเทรา. ปรินทิพไนท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.
- การศาสนา, กรม. กองศาสนาศึกษา. แนวทางการปฏิบัติตามคุณธรรม 4 ประการ และการปฏิบัติตามคำนิยมพื้นฐาน 5 ประการ. ม.ป.ท. 2526.
- คมเพชร จัตรสุกุล. การแนะแนวเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.
- _____. ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.
- "คู่มือการปลูกฝังจริยธรรมและวัฒนธรรมแก่เด็ก." สามัญศึกษา. 12 : 69 : ธันวาคม 2522.
- จรรยา สุวรรณทัต และคนอื่น ๆ. พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 1 : พื้นฐานความเข้าใจทางจิตวิทยา. ไทยวัฒนาพานิช, 2521.
- เจียรนัย ทรงชัยกุล. "จิตวิทยาพื้นฐานในการให้คำปรึกษา." ใน จิตวิทยาและสังคมวิทยา พื้นฐานเพื่อการแนะแนว. หน้า 773-774. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2533.
- _____. เอกสารการสอนชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1-7. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2529.

- เฉลิมชัย หาญกล้า. การเปรียบเทียบผลการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพึ่งตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต
สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. ปรินทิพเนชั่น กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.
- ชาญวิทย์ เขียมบุญประเสริฐ. วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบ
ทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
- ชาเลื่อง วุฒิจันทร์. หลักการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมแก่นักเรียน. กรุงเทพฯ : กรมการ
ศาสนา, 2524.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. แบบแผนการทดลองและสถิติ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- ไชยรัตน์ ปราณี. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และความ
รับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนสังคมศึกษาโดยการสอน
แบบซินดิเคตกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินทิพเนชั่น กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- ดวงจันทร์ หนูทอง. ผลของการใช้แม่แบบหนังสือที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้าน
ความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดมณีเจริณ มิตรภาพที่
227 จังหวัดนครศรีธรรมราช. ปรินทิพเนชั่น กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- ทองเรียน อมรัชกุล. กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พิษณุโลก, 2520.
- ทิพย์วรรณ กิตติพร. การให้คำปรึกษาเบื้องต้น. ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2536.
- นิภา ศรีไพโรจน์. สถิติอนุพาราเมตริก. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2533.
- บุหงา วชิระศักดิ์มงคล. การแนะแนวเบื้องต้น. พิษณุโลก : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, ม.ป.ป.

ประภาพรรณ นาคชาพันธุ์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าว

ในชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีประจันต์ อำเภอบาง

ศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา.

กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์, 2529.

_____. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536.

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภะ. การแนะแนวและการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : พัทธอักษร, ม.ป.ป.

พิจิตรา พงษ์จินดากร. การทดลองสอนความรับผิดชอบแก่เด็กที่มีระดับพัฒนาการทางสติปัญญา

ต่างกัน โดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

รวีวรรณ จินะตระกูล. หลักการแนะแนว. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบัน

เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, หน่วยงานส่วนจำกัด ภาพพิมพ์,

กรุงเทพมหานคร, 2537.

ระพีพร นิยมประยูร. ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพที่มีต่อความรับผิดชอบต่อ

หน้าที่การงาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดดอนหวาย อำเภอบาง

สามพราน จังหวัดนครปฐม. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.

เรวดี วงษ์พรหมเมฆ. กระบวนการกลุ่ม. กรุงเทพฯ : หน่วยงานส่วนจำกัดการพิมพ์ชัยวัฒน์,

2521.

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ทวีกิจการพิมพ์,

2524.

_____. หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ศึกษาพร, 2531.

- ละเมียด วิเศษสิงห์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดสระแก้ว. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.
- ลักขณา โสภาก. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเพชฌัญญุตาที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบางมด (ตันเปาว์วิทยาการ) สังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.
- วรวิทย์ วสันตการ. การศึกษาของไทย. กรุงเทพฯ : บริษัทสารมวลชน จำกัด, 2522.
- วัชรีย์ ทรัพย์มี. "การให้คำปรึกษาหรือเป็นกลุ่มแก้ปัญา," วารสารแนะแนว. 8(36) : 38-43 ; ธันวาคม 2517 - มกราคม 2518.
- _____. ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์, 2533.
- วัชรีย์ ชูระคำ. จิตวิทยาการแนะแนวและให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, 2523.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. แผนพัฒนาการศึกษาศาสนา. กรุงเทพฯ : ม.ป.ป.
- สมพร สุทธิสโร, ม.ร.ว. เอกสารการสอนชุดวิชาเทคนิคการปรึกษาเบื้องต้น หน่วยที่ 1-6. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.
- สะอาด กันทรวิรัตน์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- สุจิตรา พรหมนุชาธิป. หลักการแนะแนว. ยะลา : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูยะลา, 2530.

- สุนันท์ บุญอ่ำ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่ออัตมโนทัศน์
ทางด้านร่างกายและการลดน้ำหนัก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน
ศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร. ปรินญาพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.
- สุรางค์ นามสูตร. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดความวิตกกังวลด้านการเรียนของ
นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยครุตรดิตถ์. ปรินญาพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2526. อัดสำเนา.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. การพัฒนาคุณภาพประชากรไทย. กรุงเทพฯ : แพทย์ศึกษา, 2514.
- เสกิตา สัมวัฒนาพันธ์. การเปรียบเทียบผลการปรับพฤติกรรมโดยใช้การควบคุมตนเองกับ
การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร ที่มีต่อการเพิ่มและการคงอยู่ของพฤติกรรม
ความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีร่วมย์ ชั้นปีที่ 1.
ปรินญาพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2538. อัดสำเนา.
- อัจจิมา จินวาลา. การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและกรณีตัวอย่างที่มีต่อความรับผิดชอบ
ต่อโรงเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองเสื่อน้อย กรุงเทพ-
มหานคร. ปรินญาพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- อาภา จันทรสกุล. ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและ
การแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2535.
- Bandura, Albest. Principle of Behavior Modification. New York : Holt
Rinehart and Winston, 1969.
- Burks, Herbert M. Jr. and Buford, Stefflre. Theories of Counseling.
3rd ed. NY : McGraw - Hill Book Co., 1979.
- Cattell, Raymond B. Manual for Junior-Senior High School Personality
Questionnaire "HSP" Form A. Illinois : The Institute for
Personality and Ability Testing. 1963.

- Corey, Gerald. Theory and Practice of Group Counseling. 2nd ed.
California : Brooks/Cole Publishing Co., 1985.
- Flaherty, Rita M. and Reutzel Eileen. "Personality Traits of High
and Low Achievers in College," The Journal of Educational
Research. 58 : 409-411 ; May-June, 1965.
- Flippo, Edwin B. Management : A Behavioral Approach. New York :
Allyn and Bacon, 1966.
- Gavalas, Nicholas. "Group Systematic Desensitization with Tast-
anxious Nine Grade Students of Differing Locus of Control
Orientation," Dissertation Abstracts. 38(1) : 171-A ; July,
1977.
- Gazda, G.M., Duncan and M.E. Measows. "Group Counseling and Group
Procedures-Reported of Survey," Counselor Education and
Supervision. 6: 305-310; 1963.
- Good, Editor. Dictionary of Education. New York : McGraw-Hill, 1973.
- Hoffman, Martin L. "Moral Development," Carmichael's Manual of
Child Development. p.261-360. Vol.2. 3rd ed. New York : John
Willey and Sons Inc., 1970.
- Holt, Essie Williams. "The Effects of Behavioral Group Counseling
Using Self-Verbalization on the Self-Responsibility and
Academic Achievement of Culturally Different Adolescents,"
Dissertation Abstract International. 39(11) : 6546-A; May,
1979.
- Mahler, Clarence A. Group Counseling in school. Boston : Houghton
Mifflin Company, 1969.

- McClelland, David C. The Achievement Motive. New York : Applaton Century Croffs Inc., 1953.
- Nelson-Jones, Richard. Practical Counseling Skills. London : Holt, Rinehart and Winston Lt., 1983.
- Ohlsen, Merle M. Group Counseling. New York : Holt, Rinehart and Winston. Inc., 1970.
- _____. Group Counseling. 2nd ed. New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1977.
- Pietrofesa, John J., Alan, Hoffman and Howard H. Splete.
Counseling: And Introduction. Boston : Houghton Mifflin Co., 1984.
- Shertzer, Bruce and Shelley C. Stone. Fundamentals of Counseling. New York : Houghton Mifflin Company, 1968.
- Sideman, Jerome M. The Child : A Book of Reading. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1962.
- Trotzer, Jame P. The Counselor and the Group : Integration Theory, Training and Practice. California : Wadsworth Publishing Co., Inc., 1977.
- Williamson, E.G. and J.D. Roley. Counseling and Discipline. New York: McGraw-Hill Book Company Inc., 1949.
- Yalom, Irvin D. The Theory and Practice of Group Psychotherapy. 2nd ed. New York : Basic Books, Inc., 1975.
- Zunick, Michael. "Developmental Responsibility Perception or Lower and Middle Class Children," The Journal of Educational Research. Vol. 56 (9) : May-June, 1963.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

- 1. แบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียน**
- 2. แบบประเมินความเห็นของอาจารย์ผู้สอน**
- 3. คำอธิบายงานของแบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียน**
- 4. การวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียน**

แบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียน

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นการถามเกี่ยวกับการตั้งใจทำงาน การทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด และการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลา มีลักษณะการวัด 5 ระดับ ไม่มีคำตอบถูกหรือผิด สิ่งสำคัญที่สุดขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด คำตอบที่ได้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเรียนของนักเรียน และจะเก็บไว้เป็นความลับแต่จะนำไปใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อนักเรียนมากที่สุด

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่องที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
	<u>ด้านการตั้งใจทำงาน</u>					
1	เมื่อมีการบ้านที่ยากข้าพเจ้าตั้งใจทำการบ้านนั้นมากยิ่งขึ้น.....					
2	แม้ว่างานที่ครูให้ทำมาเพื่อข้าพเจ้าก็ตั้งใจทำงานเสร็จเรียบร้อย.....					
3	แม้ว่างานที่ครูให้ทำไม่ตรงกับสิ่งที่ข้าพเจ้าสนใจข้าพเจ้าก็ตั้งใจทำงานเสร็จเรียบร้อย.....					
4	เมื่อมีการบ้านข้าพเจ้าตั้งใจทำทุกครั้ง.....					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อยที่สุด
5	ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานให้เสร็จตามหน้าที่.....					
6	เมื่อมีรายงานข้าพเจ้าตั้งใจทำทุกครั้ง.....					
7	แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนวิชาหนึ่งวิชาใดก็ตาม ข้าพเจ้าจะพยายามตั้งใจเรียนเสมอ.....					
8	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนโดยมีจุดหมายที่จะประสบ ผลสำเร็จในการเรียน.....					
9	ผลงานของข้าพเจ้าได้รับคำชมจากอาจารย์.....					
10	ข้าพเจ้าต้องวางแผนงานก่อนการปฏิบัติจริง.....					
11	เมื่อมีการบ้านที่ยากกว่าปกติข้าพเจ้าไม่ทำงานนั้น.....					
12	มีบ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานแต่ก็ไม่ได้ทำอย่าง ที่ตั้งใจไว้.....					
13	แม้ว่าข้าพเจ้าตั้งใจทำงานแต่พอถึงเวลาข้าพเจ้า จะผลิตได้ใช้เวลาอื่นเสมอจนงานไม่เสร็จ.....					
14	เมื่อมีรายงานที่ยากกว่าปกติข้าพเจ้าไม่ทำ รายงานนั้น.....					
15	เมื่อข้าพเจ้าไม่ชอบวิชาใดไม่เอาใจใส่วิชานั้น.....					
16	ข้าพเจ้าไม่ทำรายงานที่ยากเกินความสามารถ.....					
17	ข้าพเจ้าไม่ทำการบ้านที่ยากเกินความสามารถ.....					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อยที่สุด
18	ข้าพเจ้าทำงานบกพร่อง.....					
19	ข้าพเจ้าขอทำงานให้เสร็จอย่างรวดเร็วโดยไม่ ผิดพลาด.....					
20	งานที่ข้าพเจ้าทำมีปัญหาเรื่องความบกพร่อง..... <u>ด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลา</u> <u>ที่กำหนด</u>					
21	ข้าพเจ้าทำตามกำหนดส่งการบ้านและปฏิบัติตาม ที่กำหนดไว้.....					
22	ข้าพเจ้าทำตามกำหนดส่งรายงานและปฏิบัติตาม ที่กำหนดไว้.....					
23	เมื่อครูให้ทำการบ้านข้าพเจ้าจะเริ่มทำให้เสร็จแต่ เนิ่น ๆ					
24	เมื่อครูให้ทำรายงานข้าพเจ้าจะเริ่มทำให้เสร็จแต่ เนิ่น ๆ					
25	ข้าพเจ้าทำการบ้านที่ครูมอบหมายเสร็จเรียบร้อย และส่งทันเวลาเสมอ.....					
26	ข้าพเจ้าทำรายงานที่ครูมอบหมายเสร็จเรียบร้อย และส่งทันเวลาเสมอ.....					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อยที่สุด
27	ข้าพเจ้าคิดว่าการทำการบ้านจำเป็นต้องทำให้เสร็จ และส่งทุกครั้ง.....					
28	ข้าพเจ้าคิดว่าการทำรายงานจำเป็นต้องทำให้ เสร็จและส่งทุกครั้ง.....					
29	ข้าพเจ้าพยายามทำงานในความรับผิดชอบให้เสร็จ.....					
30	ข้าพเจ้าทำงานตามที่ครูมอบหมายเสร็จทันเวลาที่ กำหนด.....					
31	เมื่อครูให้ทำงานข้าพเจ้าส่งทุกครั้ง.....					
33	เมื่อมีการทำงานร่วมกันกับเพื่อนข้าพเจ้าช่วยเพื่อน ทำงานจนสำเร็จ.....					
34	เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการทำรายงานข้าพเจ้าจะหมด ความพยายามในการทำรายงานนั้นให้เสร็จ.....					
35	ข้าพเจ้ารีบร้อนทำการบ้านเมื่อใกล้หมดเวลา จนส่งการบ้านไม่ทัน.....					
36	ข้าพเจ้ารีบร้อนทำรายงานเมื่อใกล้หมดเวลา จนส่งงานไม่ทันในบางครั้ง.....					
37	ข้าพเจ้าปล่อยเวลาให้ล่วงไปวัน ๆ จนมีผลให้ ส่งงานไม่ทันตามกำหนดเวลา.....					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อยที่สุด
38	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการมอบหมายงานให้ทำมากเกินไปจนไม่สามารถทำให้เสร็จได้.....					
39	ข้าพเจ้าไม่ส่งการบ้านเพราะไม่ค่อยทำการบ้าน..					
40	ข้าพเจ้าไม่ส่งการบ้านเพราะทำไม่เสร็จ.....					
41	การทำงานที่ครูมอบหมายส่งทันตามกำหนดหรือไม่อยู่ที่อารมณ์ของข้าพเจ้า.....					
42	ข้าพเจ้ามีความพยายามไม่มากที่ทำงานในควมรับผิดชอบให้เสร็จ.....					
43	ทั้ง ๆ ที่รู้ว่างานที่ครูมอบหมายให้ทำมีมากมายควรทำแต่เนิ่น ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ทำ.....					
	<u>ด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลา</u>					
44	เมื่อมีปัญหายุ่งยากเกี่ยวกับการทำการบ้านข้าพเจ้าพยายามมาเรียนเสมอ.....					
45	เมื่อมีปัญหายุ่งยากเกี่ยวกับการทำรายงานข้าพเจ้าพยายามมาเรียนเสมอ.....					
46	แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนวิชาหนึ่งวิชาใดก็ตามข้าพเจ้ามาเรียนทุกครั้ง.....					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อยที่สุด
47	แม้จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่เข้าใจข้าพเจ้า มาเรียนเพื่อทำความเข้าใจทุกครั้ง.....					
48	ข้าพเจ้าเรียนทุกชั่วโมงที่มีการเรียนการสอน.....					
49	ข้าพเจ้ามาเรียนสม่ำเสมอ.....					
50	ข้าพเจ้ามีเวลาการมาเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด.....					
51	ข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนได้ทันเวลาที่โรงเรียน กำหนดเสมอ.....					
52	ข้าพเจ้าเคร่งครัดในเรื่องเวลาการมาเรียนให้ ทัน.....					
53	ข้าพเจ้าไปโรงเรียนแต่เช้าจึงเข้าเรียนทันเวลา.....					
54	ข้าพเจ้าคิดว่าการมาเรียนทันเวลาเป็นสิ่งสำคัญ และต้องปฏิบัติตาม.....					
55	แม้ข้าพเจ้ามีงานมากและนอกคอกแต่ข้าพเจ้าก็ สามารถมาเรียนได้ทันเวลา.....					
56	แม้ครูตักเตือนการเข้าชั้นเรียนข้าพเจ้าก็ยังมาสาย.....					
57	ข้าพเจ้าใช้เวลาในเรื่องอื่นซึ่งไม่ค่อยได้ประโยชน์ มากเกินไปทำให้ตื่นสายจนมาเรียนไม่ทัน.....					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อยที่สุด
58	ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะมาเรียนให้ทันเวลาเสมอแต่ ปฏิบัติไม่ได้ตามที่ตั้งใจไว้.....					
59	ข้าพเจ้ามาเข้าชั้นเรียนช้ากว่าเวลาที่โรงเรียน กำหนด.....					
60	ข้าพเจ้ามาไม่ทันเวลาโรงเรียนเข้าบ่อยครั้ง....					
61	แม้ครูจะตักเตือนลงโทษข้าพเจ้าก็เข้าชั้นเรียนสาย.....					
62	ครูดูเกินไปจนข้าพเจ้าไม่อยากมาเรียน.....					
63	ครูเข้มงวดเกินไปจนข้าพเจ้าไม่อยากมาเรียน....					
64	ข้าพเจ้าไม่อยากมาเรียน.....					
65	ข้าพเจ้าขาดเรียนโดยไม่มีสาเหตุอันจำเป็น.....					
66	เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าวิชาใดข้าพเจ้าขาดเรียนใน วิชานั้น.....					
67	ข้าพเจ้าขาดเรียนบ่อยครั้งทั้งที่ผู้ปกครองเฝ้าดู แล้วก็ตาม.....					
68	ข้าพเจ้าเบื่อหน่ายการมาเรียน.....					
69	ข้าพเจ้าขี้เกียจมาเรียน.....					
70	ข้าพเจ้ามาเรียนเป็นบางครั้ง.....					
71	ข้าพเจ้ามีเวลาในการเข้าชั้นเรียนไม่ถึงร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมดในบางวิชา.....					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อยที่สุด
72	แม้ว่าข้าพเจ้ามีผลการเรียนที่ไม่ดีนักแต่ก็ยังขาดเรียนบ่อยครั้ง.....					

แบบประเมินความเห็นของอาจารย์ผู้สอน

คำชี้แจง

แบบประเมินนี้เป็นการประเมินพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อให้คะแนนด้านการตั้งใจทำงาน
ด้านการทำงานเสร็จส่ง

และการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลา มีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่าแบบให้คะแนน 5 ระดับ ขอให้
อาจารย์ผู้สอนอ่านแบบประเมินแล้วพิจารณาให้คะแนนให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงที่นักเรียนปฏิบัติ
มากที่สุด คะแนนที่ได้จะไม่กระทบต่อผลการเรียนของนักเรียน โดยจะเก็บไว้เป็นความลับและนำ
มาใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อตัวนักเรียนมากที่สุด

ด้านการตั้งใจทำงาน

ให้นักเรียนคนใดมีลักษณะสอดคล้องในประการหนึ่งประการใดขอให้ทำเครื่องหมาย
ลงในตารางข้างล่างนี้

เลขที่	ชื่อ-ชื่อสกุล	วิชา	ตั้งใจทำงานโดย ปฏิบัติตามคำสั่ง	คุณภาพของงาน

ด้านการทํางานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด

ให้นักเรียนคนใดมีลักษณะสอดคล้องในประการหนึ่งประการใดขอให้ท่านกรอกตัวเลข
ลงไปในตารางข้างล่างนี้

เลขที่	ชื่อ-ชื่อสกุล	วิชา	ความถี่ในการ ส่งงาน	การส่งงานตาม กำหนดเวลา

ด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลา

ให้นักเรียนคนใดมีลักษณะสอดคล้องประการหนึ่งประการใดขอให้นักเรียนกรอกตัวเลขลงในตารางข้างล่างนี้

เลขที่	ชื่อ-ชื่อสกุล	วิชา	การมาเรียน ร้อยละ 80	การเข้าชั้นเรียน ทันเวลา

ตาราง 20 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียน

ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t	ข้อที่	t
1	2.93	19	4.93	37	8.32	55	4.25
2	6.71	20	5.74	38	3.58	56	4.73
3	5.56	21	3.46	39	7.15	57	6.32
4	4.75	22	2.98	40	10.60	58	5.18
5	6.77	23	4.63	41	4.86	59	4.25
6	4.20	24	6.73	42	8.11	60	5.85
7	4.20	25	8.65	43	8.11	61	5.16
8	3.00	26	7.15	44	4.09	62	4.11
9	5.07	27	5.68	45	4.54	63	5.43
10	3.83	28	5.04	46	3.13	64	5.48
11	4.14	29	6.04	47	3.48	65	3.39
12	3.62	30	6.96	48	2.39	66	3.80
13	9.38	31	7.89	49	3.65	67	3.46
14	5.97	32	6.42	50	3.67	68	5.01
15	5.43	33	2.63	51	3.50	69	4.17
16	5.89	34	2.69	52	4.06	70	3.38
17	3.96	35	4.73	53	4.87	71	4.27
18	5.24	36	5.29	54	3.35	72	3.87

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ = 0.9551

ตาราง 21 แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานของ
นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

คนที่	คะแนนสอบ		ผลต่างของ คะแนน	อันดับที่ของ ความแตกต่าง	อันดับความเครื่องหมาย	
	ก่อน	หลัง			บวก	ลบ
1	50	69	19	2.5	2.5	-
2	74	89	15	1	1	-
3	62	84	22	6	6	-
4	45	66	21	5	5	-
5	59	78	19	2.5	2.5	-
6	52	80	28	7	7	-
7	65	85	20	4	4	-
8	56	85	29	8	8	-
รวม					36	0

T = 0**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 22 แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการงานเสร็จส่งงาน
ตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา
เป็นกลุ่ม

คนที่	คะแนนสอบ		ผลต่างของ คะแนน	อันดับที่ของ ความแตกต่าง	อันดับความเครื่องหมาย	
	ก่อน	หลัง			บวก	ลบ
1	74	90	16	1	1	-
2	68	88	20	2	2	-
3	64	89	25	5	5	-
4	58	95	37	8	8	-
5	74	95	21	3	3	-
6	61	96	35	7	7	-
7	63	89	26	6	6	-
8	69	93	24	4	4	-
รวม					36	0

$$T = 0^{**}$$

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 23 แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและ
การเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้
คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

คนที่	คะแนนสอบ		ผลต่างของ คะแนน	อันดับที่ของ ความแตกต่าง	อันดับความเครื่องหมาย	
	ก่อน	หลัง			บวก	ลบ
1	96	113	17	5	5	-
2	130	140	10	1	1	-
3	122	134	12	3	3	-
4	112	136	24	8	8	-
5	127	138	11	2	2	-
6	117	135	18	6	6	-
7	99	120	21	7	7	-
8	127	140	13	4	4	-
รวม					36	0

T = 0**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 24 แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงาน
ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

คนที่	คะแนนสอบ		ผลต่างของ คะแนน	อันดับที่ของ ความแตกต่าง	อันดับความเครื่องหมาย	
	ก่อน	หลัง			บวก	ลบ
1	41	77	36	7	7	-
2	59	79	20	3	3	-
3	59	84	25	5	5	-
4	43	73	30	6	6	-
5	62	84	22	4	4	-
6	68	84	16	2	2	-
7	50	89	39	8	8	-
8	73	83	10	1	1	-
รวม					36	0

$T = 0^{**}$

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 25 แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการงานเสร็จส่งงาน
ตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา
เป็นรายบุคคล

คนที่	คะแนนสอบ		ผลต่างของ คะแนน	อันดับที่ของ ความแตกต่าง	อันดับความเครื่องหมาย	
	ก่อน	หลัง			บวก	ลบ
1	53	80	27	5	5	-
2	53	77	24	4	4	-
3	74	94	20	3	3	-
4	40	85	45	7	7	-
5	73	102	29	6	6	-
6	72	90	18	2	2	-
7	49	104	55	8	8	-
8	91	105	14	1		
รวม					36	0

$T = 0^{**}$

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 26 แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ และการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา เป็นรายบุคคล

คนที่	คะแนนสอบ		ผลต่างของ คะแนน	อันดับที่ของ ความแตกต่าง	อันดับความเครื่องหมาย	
	ก่อน	หลัง			บวก	ลบ
1	110	127	17	6	6	-
2	69	84	15	4	4	-
3	105	134	29	7	7	-
4	116	128	12	3	3	-
5	107	143	36	8	8	-
6	118	129	11	2	2	-
7	133	143	10	1	1	-
8	119	135	16	5	5	-
รวม					36	0

$$T = 0^{**}$$

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 27 แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานของ
นักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

คนที่	คะแนนสอบ		ผลต่างของ คะแนน	อันดับที่ของ ความแตกต่าง	อันดับความเครื่องหมาย	
	ก่อน	หลัง			บวก	ลบ
1	6.5	8	1.5	2	2	-
2	8	10	2	4	4	-
3	9	11.5	2.5	6.5	6.5	-
4	8	10	2	4	4	-
5	9	10	1	1	1	-
6	11	14.5	3.5	8	8	-
7	10	12.5	2.5	6.5	6.	-
8	12	14	2	4	4	-
รวม					36	0

T = 0**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 28 แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

คนที่	คะแนนสอบ		ผลต่างของคะแนน	อันดับที่ของความแตกต่าง	อันดับความเครื่องหมาย	
	ก่อน	หลัง			บวก	ลบ
1	8	11	3	4.5	4.5	-
2	8.5	12	3.5	6	6	-
3	10	14	4	7.5	7.5	-
4	8	10	2	2.5	2.5	-
5	7	9	2	2.5	2.5	-
6	12	13.5	1.5	1	1	-
7	10.5	13.5	3	4.5	4.5	-
8	10	14	4	7.5	7.5	-
รวม					36	0

$T = 0^{**}$

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 29 แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ และการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อน และหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

คนที่	คะแนนสอบ		ผลต่างของ คะแนน	อันดับที่ของ ความแตกต่าง	อันดับความเครื่องหมาย	
	ก่อน	หลัง			บวก	ลบ
1	14	15	1	2.5	2.5	-
2	14	14.5	0.5	1	1	-
3	9	11.5	2.5	7	7	-
4	11.5	13.5	2	5.5	5.5	-
5	11.5	13	1.5	4	4	-
6	11	14.5	3.5	8	8	-
7	11	13	2	5.5	5.5	-
8	13	14	1	2.5	2.5	-
รวม					36	0

T = 0**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 30 แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจทำงานของ
นักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

คนที่	คะแนนสอบ		ผลต่างของ คะแนน	อันดับที่ของ ความแตกต่าง	อันดับความเครื่องหมาย	
	ก่อน	หลัง			บวก	ลบ
1	10	12.5	2.5	3	3	-
2	9	12	3	4.5	4.5	-
3	8.5	11.5	3	4.5	4.5	-
4	8.5	12	3.5	6.5	6.5	-
5	10.5	14.5	4	8	8	-
6	9.5	13	3.5	6.5	6.5	-
7	9.5	11	1.5	1.5	1.5	-
8	9	10.5	1.5	1.5	1.5	-
รวม					36	0

$T = 0^{**}$

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 31 แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงานเสร็จ

ส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 2

ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

คนที่	คะแนนสอบ		ผลต่างของ คะแนน	อันดับที่ของ ความแตกต่าง	อันดับความเครื่องหมาย	
	ก่อน	หลัง			บวก	ลบ
1	9.5	13	3.5	5.5	5.5	-
2	7.5	11.5	4	7	7	-
3	10	13.5	3.5	5.5	5.5	-
4	8.5	11	2.5	3	3	-
5	11.5	13.5	2	1.5	1.5	-
6	10.5	13.5	3	4	4	-
7	10	12	2	1.5	1.5	-
8	8	13.5	5.5	8	8	-
รวม					36	0

$T = 0^{**}$

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 32 แสดงการวิเคราะห์คะแนนความรับผิดชอบด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและ
การเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 2

คนที่	คะแนนสอบ		ผลต่างของ คะแนน	อันดับที่ของ ความแตกต่าง	อันดับความเครื่องหมาย	
	ก่อน	หลัง			บวก	ลบ
1	12	15	3	8	8	-
2	10	12	2	6.5	6.5	-
3	12.5	14.5	2	6.5	6.5	-
4	12	13.5	1.5	3.5	3.5	-
5	13	14.5	1.5	3.5	3.5	-
6	13.5	15	1.5	3.5	3.5	-
7	13	14	1	1	1	-
8	12.5	14	1.5	3.5	3.5	-
รวม					36	0

T = 0**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 33 แสดงการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจ
ทำงานของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษา
เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1				กลุ่มทดลองที่ 2				
	ก่อน	หลัง	ผลต่าง	อันดับ	ก่อน	หลัง	ผลต่าง	อันดับ	
1	50	69	19	4.5	41	77	36	15	
2	74	89	15	2	59	79	20	6.5	
3	62	84	22	9.5	59	84	25	11	
4	45	66	21	8	43	73	30	14	
5	59	78	19	4.5	62	84	22	9.5	
6	52	80	28	12	68	84	16	3	
7	65	85	20	6.5	50	89	39	16	
8	56	85	29	13	73	83	10	1	
				$\Sigma R_1=60$					$\Sigma R_2=76$

$$U_1 = \frac{n_1 n_2 + n_1 (n_1 + 1)}{2} - \Sigma R_1$$

2

$$U_2 = \frac{n_1 n_2 + n_2 (n_2 + 1)}{2} - \Sigma R_2$$

2

$$U_1 = \frac{(8 \times 8) + (8)(8+1)}{2} - 60$$

2

$$U_2 = \frac{(8 \times 8) + (8)(8+1)}{2} - 76$$

2

$$U_1 = \frac{64 + 72}{2} - 60 = 40$$

2

$$U_2 = \frac{64 + 72}{2} - 76 = 24$$

2

$$U = 24$$

ตาราง 34 แสดงการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการทำงาน
เสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1				กลุ่มทดลองที่ 2				
	ก่อน	หลัง	ผลต่าง	อันดับ	ก่อน	หลัง	ผลต่าง	อันดับ	
1	74	90	16	2	53	80	27	11	
2	68	88	20	4.5	53				
3	64	89	25	9	74	94	20	4.5	
4	58	95	37	14	40	85	45	15	
5	74	95	21	6	73	102	29	12	
6	61	96	35	13	72	90	18	3	
7	63	89	26	10	49	104	55	16	
8	69	93	24	7.5	91	105	14	1	
				$\Sigma R_1=66$					$\Sigma R_2=70$

$$U_1 = \frac{n_1 n_2 + n_1(n_1+1)}{2} - \Sigma R_1$$

$$U_2 = \frac{n_1 n_2 + n_2(n_2+1)}{2} - \Sigma R_2$$

2

2

$$U_1 = \frac{(8 \times 8) + (8)(8+1)}{2} - 66$$

$$U_2 = \frac{(8 \times 8) + (8)(8+1)}{2} - 70$$

2

2

$$U_1 = \frac{64 + 72}{2} - 66 = 34$$

$$U_2 = \frac{64 + 72}{2} - 70 = 30$$

2

2

$$U = 30$$

ตาราง 35 แสดงการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียน
อย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่ม
ทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1				กลุ่มทดลองที่ 2				
	ก่อน	หลัง	ผลต่าง	อันดับ	ก่อน	หลัง	ผลต่าง	อันดับ	
1	96	113	17	10.5	110	127	17	10.5	
2	130	140	10	1.5	69	84	15	8	
3	122	134	12	5.5	105	134	29	15	
4	112	136	24	14	116	128	12	5.5	
5	127	138	11	3.5	107	143	36	16	
6	117	135	18	12	118	129	11	3.5	
7	99	120	21	13	133	143	10	1.5	
8	127	140	13	7	119	135	16	9	
				$\sum R_1=67$					$\sum R_2=69$

$$U_1 = \frac{n_1 n_2 + n_1 (n_1 + 1)}{2} - \sum R_1$$

$$U_2 = \frac{n_1 n_2 + n_2 (n_2 + 1)}{2} - \sum R_2$$

$$U_1 = \frac{(8 \times 8) + (8)(8+1)}{2} - 67$$

$$U_2 = \frac{(8 \times 8) + (8)(8+1)}{2} - 69$$

$$U_1 = \frac{64 + 72}{2} - 67 = 33$$

$$U_2 = \frac{64 + 72}{2} - 69 = 31$$

$$U = 31$$

ตาราง 36 แสดงการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการตั้งใจ
ทำงานของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจาก
ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1				กลุ่มทดลองที่ 2			
	ก่อน	หลัง	ผลต่าง	อันดับ	ก่อน	หลัง	ผลต่าง	อันดับ
1	6.5	8	1.5	3	10	12.5	2.5	9
2	8	10	2	6	9	12	3	11.5
3	9	11.5	2.5	9	8.5	11.5	3	11.5
4	8	10	2	6	8.5	12	3.5	14
5	9	10	1	1	10.5	14.5	4	16
6	11	14.5	3.5	14	9.5	13	3.5	14.5
7	10	12.5	2.5	9	9.5	11	1.5	3
8	12	14	2	6	9	10.5	1.5	3
				$\leq R_1=54$				$\leq R_2=82$

$$U_1 = \frac{n_1 n_2 + n_1 (n_1 + 1)}{2} - \leq R_1$$

2

$$U_1 = \frac{(8 \times 8) + (8)(8+1)}{2} - 54$$

2

$$U_1 = \frac{64 + 72}{2} - 54 = 46$$

2

$$U_2 = \frac{n_1 n_2 + n_2 (n_2 + 1)}{2} - \leq R_2$$

2

$$U_2 = \frac{(8 \times 8) + (8)(8+1)}{2} - 82$$

2

$$U_2 = \frac{64 + 72}{2} - 82 = 18$$

2

$$U = 18$$

ตาราง 37 แสดงการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนการทำงาน
เสร็จส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลอง
ที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1				กลุ่มทดลองที่ 2				
	ก่อน	หลัง	ผลต่าง	อันดับ	ก่อน	หลัง	ผลต่าง	อันดับ	
1	8	11	3	8	9.5	13	3.5	11	
2	8.5	12	3.5	11	7.5	11.5	4	14	
3	10	14	4	14	10	13.5	3.5	11	
4	8	10	2	3.5	8.5	11	2.5	6	
5	7	9	2	3.5	11	13.5	2	3.5	
6	12	13.5	1.5	1	10.5	13.5	3	8	
7	10.5	13.5	3	8	10	12	2	3.5	
8	10	14	4	14	8	13.5	5.5	16	
				$\Sigma R_1=63$					$\Sigma R_2=73$

$$U_1 = n_1n_2 + n_1(n_1+1) - \Sigma R_1$$

$$U_2 = n_1n_2 + n_2(n_2+1) - \Sigma R_2$$

$$U_1 = (8 \times 8) + \frac{(8)(8+1)}{2} - 63$$

$$U_2 = (8 \times 8) + \frac{(8)(8+1)}{2} - 73$$

2

2

$$U_1 = 64 + \frac{72}{2} - 63 = 37$$

$$U_2 = 64 + \frac{72}{2} - 73 = 27$$

2

2

$$U = 27$$

ตาราง 38 แสดงการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนความรับผิดชอบด้านการเรียนด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและการเข้าชั้นเรียนได้ทันตามเวลาของนักเรียน (ครูผู้สอนประเมิน) ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1				กลุ่มทดลองที่ 2				
	ก่อน	หลัง	ผลต่าง	อันดับ	ก่อน	หลัง	ผลต่าง	อันดับ	
1	14	15	1	3	12	15	3	15	
2	14	14.5	0.5	1	10	12	2	11.5	
3	9	11.5	2.5	14	12.5	14.5	2	11.5	
4	11.5	13.5	2	11.5	12	13.5	1.5	7	
5	11.5	13	1.5	7	13	14.5	1.5	7	
6	11	14.5	3.5	16	13.5	15	1.5	7	
7	11	13	2	11.5	13	14	1	3	
8	13	14	1	3	12.5	14	1.5	7	
				$\sum R_1=67$					$\sum R_2=69$

$$U_1 = \frac{n_1 n_2 + n_1 (n_1 + 1)}{2} - \sum R_1$$

$$U_2 = \frac{n_1 n_2 + n_2 (n_2 + 1)}{2} - \sum R_2$$

2

2

$$U_1 = \frac{(8 \times 8) + (8)(8+1)}{2} - 67$$

$$U_2 = \frac{(8 \times 8) + (8)(8+1)}{2} - 69$$

2

2

$$U_1 = 64 + \underline{72} - 67 = 33$$

$$U_2 = 64 + \underline{72} - 69 = 31$$

2

2

$$U = 31$$

ภาคผนวก ข.

- 1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1**
- 2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2**
- 3. เทวทัศน์**

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศและ เริ่มต้นให้คำ ปรึกษา	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพ และบรรยากาศในการ ให้คำปรึกษาระหว่าง ผู้ให้คำปรึกษากับ นักเรียนเพื่อให้นักเรียน เกิดความอบอุ่นไว้วาง ใจผู้ให้คำปรึกษาพร้อม ที่จะให้ความร่วมมือใน การพัฒนาความรับผิดชอบ ด้านการเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนทุก คนได้รับทราบวัตถุประสงค์ ของการให้คำปรึกษา วิธีการ กฎ ระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทหน้าที่ทั้งที่เป็น ของนักเรียนและผู้ให้ คำปรึกษาให้เกิดความ	1. ผู้ให้คำปรึกษากล่าวต้อนรับนักเรียน พร้อมทั้งแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก และให้นักเรียนแนะนำตนเองด้วยและ ให้นักเรียนร่วมกิจกรรมความสำเร็จ 2. ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายให้นักเรียนทราบ และเข้าใจวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ของตน และนักเรียน ตลอดจนช่วงระยะเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ในการให้คำปรึกษา 3. ผู้ให้คำปรึกษาเปิดโอกาสให้นักเรียน ซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียด ต่าง ๆ ที่ได้แจ้งไว้ที่ทราบ 4. ให้นักเรียนระบุพฤติกรรม การขาด ความรับผิดชอบด้านการเรียนของแต่ละ คน เปิดโอกาสให้นักเรียนพูดปัญหา ของตนเองเกี่ยวกับความรับผิดชอบ ด้านการเรียน โดยผู้ให้คำปรึกษา กระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาได้แสดงออก มากที่สุด

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		เข้าใจอย่างชัดเจน ตลอดจนระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ ในการรับคำปรึกษา 3. เพื่อให้แก่นักเรียนได้ สำรวจเกี่ยวกับความ รับผิดชอบด้านการเรียน ที่ต้องการปรับปรุง แก้ไข	5. ผู้ให้คำปรึกษาสรุปสาระที่ได้จากการ ให้คำปรึกษารั้งนี้ และผู้ให้คำปรึกษา สรุปเพิ่มเติม 6. นัดหมายครั้งต่อไป
2-3	ความรับผิดชอบ ด้านการเรียน : ด้านการตั้งใจทำ งานและทำงาน เสร็จ	1. เพื่อให้แก่นักเรียน พิจารณาหาแนวทาง ในการทำงานด้วย ความตั้งใจ 2. เพื่อให้แก่นักเรียน เรียนรู้การทำงาน อย่างต่อเนื่องจนงาน นั้นเสร็จและมีคุณภาพ	ตั้งแต่ครั้งที่ 2-7 ผู้ให้คำปรึกษา ดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เช่นเดียวกัน โดยมีขั้นตอนดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มทบทวนเรื่องราว ในการให้คำปรึกษารั้งที่แล้วผู้ให้คำปรึกษา ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่ขาดความ รับผิดชอบด้านการเรียนที่ต้องการแก้ไข
4-5	ความรับผิดชอบ ด้านการเรียน :	1. เพื่อให้แก่นักเรียน วิเคราะห์และหาสาเหตุ	

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
6-7	ด้านการทำงาน	ของการทำงานไม่สำเร็จ	
	เสร็จและส่งงาน	จนไม่สามารถส่งงาน	
	ตามจำนวนและ	ตามจำนวนและ เวลาที่	
	เวลาที่กำหนด	กำหนดได้	
		2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ที่จะพัฒนาวิธีการทำงานจนงานเสร็จและสามารถส่งงานนั้นได้ทันตามเวลา	
	ความรับผิดชอบ	1. เพื่อให้นักเรียน	ขั้นที่ 2 ขึ้นดำเนินการให้คำปรึกษา
	ด้านการเรียน :	เห็นความสำคัญของการ	ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการให้คำปรึกษา
	ด้านเวลาการมาเรียนและการเข้า	มาเรียนโดยพิจารณาถึงผลเสียของการขาดเรียนและการเข้า	เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียน
	ชั้นเรียนได้ทัน	เรียนและการมาเรียน	เรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้
	เวลาการเข้าเรียนของ-	สาย	2.1 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การ
	โรงเรียน	2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ที่จะพัฒนา การปฏิบัติตนเรื่องการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและ	ทวนคำหรือข้อความ และการให้กำลังใจ
			เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของนักเรียนที่ขาดความรับผิดชอบด้านการเรียน ทบทวนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านและเป็นอุปสรรค

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		เข้าชั้นเรียนได้ทัน เวลาที่โรงเรียนกำหนด	ต่อการเรียน 2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด 2.3 ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนปรึกษา ร่วมกันว่าพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้ 2.4 ผู้ให้คำปรึกษาที่นักเรียนสำรวจ พฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือ เหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง การแสดงพฤติกรรมนั้นอย่างไร 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและต้องการแก้ไขแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาที่นักเรียนหาข้อมูลหรือข้อตกลงเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา 2.6 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบเป็นวิธีที่ดี การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งวิธีการตามลำดับข้างต้นต่อไปนี้ 2.6.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนดูตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมการขาดความรับผิดชอบในการเรียนและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ 2.6.2 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการขาดความรับผิดชอบด้านการเรียนและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ตามตัวแบบที่ดีจากวิธีที่ดี 2.6.3 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ 2.6.4 ผู้ให้คำปรึกษาให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนที่สามารถเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ปรึกษาหารือ เรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษา เป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เกี่ยวกับการขาดความรับผิดชอบด้านการเรียนและแนวทางแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว แล้วผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติมและนัดหมายการให้คำปรึกษาในครั้งต่อไป
8	ยุติการให้คำปรึกษา 1. เพื่อให้นักเรียนสรุปและปัจจัยในนิเทศ	ผลการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนประเมินตนเองหลังการให้คำปรึกษาแล้ว 3. เพื่อยุติการให้คำปรึกษา	1. ผู้ให้คำปรึกษาสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับผลการให้คำปรึกษาตามแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียน 2. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนดูตัวแบบที่เป็นวิธีคิดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการขาดความรับผิดชอบในการเรียนและดูตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมของตัวแบบ 3. หลังจากการดูตัวแบบแล้วให้นักเรียนเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเองก่อนและหลังการได้รับคำปรึกษา 4. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			จากการทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบ พฤติกรรมนิยมและแนวทางแก้ไขพฤติกรรม การขาดความรับผิดชอบด้านการเรียน และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม 5. ผู้ให้คำปรึกษายุติการให้คำปรึกษาและ กล่าวขอใบแจ้งเรียนทำให้ความร่วมมือ ในการทดลองแล้วกล่าวปิดการทดลอง การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นกลุ่ม

เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียน

ครั้งที่ 1

หัวข้อเรื่อง ปฐมนิเทศและเริ่มต้นให้คำปรึกษา

เวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและบรรยากาศของการให้คำปรึกษาระหว่างนักเรียนกับ
ผู้ให้คำปรึกษาและระหว่างนักเรียนด้วยกัน เพื่อให้นักเรียนเกิดความอบอุ่น ไว้วางใจผู้ให้คำปรึกษา
พร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม กฏระเบียบ
ข้อผูกพัน บทบาทหน้าที่ของนักเรียน ตลอดจนระยะเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ในการรับคำปรึกษา
3. เพื่อให้นักเรียนได้สำรวจความรับผิดชอบด้านการเรียนที่นักเรียนต้องการปรับปรุง

แก้ไข

อุปกรณ์

1. กระดาษขาว A4 จำนวน 8 แผ่น
2. ปากกาหรือดินสอ จำนวน 9 ด้าม

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาแนะนำตัวเองให้นักเรียนรู้จัก
2. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม "ความสำเร็จ" เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนภายในกลุ่ม โดยมีขั้นตอนดังนี้
 - 2.1 ผู้ให้คำปรึกษาแจกกระดาษขาวและปากกาให้นักเรียนคนละ 1 ชุด โดยให้นักเรียนเขียนแนะนำตนเอง ดังนี้
 - ด้านที่ 1 เขียนชื่อ-ชื่อสกุล ชื่อเล่น และกีฬาที่ชอบ
 - ด้านที่ 2 ในการศึกษาเล่าเรียนนักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะประสบผลสำเร็จ เขียนมา 3 ข้อ
 - 2.2 เมื่อนักเรียนเขียนรายละเอียดเกี่ยวกับตนเองในด้านที่ 1 และ 2 เสร็จแล้วให้นักเรียนอ่านให้กลุ่มได้รับทราบทีละคน
 - 2.3 ตั้งคำถามผู้ร่วมกิจกรรมว่า รู้สึกอย่างไรกับกิจกรรมนี้
 - 2.4 ผู้ให้คำปรึกษาสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่า เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักคุ้นเคยเป็นกันเองกับกลุ่มและได้เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของตนให้ผู้ให้คำปรึกษาทราบ
3. ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนที่ต้องการปรับปรุง วิธีการ บทบาทหน้าที่ของนักเรียนทุกคนที่ต้องปฏิบัติในการเข้ารับคำปรึกษา 8 ครั้ง
4. ผู้ให้คำปรึกษาเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดที่แจ้งให้ทราบ
5. ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่ขาดความรับผิดชอบด้านการเรียนของแต่ละคน เปิดโอกาสให้นักเรียนพูดถึงปัญหาของตนเองที่ต้องการปรับปรุงแก้ไข โดยผู้ให้คำปรึกษากระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาได้แสดงออกมากที่สุด
6. ผู้ให้คำปรึกษาสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษานี้ แล้วผู้ให้คำปรึกษาสรุป

เพิ่มเติม

7. ผู้ให้คำปรึกษาได้หมายวัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน
2. สังเกตจากการแสดงออกของนักเรียน

ครั้งที่ 2 - 3

หัวข้อเรื่อง การตั้งใจทำงานและทำงานเสร็จ

เวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาหาแนวทางในการทำงานด้วยความตั้งใจ
2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้การทำงานอย่างต่อเนื่องจนงานนั้นเสร็จและมีคุณภาพ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการรำลึกบทเรียน

1.1 ผู้ให้บทเรียนสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน

1.2 ผู้ให้บทเรียนให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่ขาดความตั้งใจในการทำงาน

ที่ครูมอบหมายอย่างต่อเนื่องและงานที่ทำนั้นขาดคุณภาพ และนักเรียนต้องการพัฒนา

1.3 ผู้ให้บทเรียนให้นักเรียนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมที่ตั้งใจ

ในการทำงานที่ครูมอบหมายอย่างต่อเนื่องจนงานนั้นสำเร็จและมีคุณภาพ

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการรำลึกบทเรียน

ผู้ให้บทเรียนดำเนินการรำลึกบทเรียนเพื่อพัฒนาความตั้งใจในการทำงาน

อย่างต่อเนื่องจนงานที่ทำนั้นสำเร็จและมีคุณภาพ ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้ให้บทเรียนใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด

และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียน

ระบุพฤติกรรมที่ขาดความตั้งใจในการทำงานตามที่ครูมอบหมายอย่างต่อเนื่องและงานที่ทำนั้นขาด

คุณภาพ

2.2 ผู้ให้คำปรึกษาเรียงลำดับพฤติกรรมการขาดความตั้งใจในการทำงานตามที่
กลุ่มมอบหมายอย่างต่อเนื่องและงานที่ทำนั้นขาดคุณภาพ และนักเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุด
ไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการขาดความตั้งใจ
ในการทำงานตามที่กลุ่มมอบหมายอย่างต่อเนื่องและการทำงานที่ขาดคุณภาพ ซึ่งนักเรียนต้องการ
พัฒนานั้นสามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใด และไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการขาดความตั้งใจในการ
ทำงานตามที่กลุ่มมอบหมายอย่างต่อเนื่องและงานที่ทำนั้นขาดคุณภาพ ซึ่งนักเรียนต้องการพัฒนาว่ามี
เหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมการขาดความตั้งใจในการทำงานและงานที่ทำนั้นขาดคุณภาพ
และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมการขาดความตั้งใจในการทำงานนั้น

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการขาดความตั้งใจ
ในการทำงานตามที่กลุ่มมอบหมายอย่างต่อเนื่องและงานที่ทำขาดคุณภาพแล้ว ซึ่งนักเรียนต้องการพัฒนา
ผู้ให้คำปรึกษาจึงให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมการขาดความตั้งใจในการ
ทำงานที่เป็นปัญหานั้น

2.6 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่
การให้ตัวแบบเป็นวิธีที่ดีขึ้น การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคมและการชี้แนะ โดยในแต่ละ
ครั้งจะใช้เทคนิคมากกว่า 1 เทคนิค สลับกันไป

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการขาด
ความตั้งใจในการทำงานตามที่กลุ่มมอบหมายอย่างต่อเนื่อง และงานที่ทำไม่มีคุณภาพ และแนวทาง
พัฒนาพฤติกรรมดังกล่าว ผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล สืบเกิดจากความสนใจ การซักถาม และการเข้าร่วมกิจกรรม

ประเด็นอภิปราย

1. จงวิเคราะห์พฤติกรรมการทำงานของชัยเมื่อเขาได้รับคำสั่งจากอาจารย์ให้ทำ

รายงาน

2. เมื่อมีเพื่อนมาชวนในขณะที่เรากำลังทำรายงานจะปฏิบัติตนอย่างไร
3. จงบอกแนวทางการปฏิบัติตนอย่างถูกต้องในการทำงานด้วยความตั้งใจ

ครั้งที่ 4-5

หัวข้อเรื่อง การทำงานเสร็จและส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด

เวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนวิเคราะห์และหาสาเหตุของการทำงานไม่สำเร็จจนไม่สามารถส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดได้
2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ที่จะพัฒนาวิธีการทำงานจนงานเสร็จและสามารถส่งงานนั้นได้ทันตามเวลา

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน
- 1.2 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามจำนวนที่ได้รับมอบหมายและเวลาที่กำหนดให้ส่งได้ให้นักเรียนต้องการพัฒนา
- 1.3 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนรายงานความก้าวหน้าของพฤติกรรมการตั้งใจทำงานที่ครูมอบหมายอย่างต่อเนื่องจนงานนั้นเสร็จ และมีคุณภาพ

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อวิเคราะห์และหาสาเหตุของการทำงานไม่สำเร็จจนไม่สามารถส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดได้ และเรียนรู้ที่จะพัฒนาวิธีการทำงานจนงานนั้นเสร็จและสามารถส่งงานนั้นได้ทันตามเวลา ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามจำนวนที่ได้รับมอบหมายและเวลาที่กำหนดให้ส่ง

2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามจำนวนที่ได้รับมอบหมายและเวลาที่กำหนดให้ส่งที่นักเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามจำนวนที่ได้รับมอบหมายและเวลาที่กำหนดให้ส่งนั้นสามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามจำนวนที่ได้รับมอบหมายและเวลาที่กำหนดให้ส่ง ที่ต้องการพัฒนาว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามจำนวนที่ได้รับมอบหมาย และเวลาที่กำหนดให้ส่ง และต้องการที่จะพัฒนาแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนทาสัญญาหรือข้อตกลงเพื่อที่จะพัฒนาพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามจำนวนและเวลาที่กำหนดที่เป็นปัญหานั้น

2.6 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบเป็นวีดิทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคม และการชี้แนะ โดยในแต่ละครั้งจะใช้เทคนิคมากกว่า 1 เทคนิคสลับกันไป

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามที่ได้รับมอบหมายและเวลาที่กำหนดให้ส่ง และแนวทางพัฒนาวิธีการทำงานให้เสร็จและสามารถส่งงานให้แก่ทันตามเวลาได้ ผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติมและนัดหมายการ

ให้คำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล สังเกตจากความสนใจ การซักถาม การอธิบาย และการเข้าร่วมกิจกรรม

ประเด็นอภิปราย

1. มีสาเหตุอะไรบ้างทำให้งานที่ได้รับมอบหมายไม่สำเร็จตามเป้าหมาย
2. หากนักเรียนเป็นชัยจะปฏิบัติตนอย่างไรงานที่ทำจึงจะสำเร็จและส่งได้ทันตาม

เวลาที่อาจารย์กำหนด

ครั้งที่ 6-7

หัวข้อเรื่อง เวลาการมาเรียนและการเข้าชั้นเรียนได้ทันเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียน

เวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการมาเรียนโดยพิจารณาถึงผลเสียของการขาดเรียนและการมาเรียนสาย
2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ที่จะพัฒนาการปฏิบัติตนเรื่องการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ และเข้าชั้นเรียนได้ทันเวลาที่โรงเรียนกำหนด

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน
- 1.2 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการขาดเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียน ที่นักเรียนต้องการพัฒนา
- 1.3 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการทำงานเสร็จตามจำนวนที่ได้รับมอบหมายและเวลาที่กำหนดให้ส่ง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการมาเรียนโดยพิจารณาถึงผลเสียของการขาดเรียนและการมาเรียนสาย และเรียนรู้ที่จะพัฒนาการปฏิบัติตนเรื่องการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ และเข้าชั้นเรียนได้ทันเวลาที่โรงเรียนกำหนด

ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้เด็กเรียนระบุพฤติกรรมการขาดเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียน

2.2 ให้เด็กเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการขาดเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันตามเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียน ที่เด็กเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้ให้คำปรึกษาและเด็กเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการขาดเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันตามเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียนนี้สามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใด และไม่อยากเกินกว่าที่เด็กเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้ให้คำปรึกษาให้เด็กเรียนสำรวจพฤติกรรมการขาดเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันตามเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียน ที่ต้องการพัฒนาว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น

2.5 เมื่อเด็กเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการขาดเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันตามเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียน และต้องการที่จะพัฒนาแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาให้เด็กเรียนทำสัญญาหรือข้อตกลงเพื่อที่จะพัฒนาพฤติกรรมการขาดเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันตามเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียนที่เป็นปัญหานั้น

2.6 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบเป็นวิธีที่ดี การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคม และการชี้แนะ โดยในแต่ละครั้งจะใช้เทคนิคมากกว่า 1 เทคนิคสลับกันไป

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้ให้คำปรึกษาให้เด็กเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการขาดเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียน และเรียนรู้ที่จะพัฒนา

การปฏิบัติตนเรื่องการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ และเข้าชั้นเรียนได้ทันเวลาที่โรงเรียนกำหนด
 ผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติมและได้ทบทวนการให้คำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล สังเกตจากความสนใจ การซักถาม การอภิปราย และการเข้าร่วมกิจกรรม

ประเด็นอภิปราย

1. จงวิเคราะห์ผลเสียของการขาดเรียนและการมาเรียนสาย
2. นักเรียนมีวิธีการปฏิบัติตนอย่างไรจึงมาเรียนได้ด้อย่างสม่ำเสมอและทันเวลาการ
 เข้าเรียน

ครั้งที่ 8

หัวข้อเรื่อง ยุติการให้คำปรึกษาและปัจเจกนิเทศ

เวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผลการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนประเมินตนเองหลังการให้คำปรึกษาแล้ว
3. เพื่อยุติการให้คำปรึกษา

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับผลการให้คำปรึกษาตามแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียน
2. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนดูตัวอย่างที่เป็นวิดิทัศน์เกี่ยวกับการขาดความรับผิดชอบในการเรียน และดูตัวอย่างที่แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมของตัวเอง
3. หลังจากการดูตัวอย่างแล้วให้นักเรียนเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเองก่อนและหลังการได้รับคำปรึกษา
4. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปผลที่ได้จากการรับคำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบพฤติกรรมนิยม และแนวทางแก้ไขพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบด้านการเรียน และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม
5. ผู้ให้คำปรึกษายุติการให้คำปรึกษาและกล่าวขอยกนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองแล้วกล่าวปิดการทดลองการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศและ เริ่มต้นให้คำ ปรึกษา	1. เพื่อให้นักเรียนเกิด ความอบอุ่นไว้วางใจ ผู้ให้คำปรึกษาพร้อม ที่จะทำความร่วมมือใน การพัฒนาความคิด- ชอบด้านการเรียน 2. เพื่อให้นักเรียน ได้รับทราบวัตถุประสงค์ ของการให้คำ ปรึกษา วิธีการ กฏ ระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทหน้าที่ทั้งที่เป็น ของนักเรียนและผู้ให้ คำปรึกษาให้เกิดความ เข้าใจอย่างชัดเจน ตลอดจนระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ ในการรับคำปรึกษา	1. ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพ พร้อมทั้งแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก และให้นักเรียนแนะนำตนเองด้วย 2. ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายให้นักเรียนทราบ และเข้าใจวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ของตน และนักเรียน ตลอดจนช่วงระยะเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ในการให้คำปรึกษา 3. ผู้ให้คำปรึกษาเปิดโอกาสให้นักเรียน ซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียด ต่าง ๆ ที่ได้แจ้งให้ทราบ 4. ให้นักเรียนระบุพฤติกรรม การขาด ความรับผิดชอบด้านการเรียนของแต่ละ คน เปิดโอกาสให้นักเรียนพูดปัญหา ของตนเองเกี่ยวกับความรับผิดชอบ ด้านการเรียน โดยผู้ให้คำปรึกษา กระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาได้แสดงออก มากที่สุด

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2-3	ความรับผิดชอบ ด้านการเรียน : ด้านการตั้งใจทำ งานและทำงาน เสร็จ	3. เพื่อให้นักเรียนได้ สำรวจเกี่ยวกับความ รับผิดชอบด้านการเรียน ที่ต้องการปรับปรุง แก้ไข	5. ผู้ให้คำปรึกษาสรุปสาระที่ได้จากการ ให้คำปรึกษาครั้งนี้ และผู้ให้คำปรึกษา สรุปเพิ่มเติม 6. นัดหมายครั้งต่อไป
		1. เพื่อให้นักเรียน พิจารณาหาแนวทาง ในการทำงานด้วย ความตั้งใจ 2. เพื่อให้นักเรียน เรียนรู้การทำงาน อย่างต่อเนื่องจนงาน นั้นเสร็จและมีคุณภาพ	ตั้งแต่ครั้งที่ 2-7 ผู้ให้คำปรึกษา ดำเนินการให้คำปรึกษาเช่นเดียวกัน โดยมีขั้นตอนดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน เกิดความอบอุ่นไว้วางใจ คู่แยกกับผู้ให้ คำปรึกษาพร้อมที่จะระบุนพฤติกรรมที่ขาด ความรับผิดชอบด้านการเรียนที่ต้องการแก้ไข
4-5	ความรับผิดชอบ ด้านการเรียน : ด้านการทำงาน เสร็จและส่งงาน ตามจำนวนและ เวลาที่กำหนด	1. เพื่อให้นักเรียน วิเคราะห์และหาสาเหตุ ของการทำงานไม่สำเร็จ จนไม่สามารถส่งงาน ตามจำนวนและเวลาที่ กำหนดได้	

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
6-7	ความรับผิดชอบด้านการเรียน : ด้านเวลาการมาเรียนและการเข้าเรียนและได้ทันชั้นเรียนได้ทันเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียน	2. เพื่อให้แก่นักเรียนเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพงานจนงานเสร็จและสามารถส่งงานนั้นได้ทันตามเวลา	
		1. เพื่อให้แก่นักเรียนเห็นความสำคัญของการมาเรียนโดยพิจารณาถึงผลเสียของการขาดเรียนและการมาเรียนสาย	ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนเรียงตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ 2.1 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความและการให้กำลังใจ เพื่อให้แก่นักเรียนระบุพฤติกรรมของนักเรียนที่ขาดความรับผิดชอบด้านการเรียน ทบทวนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านและเป็นอุปสรรค

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		เข้าชั้นเรียนได้ทัน เวลาที่โรงเรียนกำหนด	ต่อการเรียน 2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด 2.3 ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนปรึกษา ร่วมกันเฝ้าพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้ 2.4 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจ พฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือ เหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง การแสดงพฤติกรรมนั้นอย่างไร 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดผลเสีย ทั้งการเรียนดีและต้องการแก้ไขแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนทำสัญญาหรือข้อตกลง เพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา 2.6 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			าให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบเป็นวีดิทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีการดำเนินการตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้ 2.6.1 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนดูตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมการขาดความรับผิดชอบในการเรียนและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ 2.6.2 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการขาดความรับผิดชอบด้านการเรียนและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ตามตัวแบบที่ดูจากวีดิทัศน์ 2.6.3 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแสดงความคิดและความรู้สึกเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ 2.6.4 ผู้ให้คำปรึกษาให้ข้อมูลย้อนกลับและให้การเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียนที่สามารถเลียนแบบพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
8	ยุติการให้คำปรึกษา 1. เพื่อให้นักเรียนสรุปและปัจจัยนิเทศ ผลการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนประเมินตนเองหลังการให้คำปรึกษาแล้ว 3. เพื่อยุติการให้คำปรึกษา	ผลการศึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนประเมินตนเองหลังการให้คำปรึกษาแล้ว 3. เพื่อยุติการให้คำปรึกษา	ปรึกษาให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเกี่ยวกับการขาดความรับผิดชอบด้านการเรียนและแนวทางแก้ไขพฤติกรรมดังกล่าว แล้วผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติมและนัดหมายการให้คำปรึกษาในครั้งต่อไป 1. ผู้ให้คำปรึกษาสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับผลการให้คำปรึกษาตามแบบพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียน 2. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนดูตัวอย่างที่เป็นวิธีที่ดีเกี่ยวกับเรื่องการขาดความรับผิดชอบในการเรียนและดูตัวอย่างที่แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมของตัวเอง 3. หลังจากการดูตัวอย่างแล้วให้นักเรียนเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเองก่อนและหลังการได้รับคำปรึกษา 4. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			จากการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล และ แนวทางแก้ไขพฤติกรรมการศึกษาความ รับผิดชอบด้านการเรียน มองเห็นทางที่ จะพัฒนาตนเองไปในทางที่ถูกต้อง และ ผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม 5. ผู้ให้คำปรึกษายุติการให้คำปรึกษาและ กล่าวขอใบนักเรียนที่ให้ความร่วมมือ ในการทดลองแล้วกล่าวปิดการทดลอง การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเป็นรายบุคคล
เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียน

ครั้งที่ 1

หัวข้อเรื่อง ปฐมนิเทศและ เริ่มต้นให้คำปรึกษา

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้แก่นักเรียนเกิดความอบอุ่นไว้วางใจผู้ให้คำปรึกษา พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียน
2. เพื่อให้แก่นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา กฎระเบียบ ข้อผูกพัน บทบาทหน้าที่ ทั้งที่เป็นของนักเรียนและผู้ให้คำปรึกษาให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน ตลอดจนระยะเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ในการรับคำปรึกษา
3. เพื่อให้แก่นักเรียนได้สำรวจเกี่ยวกับความรับผิดชอบด้านการเรียนที่ต้องการปรับปรุงแก้ไข

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพพร้อมทั้งแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก และให้นักเรียนแนะนำตนเองด้วย
2. ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายให้นักเรียนทราบและเข้าใจวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาทหน้าที่ของตนและนักเรียน ตลอดจนช่วงระยะเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ในการให้คำปรึกษา
3. ผู้ให้คำปรึกษาเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้แจ้งให้ทราบ
4. ให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่ขาดความรับผิดชอบด้านการเรียน เปิดโอกาสให้

นักเรียนพบปัญหาของตนเกี่ยวกับความรับผิดชอบด้านการเรียน โดยผู้ให้คำปรึกษากระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาแสดงออกมากที่สุด

5. ผู้ให้คำปรึกษาสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาครั้งนี้และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม

6. ผู้ให้คำปรึกษานัดหมายวัน-เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล สังเกตจากการมีปฏิกิริยาตอบของนักเรียนที่มีต่อผู้ให้คำปรึกษา

ครั้งที่ 2-3

หัวข้อเรื่อง การตั้งใจทำงานและทำงานเสร็จ

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาหาแนวทางในการทำงานด้วยความตั้งใจ
2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้การทำงานอย่างต่อเนื่องจนงานนั้นเสร็จและมีคุณภาพ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน
- 1.2 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการขาดความตั้งใจในการทำงานที่ครูมอบหมายอย่างต่อเนื่องและงานที่ทําที่เห็นขาดคุณภาพ และนักเรียนต้องการพัฒนา
- 1.3 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการตั้งใจในการทำงานที่ครูมอบหมายอย่างต่อเนื่องจนงานนั้นสำเร็จและมีคุณภาพ

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาความตั้งใจในการทำงานอย่างต่อเนื่องจนงานที่ทําที่นั้นสำเร็จและมีคุณภาพ ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนถามหรือข้อความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการขาดความตั้งใจในการทำงานตามที่ครูมอบหมายอย่างต่อเนื่องและงานที่ทําที่เห็นขาดคุณภาพ

2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการขาดความตั้งใจในการทำงานตามที่ครูมอบหมายอย่างต่อเนื่อง และงานที่ทําที่เห็นขาดคุณภาพ และนักเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุด

บทอาบยที่ลสุด

2.3 ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนปรึกษาสร่วมกันว่าพฤติกรรมการขาดความตั้งใจในการทำงานตามที่ครูมอบหมายอย่างต่อเนืองและการทำงานที่ขาดคุณภาพ ซึ่งนักเรียนต้องการพัฒนาั้นสามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใด และไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการขาดความตั้งใจในการทำงานตามที่ครูมอบหมายอย่างต่อเนืองและงานที่ทำในขาดคุณภาพ ซึ่งนักเรียนต้องการพัฒนาว่ามีเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมการขาดความตั้งใจในการทำงาน และงานที่ทำในขาดคุณภาพ และผลที่เกิดขึ้นตามมายุหลัง การแสดงพฤติกรรมการขาดความตั้งใจในการทำงานนั้น

2.5 เมื่อักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการขาดความตั้งใจในการทำงานตามที่ครูมอบหมายอย่างต่อเนืองและงานที่ทำขาดคุณภาพแล้ว ซึ่งนักเรียนต้องการพัฒนาผู้ให้คำปรึกษาจึงให้นักเรียนหาสัญญาณเพื่อดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมการขาดความตั้งใจในการทำงานที่เป็นปัญหา

2.6 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวิดิทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคมและการชื่นชม โดยในแต่ละครั้งจะใช้เทคนิคมากกว่า 1 เทคนิคสลับกันไป

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการขาดความตั้งใจในการทำงานตามที่ครูมอบหมายอย่างต่อเนืองและงานที่ทำไม่มีคุณภาพ และแนวทางพัฒนาพฤติกรรมดังกล่าว ผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม

การประเมินผล สังเกตจากความสนใจ การซักถามและการแสดงความคิดเห็น

ครั้งที่ 4-5

หัวข้อเรื่อง การทำงานเสร็จและส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนด

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนวิเคราะห์และหาสาเหตุของการทำงานไม่สำเร็จจนไม่สามารถส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดได้
2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ที่จะพัฒนาวิธีการทำงานจนงานเสร็จและสามารถส่งงานนั้นได้ทันตามเวลา

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน
- 1.2 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามจำนวนที่ได้รับมอบหมายและเวลาที่กำหนดที่ส่งได้ที่นักเรียนต้องการพัฒนา
- 1.3 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการทำงานที่ครูมอบหมายอย่างต่อเนื่องจนงานนั้นเสร็จ และมีคุณภาพ

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อวิเคราะห์และหาสาเหตุของการทำงานไม่สำเร็จจนไม่สามารถส่งงานตามจำนวนและเวลาที่กำหนดได้ และเรียนรู้ที่จะพัฒนาวิธีการทำงานจนงานนั้นเสร็จและสามารถส่งงานนั้นได้ทันตามเวลา ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามจำนวนที่ได้รับมอบหมายและ

เวลาที่กำหนดให้ส่ง

2.2 ให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามจำนวนที่ได้รับมอบหมายและเวลาที่กำหนดให้ส่งที่นักเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามจำนวนที่ได้รับมอบหมายและเวลาที่กำหนดให้ส่งนั้นสามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามจำนวนที่ได้รับมอบหมายและเวลาที่กำหนดให้ส่ง ที่ต้องการพัฒนาว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงผลพฤติกรรมนั้น

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงผลพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามจำนวนที่ได้รับมอบหมายและเวลาที่กำหนดให้ส่งและต้องการที่จะพัฒนาแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนทำสัญญาหรือข้อตกลง เพื่อที่จะพัฒนาพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามจำนวนและเวลาที่กำหนดที่เป็นปัญหานั้น

2.6 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบเป็นวิธีที่ดี การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคมและการชี้แนะ โดยในแต่ละครั้งจะใช้เทคนิคมากกว่า 1 เทคนิคสลับกันไป

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปผลของการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการทำงานไม่เสร็จตามจำนวนที่ได้รับมอบหมายและเวลาที่กำหนดให้ส่ง และแนวทางพัฒนาวิธีการทำงานให้เสร็จและสามารถส่งงานนั้นได้ทันตามเวลาได้ ผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติมและนัดหมายการให้คำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล สังเกตจากความสนใจ การซักถาม และการแสดงความคิดเห็น

ครั้งที่ 6-7

หัวข้อเรื่อง เวลาการมาเรียนและการเข้าชั้นเรียนได้ทันเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียน

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการมาเรียนโดยพิจารณาถึงผลเสียของการขาดเรียนและการมาเรียนสาย
2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ที่จะพัฒนา การปฏิบัติตนเรื่องการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ และเข้าชั้นเรียนได้ทันเวลาที่โรงเรียนกำหนด

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

- 1.1 ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน
- 1.2 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนระบุพฤติกรรมการขาดเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียน ที่นักเรียนต้องการพัฒนา
- 1.3 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนรายงานผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมการทำงานเสร็จตามจำนวนที่ได้รับมอบหมายและเวลาที่กำหนดให้ส่ง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อให้เด็กนักเรียนเห็นความสำคัญของการมาเรียนโดยพิจารณาถึงผลเสียของการขาดเรียนและการมาเรียนสาย และเรียนรู้ที่จะพัฒนา การปฏิบัติตนเรื่องการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและเข้าชั้นเรียนได้ทันเวลาที่โรงเรียนกำหนดตามลำดับขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ และการให้

กำลังใจเพื่อให้แก่นักเรียนระบุพฤติกรรมการศึกษาเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียน

2.2 ผู้ที่นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมการศึกษาเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันตามเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียน ที่นักเรียนต้องการพัฒนาจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้ที่ศึกษาและนักเรียนเปรียบเทียบร่วมกันว่าพฤติกรรมการศึกษาเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันตามเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียนนั้นสามารถพัฒนาได้มากน้อยเพียงใดและไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้ที่ศึกษาให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมการศึกษาเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันตามเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียนที่ต้องการพัฒนาว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้น

2.5 เมื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมการศึกษาเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันตามเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียน และต้องการที่จะพัฒนาแล้ว ผู้ที่ศึกษาให้นักเรียนทาสีจุดหรือข้อตกลงเพื่อที่จะพัฒนาพฤติกรรมการศึกษาเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันตามเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียนที่เป็นปัญหานั้น

2.6 ผู้ที่ศึกษาใช้เทคนิคในการให้นักศึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบเป็นวิธีทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคม และการชี้แนะ โดยในแต่ละครั้งจะใช้เทคนิคมากกว่า 1 เทคนิคสลับกันไป

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้นักศึกษา

ผู้ที่ศึกษาให้นักเรียนสรุปผลของการให้นักศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการศึกษาเรียนและการเข้าชั้นเรียนไม่ทันเวลาการเข้าเรียนของโรงเรียนและเรียนรู้ที่จะพัฒนาการปฏิบัติในเรื่องการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ และเข้าชั้นเรียนได้ทันเวลาที่โรงเรียนกำหนด ผู้ที่ศึกษาสรุปเพิ่มเติมและนัดหมายการให้นักศึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล สังเกตจากความสนใจ การซักถาม และการแสดงความคิดเห็น

ครั้งที่ 8

หัวข้อเรื่อง ยุติการให้คำปรึกษาและปัจฉิมนิเทศ

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้แก่นักเรียนสรุปผลการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียน
2. เพื่อให้แก่นักเรียนประเมินตนเองหลังการให้คำปรึกษาแล้ว
3. เพื่อยุติการให้คำปรึกษา

วิธีดำเนินการ

1. ผู้ให้คำปรึกษาสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับผลการให้คำปรึกษาตามแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียน
2. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนดูตัวอย่างที่เป็นวิธีที่ดีที่สุดในเรื่องการขาดความรับผิดชอบในการเรียน และดูตัวอย่างที่แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมของตัวแบบ
3. หลังจากการดูตัวอย่างแล้วให้นักเรียนเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเองก่อนและหลังการได้รับคำปรึกษา
4. ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากการรับคำปรึกษา เป็นรายบุคคลและแนวทางแก้ไขพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบด้านการเรียนมองเป็นทางที่จะพัฒนาตนเองไปในทางที่ดีถูกต้อง และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติม
5. ผู้ให้คำปรึกษายุติการให้คำปรึกษาและกล่าวขอร้องให้นักเรียนทำกิจกรรมการทดลองแล้วกล่าวปิดการทดลองการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

บทวิทัศน์

บทวิทัศน์ในตอนี่ 1 ลักษณะการดำเนินเรื่องแบบละครประกอบการให้คำปรึกษาและให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรง และการชี้แนะแก่เด็กเรียนในด้านที่พึงประสงค์ เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนให้นักเรียนทำงานด้วยความตั้งใจงานนั้นเสร็จและมีคุณภาพ และงานนั้นสามารถส่งตามจำนวนและเวลาที่กำหนดได้

ผู้แสดง ชัยและดี

CAPTION มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร คณะศึกษาศาสตร์ FADE IN ดนตรี

CAPTION ภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนว

CAPTION โดย สาสิน ประสงค์

CAPTION เสนอเรื่องความรับผิดชอบด้านการเรียน

CAPTION ตอนขอใบที่ FADE IN ดนตรี

ฉากที่ 1 บริเวณสนามของโรงเรียน

เวลา เข้าประมาณ 06.45 น.

LS ชัยและดีต่างคนต่างเดินมาพบกัน

Zoom out

MS ชัยและดีหยุดสนทนากัน ดี "ชัยวันนี้เลิกเรียนแล้วคอยด้วย"

ชัย "มีอะไรเหรอ"

ดี "เอะนาไว้อยู่กันไปก่อนนะ"

LS ชัยและดีเดินแยกกันเพื่อไปเข้าห้องเรียน

CUT

ฉากที่ 2 บริเวณห้องเรียน

เวลา	บ่ายประมาณ 13.30 น.	
CU	รายงานของชัยและ MS นั่ง ชัยเขียนรายงาน	
CUT		
LS	ดีเดินเข้ามาบริเวณห้องเรียน	
MS	ดีหยุดยืนข้างชัย	ดี "คอยนานไหม แล้วนายกำลังทำอะไรอยู่"
CU	ชัย	ชัย "รายงานที่อาจารย์ให้มาจะเดือนแล้ว พรุ่งนี้ถึงกำหนดส่งแล้ว"
MS	ดีและชัย	ดี "เอาไว้ก่อนเถอะจะชวนนายไปเล่นสนุกส์ สักเกมส์สองเกมส์"
		ชัย "ไปก็ไป"
LS	ดีและชัยลุกขึ้นยืนและเดินออกไปพร้อมกัน	
CUT		

ฉากที่ 3 บริเวณห้องเรียน

เวลา	เช้าประมาณ 06.15 น. ของวันต่อมา	
CU	รายงานของชัยแล้ว MS นั่ง ชัยเขียนรายงาน	
CUT		
LS	ดีเดินเข้ามาบริเวณห้องเรียน	
MS	ดีหยุดยืนข้างชัย	ดี "วันนี้มาแต่เช้าเลย"
CU	ชัย	ชัย "ไอ้ จะรีบทำรายงานที่ว่าจะส่งวันนี้ด้วย แล้วเนี่ยโรงเรียนจะเข้าแล้วต้องส่งชั่วโมงแรก ด้วยซิ"
CU	ดี	ดี "ทำได้ที่ไหนหรืก็ทำนั้นไม่เห็นต้องกังวลเลย"
MS	ชัยและดี	ชัย "ยังงั้นนี่มันแล้วส่งไปทั้งที่ยังไม่เสร็จก็แล้วกัน"
CUT		

ฉากที่ 4 บริเวณสนามของโรงเรียน

เวลา เข้าประมาณ 06.45 น.

LS ชัยและตีต่างคนต่างเดินมาพบกัน

Zoom out

MS ชัยและตีหยุดสนทนากัน ตี "วันนี้เลิกเรียนแล้วคอยด้วย"

ชัย "มีอะไรเหรอ"

ตี "เดะจะไปวิ่งด้วยกันไปก่อนนะ"

LS ชัยและตีเดินแยกกันเพื่อไปเข้าห้องเรียน

CUT

ฉากที่ 5 บริเวณห้องเรียน

เวลา บ่ายประมาณ 13.30 น.

CU รายงานของชัยแล้ว MS ติ่ง ชัยเขียนรายงาน

CUT

LS ตีเดินเข้ามาบริเวณห้องเรียน

MS ตีหยุดยืนข้างชัย ตี "คอยนานไหม แล้วนี่นายกำลังทำอะไรอยู่"

CU ชัย ชัย "รายงานที่อาจารย์ให้มาเกือบเดือนแล้ว
พุงนี้ถึงกำหนดส่งแล้ว"

MS ตีและชัย ตี "เอาไว้นก่อนเดะจะชวนนายไปเล่นสนุก
สีกเกมส์สองเกมส์"

ชัย "ไม่ได้หรอกต้องขอโทษด้วยนะ เพราะว่างาน
ยังไม่เสร็จค้างอยู่ในส่วนที่อาจารย์สั่งใหม่วันนี้
กะว่าจะทำให้เสร็จเสียเลยจะได้ตรวจงาน
ความเรียบร้อยอีกครั้งว่าทำงานครบทุกข้อที่
อาจารย์สั่งหรือยังจะได้ไม่ขาดตกบกพร่องและ
ทันกำหนดส่งพุงนี้"

ดี "ตกลงดีเหมือนกันเราก็จะกลับไปทำรายงาน
วิชาภาษาอังกฤษเหมือนกัน"

LS ดีและชัย ชัย "พุงนี้ค่อยเจอกัน"

CUT

CAPTION ที่ปรึกษา อ.นิรันดร์ เสถียรสาคร FADE IN ดนตรี

CAPTION ประธาน รศ.กมลรัตน์ กรทอง

กรรมการ อ.ทัศนาว ทอภักดี

CAPTION ผู้เชี่ยวชาญ พศ.บังอร เสดนท์

อ.ไพศาล อันประเสริฐ

อ.พรรณพิศ วาณิชการ

CAPTION กล้อง อ.สมชาย บุญมี

CAPTION สวัสดิ์ FADE IN ดนตรี

บทวิดิทัศน์

บทวิดิทัศน์ในตอนี่ 2 ลักษณะการดำเนินเรื่องแบบละครประกอบการให้คำปรึกษาและให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรง และการชี้แนะแก่นักเรียนในด้านที่พึงประสงค์ เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบด้านการเรียนให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการมาเรียน พิจารณาถึงผลเสียของการขาดเรียนและการมาเรียนสาย และให้เรีนรู้ที่จะพัฒนาการปฏิบัติตนเรื่องการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอและเข้าชั้นเรียนได้ทันเวลา

ผู้แสดง ชัย ดี เอก และยศ

CAPTION มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร FADE IN คนตรี
คณะศึกษาศาสตร์

CAPTION ภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนว

CAPTION โดย สาสิน ประสงค์

CAPTION เสนอเรื่องความรับผิดชอบด้านการเรียน

CAPTION ตอนคุณชายสายเสมอ FADE IN คนตรี

ฉากที่ 1 บริเวณอาคารเอนกประสงค์ของโรงเรียน

เวลา 11.00 น.

LS ชัย เอก และยศ เดินทางมาและนั่งคอยดีที่จุดนัดพบ

Zoom out

MS เอกและยศ เอก "ยศนี่มันก็โงงแล้ว"

CU นาฬิกาข้อมือยศ ยศ "สิบแฮ็ดโงงแล้ว"

LS ชัย เอก และยศ และเปลี่ยนเป็น MS ชัย "สายแล้วนะ เอกนายนัดตีไว้กี่โมง"

MS เอก เอก "นัดไว้ 9 โมง เลยเวลามานานแล้ว"

MS ชัยและยศ ชัย "ทางดีล่ะ นัดรายงานตัวกับผู้จัดการ
บริษัทที่เราจะไปฝึกงานไว้นายโงง"

		ยศ "นั่นนะซิที่จะเดินทางไปถึงบริษัทกลัวว่า จะไม่ทันเวลาใด"
MS	เอก	เอก "งั้นคอยตีอีกเดี๋ยวก็แล้วกัน"
LS	ชัย	ชัย "สายมากแล้วนะ ไปก่อนเถอะตีมาคงตาม ไปเอง"
LS	ชัย เอก และยศ	พร้อมกัน "ตกลง"
CUT		

ฉากที่ 2 บริเวณอาคารเอนกประสงค์ของโรงเรียน

เวลา	12.15 น.	
LS	ที่ตั้งบ้านไคมายังจุดนัดพบบริเวณอาคารเอนกประสงค์และนั่งลงและเปลี่ยนเป็น	
MS	ดี	ดี "ไปไหนกันหมดนะไค! วัตรตรงนี้เ็นมาช้า หน่อยเดียวไปกันหมดเลยกลับบ้านดีกว่า"
CUT		

ฉากที่ 3 บริเวณประตูของอาคารเอนกประสงค์

เวลา	06.30 น.	
LS	ดีและยศต่างเดินทางมาพบกันและหยุดยืนสนทนา	
MS	ดีและยศ	ดี "พวกนายไปรายงานตัวเข้าฝึกงานหรือยัง" ยศ "เรียบร้อยแล้วนายล่ะ" ดี "ยังเลยมาแล้วไม่พบพวกนาย" ยศ "เมื่อวานพวกเราคอยนานจนลืมเช็คโมงกว่า คอยไม่ไหวเลยไปก่อนคิดว่าอย่างไรนายคง ตามไปแล้วนายจะไปรายงานตัวเมื่อไร" ดี "ยังหรือกว่าวันหลังก็ได้" ยศ "ระวังนะเราอยากจะเตือนนายหากไม่ได้"

ฝึกงานจะไม่จบเทอมนี้ ก็เพราะเรื่องชอบ
มาสายบ่อย ๆ เกือบทุกครั้งแล้วยังเข้าอีก
ไปก่อนนะนายคิดว่าดีแล้วกันที่เราเตือน"

LS ยศเดินจากไปตั้งยืนอยู่คนเดียว CU ตั้งยืนคิดและเปลี่ยนเป็น MS

CUT

ฉากที่ 4 บริเวณรูปจำลองพระวิษณุ

เวลา 09.00 น.

LS ชัย เอก และยศ นั่งสนทนากันแล้วเปลี่ยนเป็น MS

MS เอกและยศ เอก "ยศไม่มาเก็บของแล้ว"

CU นาฬิกาข้อมือยศ ยศ "เก็บของแล้ว"

MS ชัยและเอก ชัย "เอกลายนิ้วที่ไว้ที่โรงง"

เอก "เก็บของตรง"

LS ชัย เอก และยศ

MS ยศ ยศ "อ้อนนั้นไงที่มาพอดีเลย"

CUT

LS ตีเดินเข้ามาหาชัย เอก และยศ ซึ่งนั่งลอยอยู่

MS ชัยและตี ชัย "วันนี้มาตรงเวลาเลยนะ"

ตี "มาได้คิดไว้ต้องเป็นแค่เรื่องเวลาสำคัญมาก
ยิ่งไปรายงานตัวฝึกงานกับผู้ใหญ่จินตนาเล่น ๆ
พลาดไปเสียชื่อโรงเรียนหมด หรือพวกนายว่า
ไง"

(พร้อมกันนี้รวมกลุ่มสนทนาต่อไป)

LS ตีและเอก เปลี่ยนเป็น MS

MS ตีและเอก เอก "จริงของนายคิดได้อย่างนี้ก็ดี"

ตี "เงินพวกเรามัวแต่คุยกันอยู่ทำไมกว่าจะเดินทาง

ไปถึงบริษัทก็จวนเวลานัดพอดี"

MS ยศและชัย ยศ "ถึงก่อนก็ยิ่งดีผู้จัดการจะได้เห็นว่าพวกเรา
พร้อมไม่เหลวไหลเสียแต่วันแรก"

LS ชัย เอก ยศ และที่ลูกขึ้นเป็น พร้อมกัน "ตกลงไปกันเลย"

CUT

CAPTION ที่ปรึกษา อาจารย์ไรรินทร์ เสือยรสาคร FADE IN คนตรี

CAPTION ประธาน รศ.กมลรัตน์ กริทอง
กรรมการ อ.ทัศนาว ท่องรักดี

CAPTION ผู้เชี่ยวชาญ ศศ.บังอร เสดนแท้
อ.ไพศาล อันประเสริฐ
อ.พรณิศา วาณิชการ

CAPTION กล้อง อ.สมชาย บุญมี

CAPTION สวัสดิ์ FADE OUT คนตรี

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวสินี บรูณสิงห์

เกิดวันที่ 14 เดือนสิงหาคม พุทธศักราช 2497

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 43/104 หมู่ที่ 6 ถนนพหลโยธิน แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน
กรุงเทพมหานคร

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน นักวิชาการศึกษา 5 กองโรงเรียนนโยบายพิเศษ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ

สถานที่ทำงานปัจจุบัน กองโรงเรียนนโยบายพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
เอกชน กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2531 กศ.บ. (สุขศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา

พ.ศ. 2539 กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลที่มีต่อความรับผิดชอบ

ด้านการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2

โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม)

กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

สาธิต ปรุ่งสิงห์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

เมษายน 2539

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล ที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2538 ที่มีความรับผิดชอบด้านการเรียนต่ำกว่าเบอร์เซนทิลที่ 50 ลงมา จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามความรับผิดชอบด้านการเรียน และแบบประเมินความเห็นของอาจารย์ผู้สอน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบของวิลคอกซันและแมน-วิทนี

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล มีความรับผิดชอบด้านการเรียนในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

A COMPARISON OF THE EFFECTS OF GROUP AND INDIVIDUAL COUNSELING
ON LEARNING RESPONSIBILITY OF THE SECOND YEAR STUDENTS OF
THE CERTIFICATE OF VOCATIONAL EDUCATION OF SIAM
INSTITUTE OF TECHNOLOGY (CHANGKOLSIAM)
IN BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
SALIN PRUNGSING

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Guidance and Counseling psychology
at Srinakharinwirot University

April 1996

The purpose of this research was to compare the effects of group and individual counseling on learning responsibility of the second year students of the certificate of vocational education of Siam Institute of Technology (Changkolsiam) in Bangkok in the academic year 1995. The subjects were 16 students whose learning responsibility scores lower than the percentile rank of 50. Then they were divided into two groups; namely the experimental group I and the experimental group II, each group was consisted of 8 students. The experimental group I was exposed to group counseling while the experimental group II was exposed to individual counseling. The instrument was learning responsibility questionnaire and teacher evaluation Scale. The data were analyzed by the Wilcoxon Matched Pairs Signed - ranks test and the Mann-Whitney U test.

The results were as follows :

1. Learning responsibility of the students who were exposed to group counseling were significantly better than before the experiment in each aspect of responsibility at .01 level.
2. Learning responsibility of the students who were exposed to individual counseling were significantly better than before the experiment in each aspect of responsibility at .01 level.
3. There was no significant difference on the learning responsibility between the students who were exposed to group counseling and the others who were exposed to individual counseling.